பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுரம்—45

நான் கண்ட நால்வர்

எழுதியது:

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
(தொடக்கம் 1936)
சென்னை :: புதுக்கோட்டை

முதற்பதிப்பு: மே 1959

உரிமை பதிவு செய்யப்பெற்றது.

விற்பனை, விநியோகம்

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

புதுக்கோட்டை திருச்சி ஜில்லா

ஆசிரியர்

12, ஸர் முகமது உஸ்மான் ரோடு,

தியாகராய நகர், சென்னை—17

விலை ரூ. 4—50

கீதாஞ்ஜலி பிரஸ் பிரைவேட் லிட்., புதுக்கோட்டை. 107-59

பொருளடக்கம்

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை 1

வாசகர்களுக்கு 5

தமிழ் முனிவர் 17

திரு. வி. கலியாண சுந்தர முதலியார் 69

அந்தண்மையின் அணிகலன் 81

வ. வே. ஸு. ஐயர் 121

தியாக சீலர் 165

சுப்பிரமணிய சிவம் 195

கவிகுலக் கோன் 221

சுப்பிரமணிய பாரதியார் 245

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை

நான் கண்ட நால்வர் என்ற இந்த நால்வர் வாழ்க்கைச் சரிதத்தில் ஐவருடைய வாழ்க்கைகளைப் பற்றிய வரலாறு இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

வாழ்க்கை வரலாறு பற்றி எழுதுவதில் மூன்று வழிகளுண்டு என்று சொல்லலாம். ஒருவர், தம் வாழ்க்கையையே சுய சரிதமாக எழுதுவது ஒருவழி. மற்றவர் வாழ்க்கையைப்பற்றி அநேகர் எழுதியதை அல்லது கேள்விப்பட்டதை வைத்துக்கொண்டு சித்திரிக்கப்படுவது மற்றொரு வழி. சமகாலத்தில் வாழ்ந்த மற்றவர்களோடு தாமும் இணைந்து பழகி அவர்கள் வாழ்க்கையிலுள்ள குணசித்திரங்களை விவரிப்பது வேறொரு வழி. இந்த மூன்ருவது வழியைப் பின்பற்றியே எமது ஆசிரியர் இந்நூலை எழுதியிருக்கிருர். அப்படி எழுதும் பொழுது தம்மைப்பற்றியும் அநேக இடங்களில் குறிப்பிடவேண்டி வந்துவிடுகிறது. அப்படிக் குறிப்பிடாவிட்டால் நிரம்பச்சுற்றி வளைத்துப் பேச நேரிடும். யார் யாரைப்பற்றி எழுதுகிருரோ அவர்களிடம், தாம் கண்டவற்றையும் அவர்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து ஆய்ந்து எடுத்த பகுதிகளையும் சித்திரிப்பதென்ருல் ஆசிரியர், அவர்களோடு இரண்டறக் கலந்த பகுதிகளைக் காட்டாமலிருக்க முடியாது. அப்படிக் காட்டும் பொழுது, தம் சொந்த சரித்திரத்தின் பலகோணங்கள் அவரை—ஆசிரியரை—அறியாமலேயே இடம்பெற்று விடுகின்றன. ஆகவே இந்த நூல் ஐவருடைய வாழ்க்கைகளாகவே ஆகிவிடுகிறது. ஆனல் ஆசிரியர் நால்வர்

வாழ்க்கையைப் பற்றித்தான் குறிப்பாகச் சொல்ல நினைக்கிறரென்பதை நாம் மனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இதிலிருந்து இந்த நால்வரோடு எமது ஆசிரியருக்குள்ள ஒருமைப்பாடு வாசகர்களுக்குத் தெற்றெனப் புலப்படுகிறதல்லவா?

எழுத்துப் பணியையே தம் லட்சியமாகக்கொண்ட எமது ஆசிரியர், இந்நால்வருடன் தம்மையும் இணைத்துக்கொண்டது பொருத்தமாகவே இருக்கிறது. அதோடு எமது ஆசிரியர், உண்மையான நாட்டுப்பற்றுடையவர் என்பதை அவர் ஊழியம்புரிந்த பத்திரிகைகள் வாயிலாகவே நாம் அறிய முடிகிறது. அந்தப் பத்திரிகைகள், தேசீயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை; தேசீய உணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்புவதற்கென்றே ஏற்பட்டவை; அந்தச் சிறந்த கொள்கைக்காகவே பொருள் நஷ்டமடைந்து தம்மை மாய்த்துக்கொண்டவை. கொள்கைக்கு முதலிடம் அளித்த அப்பத்திரிகைகள், வியாபார நோக்கங் கொண்டிருக்க முடியாதல்லவா? அந்த நோக்கத்தோடு—வியாபார நோக்கத்தோடு—அப்பத்திரிகைகள் இந்நாள் வரை ஜீவித்திருக்குமானல், இந்த வாழ்க்கை வரலாற்றுப் பகுதியை எழுத எமது ஆசிரியரோ, அதைப் பிரசுரிக்க நாமோ தலைப்பட்டிருக்கமாட்டோம்.

பத்திரிகையே படித்தறியாத அக்காலத்திற்கும் பத்திரிகையைக் கையில் வைத்துக் கொள்வதே ஒரு நாகரிகம் என்று நினைக்கும் இக்காலத்திற்கும் நிரம்ப வித்தியாசமுண்டு. அக்காலத்துப் பத்திரிகைகள் தமிழ் மொழிக்கு வளமுண்டுபண்ணி, தேசபக்திக் கனலை எழுப்பி, தியாகச் செயலை நிலைநிறுத்தி, கவிதைகளின் மூலம் நல்ல எண்ணங்களைப் பரப்பி பாமர மக்களையும் தேசப்பணியில் ஈடுபடுத்தின. அக்காலத்துப் பத்

திரிகை உலகம் எவ்வளவு பெரும்பேறு பெற்றிருந்தது என்பதை இப்பொழுது நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டியது நம் கடமையாகும்.

எத்தொழிலிலும் ஒரு நேர்மையும் லட்சிய நோக்கும் இருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். ஆனால் இப்பொழுது இருக்கக் காண்கிறோமா என்பது ஒரு புதிராகவே தென்படுகிறது.

திரு வி. க., வ. வே. ஸு. ஐயர், பாரதி இம்மூவரும் தமிழ்ப்பத்திரிகை உலகத்தின் ஜீவநாடிகள். அவர்களுக்கு உறுதுணையானவர் சிவம். தேசபக்தியே உருவாகக் கொண்ட சிவத்தின் வாழ்க்கையும் அவர்களோடு பின்னிக் கிடந்திருக்கிறது. அதைச் சுற்றி வளர்ந்தது எமது ஆசிரியரின் வாழ்க்கை.

மொழி வளர்த்த பெரியார், தேசீய வீறுகொண்ட மகான், கவித்திறத்தால் உணர்ச்சியூட்டிய பெருமான், தேசசேவைக்கு அர்ப்பணித்துக் கொண்ட தியாகி ஆகிய இந்நால்வரும் தமிழ்நாட்டின் தவப்புதல்வர்களல்லவா? அவர்களைத் தமிழர் எண்ணத்திலிருந்து மறக்காமல்செய்து அவர்கள் செயல்களைத் தமிழனிடம் இடம்பெறச் செய்வது எமது கடமை எனக் கொள்கின்றோம்.

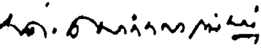

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

வாசகர்களுக்கு

என் நண்பர் வ. ரா. இப்பொழுது இருந்திருப்பாரானல், இந்த நூலில் எழுதியிருப்பவைகளைப் பார்த்துவிட்டு ''என்ன ஓய் சர்மா! நீர்கூட, நான், எனக்கு, என்னுடைய என்றெல்லாம் போட்டு எழுத ஆரம்பித்துவிட்டீர்? நீர்தான் ரொம்ப தன்னடக்கமுடையவராச்சே? உம்மைப்பற்றி எங்குமே பிரஸ்தாபித்துக் கொள்ளமாட்டீரே?'' என்று கேட்டிருப்பார்; ஆம்; நிச்சயம் கேட்டிருப்பார். இந்தக் கேள்வி, அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டதென்பது எனக்கல்லவோ தெரியும்? இந்த அன்பு காரணமாக அவர், சில சமயங்களில் என்மீது ஆத்திரங் காட்டியதுண்டு, முதலியாரைப்போலே. நான் திரை மறைவிலே இருப்பதில் திருப்தி யடைகிறவன், வெளிச்சத்திலே வரக் கூச்சப்படுகிறவன் என்பது அவர்களுடைய அபிப்பிராயம்; இப்படி இருக்கலாமா என்பது அவர்களுடைய கேள்வி; இருக்கக்கூடாதென்பது அவர்களுடைய தீர்ப்பு. ஆனல் நான் என்ன செய்யட்டும்?

இதுவரை வெளிவந்துள்ள எனது நூல்களில் அவள் பிரிவு என்ற ஒரு நூலைத் தவிர வேறெந்த நூலிலும்—வாசகர்களுக்கு என்னும் பகுதியைத் தவிர—நான், எனது என்றெல்லாம் நான் சொல்லிக்கொண்டதில்லை. அவள் பிரிவு என்ற நூலில் மட்டும் என்னைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாயிருந்தது. ஏனென்றால் அஃது என் சுய சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதியல்லவா? நான் கண்ட நால்வர் என்ற இந்த நூலும், அப்படிப்பட்ட சுயசரித்திரத்தின் ஒரு பகுதிதானென்பது, இதற்குள்ளே நுழைந்து பார்த்தால் தெரியும். ஆக, நான் எனது என்று சொல்லிக்கொள்வதெல்லாம், தன்முனைப்பினாலன்று, அவசியத்தை முன்னிட்டு என்றுமட்டும் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வ. ரா. வைப்பற்றி இங்கே ஏன் பிரஸ்தாபிக்கிறேனென்றால், என்னுடன் பழகி, என்னிடம் அதிக சுவாதீனம் கொண்டாடிய பழைய இலக்கிய நண்பர்கள் சிலரில் அவர் முக்கியமானவர்; என்னிடம் அதிகமாகக் காதல் கொண்டவர். காதல் என்ற வார்த்தையை அதன் முழு அர்த்தந் தெரிந்துதான் இங்கே உபயோகிக்கிறேன். ஆனால் இந்தக் காதல் வெளிப்படையாகத் தெரியாது. உண்மையான காதல், தன்னை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளாதல்லவா?

வ. ரா. வயதிலே எனக்கு மூத்தவராயிருந்தும், அவருடைய மதிப்பிலே நான் உயர்ந்தவனாகவே நின்றேன். தமது நண்பர்களிடம் என்னை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறபோது 'அப்பழுக்கில்லாத மனிதர்' என்று சொல்லுவார்; சொல்லிவிட்டு அடுத்த கணமே, என்மீது இரக்கங் காட்டுகிற பாவனையில் 'ஆனால் இந்த உலகத்தில் வாழ லாயக்கில்லாதவர்' என்று சொல்லி உரக்கச்

சிரித்துவிட்டு, உடனே 'இல்லையா சர்மா?' என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்கவும் செய்வார். 'வாஸ்தவம்' என்பேன் நான். நான் எப்பொழுதாவது 'எளிய வாழ்க்கை, உயர்ந்த நோக்கம்' என்று பேச்செடுப்பேன். 'போதும், போதும்; உமது எளிய வாழ்க்கையையும் உயர்ந்த நோக்கத்தையும் குப்பையிலே கொண்டு போடும்' என்று மேலே பேசவொட்டாதபடி செய்து விடுவார்.

ஏற்கனவே நாங்கள் கேள்வி வாயிலாக ஒருவரை ஒருவர் அறிந்திருந்தோமாயினும் 1923-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் காக்கிநடா காங்கிரஸின்போதுதான் எங்கள் முதல் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. அப்பொழுது என்னுடைய தமிழ் நடையில் அவருக்கு வெறுப்பு. அவருடைய கருத்துச் செறிந்த சொற்கோவையில் எனக்கு மதிப்பு. முதற்சந்திப்பு, லேசான பரிச்சயத்துடன் முற்றுப்பெற்றுவிடும் என்று நான் அப்பொழுது நினைத்தேன். அவர் என்ன நினைத்தாரோ எனக்குத் தெரியாது.

சிறிது காலத்திற்குப் பின்னர் நாங்கள் நெருங்கிய நண்பர்களாவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டது; ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது சுயராஜ்யா பத்திரிகை. இந்தப் பத்திரிகையில் நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து சேவை செய்தோம். சேவை செய்த அந்த நாட்கள் இன்பகரமான நாட்கள். பத்திரிகாலயத்தில் எனக்காக எந்தச் சலுகையையும் நான் கோரமாட்டேன். ஆனால் வ. ரா. வோ எனக்குச் சலுகை காட்டும்படி எனக்காகப் பரிந்து பேசுவார்; போராடவும் செய்வார். சக உதவி ஆசிரியர்கள் பலரும் 'வம்புக்காரப் பெயர்வழி' என்று சொல்லி அவரிடமிருந்து சிறிது ஒதுங்கியே இருப்பார்கள். ஆனால் நான் அப்படியிருக்கவில்லை. நான் ஒதுங்க முயன்றாலும் அவர் என்னை ஒதுங்கவிடவில்லை; இழுத்து

வைத்துப் பேசுவார். பத்திரிகையில் தாம் எழுதியதை எனக்குப் படித்துக் காட்டுவார்; என் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்பார்; அந்த அபிப்பிராயத்திற்கு மதிப்புக் கொடுப்பார். அப்படியே நான் எழுதியதை அவருக்குப் படித்துக் காட்ட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கோபம் வந்துவிடும். 'உமது புத்திசாலித்தனத்தை நீரே வைத்துக்கொள்ளும்' என்று சொல்லி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டுவிடுவார். 'படித்துக் காட்டுகிறேன்' என்று அவர் முகத்தருகே என் முகத்தைக் கொண்டு போவேன். 'அப்படி வாரும் வழிக்கு' என்று சொல்லி உரக்கச் சிரிப்பார். படித்துக் காட்டுவேன். சில சமயங்களில் 'பேஷ்' என்பார். சில சமயங்களில் 'இன்று உமது நடையில் சுரத்து இல்லை. என்ன காரணம்? ஆம்படையாள் கோபித்துக் கொண்டாளோ?' என்று கேலி செய்வார். கல்மஷமற்ற மனம் படைத்த செம்மல் வ. ரா.

1942-ஆம் வருஷம் மே மாதம் ஒரு நாள் மாலை. நான் பர்மாவிலிருந்து நடைபயணமாக வந்து சேர்ந்து ஏறக்குறைய ஒரு வாரமாயிருந்தது. நான் உயிரோடு வந்து சேர்ந்ததைக் கேள்விப்பட்டார் வ. ரா. ஓடோடியும் வந்தார் என்னைப் பார்க்க. என் வீட்டுத் தாழ்வாரத்து முன்'படியில் நான் அப்பொழுது உட்கார்ந்திருந்தேன். 'காம்பவுண்ட் கேட்'டண்டை வரும்போதே என்னைப் பார்த்துவிட்டார்; 'ஓய் சர்மா! இனி நீர் சாகவேமாட்டீர்' என்று உரக்கச் சொல்லிக்கொண்டே வந்தார்; கண்களில் ஈரம் கசிய என்னைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டார். 'இனி உமக்குச் சாவே இல்லை' என்றார் மறுபடியும்.

அப்பொழுது நான் அதிகமாக நடமாட முடியாமலிருந்தேன். எதிர் வீட்டிலுள்ள டாக்டர் ஒருவர் எனக்

குச் சிகிச்சை செய்து வந்தார். வ. ரா. வந்த சமயம், அந்த டாக்டரும் என் உடல்நிலையைப்பற்றி விசாரிக்க வந்தார். அந்த டாக்டரை வ. ரா. வுக்கு முன் பின் தெரியாது. அவர் வந்து என்னை விசாரித்ததிலிருந்து அவர்தான் எனக்குச் சிகிச்சை செய்து வரும் டாக்டர் என்று தெரிந்துகொண்டார். உடனே அவரைப் பார்த்து 'டாக்டர் ஸார்! இவரை ஒரு தனிப்பட்ட வியக்தி என்று நினைத்துவிடாதீர்கள். இவர் சமுதாயத்தின் பிரதிநிதி. இவருக்குச் சிகிச்சை செய்வது, சமுதாயத்திற்குச் சிகிச்சை செய்வதாகும். ஆனால் இவர், நீர் சிகிச்சை செய்வதை உபகாரமாகக் கருதி சும்மா இருந்துவிடமாட்டார். பிறருடைய உபகாரத்திற்குப் பந்தப்பட்டவரல்லர் இவர்' என்று மடமடவென்று சொன்னார். டாக்டர் இதைக்கேட்டுச் சிறிது அசந்து போனாரென்றே சொல்லவேண்டும். அன்று முதல் சமீப காலம் வரை இந்த டாக்டர்தான் எனது உடலின் பாதுகாவலராயிருந்து வந்தார். ஒரு தடவைகூட இவர் எனக்கு 'பில்' அனுப்பியதில்லை; நானும் இவருடைய பாக்கிதாரனாக இருக்கவில்லை. வ. ரா. என்னை அறிந்துகொண்டிருந்ததற்கு இதைக் காட்டிலும் வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும்?

1942-ஆம் வருஷக் கடைசியில் என்னுடைய சோவியத் ருஷ்யா புத்தகம் வெளி வந்தது. அதைப் படித்துப் பார்த்தார் வ. ரா. அதன் எளிய நடையைப் பெரிதும் ரசிப்பதாகக் கூறினார்; என்னைப் பாராட்டினார். இந்தப் பாராட்டுதலில், அவரிடம் இயற்கையாகவுள்ள உற்சாகம் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. என்னுடைய நடையைப்பற்றி அவர் முதலில் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொண்டுவிட்டதாக இதற்கு முன்—சுயராஜ்யா பத்திரிகை காலத்திலேயே—கூறியிருக்கிறாரென்றாலும், இப்பொழுது இவ்வளவு உற்சா

கத்துடன் கூறியது எனக்குப் பெருமையாகவே இருந்தது.

இந்த நூலில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள நால்வருள் பாரதியாரிடத்தில் வ. ரா. வுக்கு அதிக விசுவாசம். இதனால் மற்ற மூவரிடத்தில் விசுவாசக் குறைவு என்பது அர்த்தமல்ல. பாரதியாரிடத்தில் பரம பக்தி பூண்டவர் வ. ரா. அவரைத் தமது குருநாதனுக வழிபட்டார். பாரதியார் உலக மகாகவிகளில் ஒருவர் என்று நிர்த்தாரணம் செய்ய கச்சை கட்டிக்கொண்டு போராடினுர். பாரதியார் சொல்லாதது எதுவுமேயில்லையென்பது வ. ரா. வின் திடமான அபிப்பிராயம்.

இந்த நூலில் இடம்பெற்றிருக்கும் நால்வரிடத்திலும் காணப்பெற்ற சில பொதுவான தன்மைகளை இங்கு வரிசைப்படுத்திக் கூறுதல் பொருத்தமாயிருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

1. நால்வரும், சிறந்த புலவர்கள். உண்மையான புலவன் நாட்டுப் பற்றில்லாதவனுயிருக்க முடியாதென்ற கருத்துடையவர்கள். இதனுல்தான் அரசியலிலே தீவிரமாக ஈடுபட்டார்கள். அரசியலிலே ஈடுபடாதிருந்தால்கூட அறிஞர்கள் என்ற முறையில் பேரும் புகழுமெய்தி யிருப்பார்கள்.

2. நால்வரும், பண்பாடு இன்னதென்பதை உணர்ந்து அந்தப் பண்பாடாகவே வாழ்ந்தவர்கள்.

3. நால்வரும், தாங்கள் இந்திய நாகரிகத்தின் பிரதிநிதிகள் என்பதை அசந்தும் மறவாமல் வாழ்க்கையை நடத்தியவர்கள். இவர்களுடைய அன்றுட வாழ்க்கை 'எளிய வாழ்க்கை; உயர்ந்த நோக்கம்' என்ற வாசகத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்தாற்போல் அமைந்திருந்தது.

4. நால்வரும், கடவுட் பக்தர்கள்; கடவுட் பித்தர்கள் கூட. நால்வரிடத்திலும் சமய ஞானம் பூரணமாகப் பொலிவுற்றிருந்தது; இதனுல் சமரஸ நோக்குடையவர்களா யிருந்தார்கள்.

5. நால்வரும், ஜாதி, வகுப்பு, இன, மொழி வேற்றுமைகளைக் கடந்தவர்கள்.

6. நால்வரும், அகத்துறவு பூண்டவர்கள்.

7. நால்வரும், பழமையையும் புதுமையையும் இணைத்து வைக்கும் பாலமாயமைந்திருந்தார்கள்.

8. நால்வரும், பேசுவதைப் போலவே எழுதுவதிலும், எழுதுவதைப் போலவே பேசுவதிலும் ஒரே மாதிரியான ஆற்றல் படைத்தவர்கள்.

9. நால்வரும், சீலமே பெரிதுமுடையாராய் வாழ்ந்தவர்கள்.

10. நால்வரும், தாய்நாட்டின் விடுதலை நாடி, தங்களுக்கேற்பட்ட எல்லா இன்னல்களையும் புன்சிரிப்போடு ஏற்று அனுபவித்தவர்கள்.

1857-ஆம் வருஷம் நடைபெற்ற முதல் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் நூற்றுண்டு விழா 1957-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் நாடெங்கணும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பட்டதல்லவா, இதையொட்டி, சென்னை அரசாங்கத்தார், சுதந்திரத்திற்காக அரும்பாடுபட்ட சிலருக்கு, குறிப்பாக இந்நூலில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களுக்கு நினைவுச் சின்னங்கள் ஏற்படுத்தினர். வ. உ. சிதம்பரனுர்க்கு, அவர் பிறந்த ஊராகிய ஒட்டப் பிடாரத்தில் ஒரு நினைவு மண்டபம் நிறுவ 7-8-57-இல் கால்

கோள் விழா நடைபெற்றது. ஏற்கனவே, தூத்துக்குடியில் வ. உ. சி. பெயரால் ஒரு கல்லூரி சிறந்த முறையில் நடைபெற்று வருவது அன்பர்களுக்குத் தெரிந்ததே. சென்னையில் தொழிலாளர் வசிக்கும் ஒரு பகுதிக்கு 'திரு. வி. க. நகர்' என்று பெயரிட்டு அங்கு திரு. வி. க. வின் உருவச் சிலையொன்று 16-8-57-இல் நிறுவப் பெற்றது. வ. வே. ஸு. ஐயரின் நினைவாக, பாபநாசம் கல்யாண தீர்த்தத்தில் 8-8-57-இல் ஒரு மண்டபம் அமைக்கப்பட்டது. சுப்பிரமணிய சிவனுர் ஞாபகார்த்தமாக, சேலம் பாப்பாரப்பட்டியில் ஓர் ஆதாரப் பள்ளி 1957 ஆகஸ்ட் மாதக் கடைசியில் திறக்கப்பெற்றது. இந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்த சென்னை அரசாங்கத்தார், தமிழ் மக்களுடைய பாராட்டுதலுக்குரியராகின்றுர். ஆனுல் நல்லறிஞர்கள், நினைவுச் சின்னங்களிலே மட்டும் வாழ்வதில்லை; அவர்கள், எந்தச் சமுதாயத்தின் நலனுக்காக உழைத்தார்களோ அந்தச் சமுதாயத்தின் இதயத்தில் சிரஞ்சீவிகளாக வாழ்கிருர்கள்.

'இந்த நூலில் நால்வரைப்பற்றி மட்டும் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறீர்களே, இவர்களுடைய சமகாலத்தவராக இருந்த, இவர்களுடைய நன்மதிப்புக்குரியவராயிருந்த வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை[1] அவர்களைப்பற்றி ஏன் எழுதவில்லை, அவரும் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமே' என்று அன்பர்கள் கேட்கலாம். வ. உ. சி. அவர்கள் தேசபக்தன் பத்திரிகாலயத்திற்கு அடிக்கடி வந்து போவார். அப்பொழுதெல்லாம் அவரைப் பார்த்திருக்கிறேன்; அவருடன் பேசியுமிருக்கிறேன். ஆனுல் பழகியதில்லை. அந்த வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டவில்லை. அந்த விஷயத்தில் நான் ஒரு துர்ப்பாக்கியசாலி. ஒரு சில தடவை

---

1 இவர் பிறந்தது: 5—9—1872: மறைந்தது: 18—11—1936. தாயார்: பரமாயி அம்மாள்: தந்தையார்: வ. உலகநாத பிள்ளை.

அவருடன் பேசியிருக்கிறேன் என்பதைக்கொண்டு அவரைப்பற்றி எழுதிவிடலாமா? அந்தத் துணிச்சல் எனக்கு ஏற்படவில்லை.

இந்த நூலில் கூறப்பெற்றுள்ள நால்வரும், எந்த அளவுக்கு எனக்குப் பரிச்சயமாயிருந்தார்களோ அந்த அளவுக்கு அந்த வரிசையில் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். கூறப்பெற்றிருக்கும் விஷயங்களில் கூடுதல் குறைச்சல் இருக்கின்றனவென்றால், என்னுடைய பரிச்சயத்தின் கூடுதல் குறைச்சல்தான் காரணம். இந்த நால்வரைப் பற்றி, இன்னும் அதிகமாக அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலை வாசகர்களுக்கு இந்த நூல் உண்டு பண்ணுமானால், அது எனக்கு மிகவும் திருப்தியளிக்கும். இந்நால்வரை இன்னும் அதிகமாக அறிந்துள்ள அறிஞர்கள், இவர்களைப்பற்றி விரிவான நூல்கள் எழுத முன் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வாசகர்களுக்கு உபயோகமா யிருக்குமென்று கருதி, நால்வருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் தனித்தனியே சுருக்கமாகக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

நால்வருடைய உருவப்படங்களும் எழுத்து மாதிரிகளும் உரிய இடங்களில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலில், சிவனுரைப்பற்றி எழுதுவதற்கு அவருடைய சகோதரர் ஸ்ரீ வைத்தியநாத சர்மா பெரிதும் உதவியாயிருந்தார். என் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, தமது தமையனுரைப்பற்றித் தம்மிடமிருந்த பலவகைக் குறிப்புக்களையும் மனமுவந்து கொடுத்ததோடு, எழுதும் வேலையில் எவ்வளவு தூரம் முன்னேற்றமடைந்து வந்திருக்கிறேனென்று அடிக்கடி விசாரித்தும் வந்தார். இவர் எதிர்பார்த்தபடி இந்த நூலைச் சீக்கிரம் வெளிக்

கொணர முடியவில்லை. இதற்காக நான் பெரிதும் வருத்தப்படுகிறேன். இவரும் துரதிருஷ்டவசமாக, 1958-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் காலமாகி விட்டார்.

ஸ்ரீ வைத்தியநாத சர்மாவிடம் என்னை அழைத்துக் கொண்டுபோய் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவர் ஸ்ரீ வாசு தேவய்யர். இவரைப்பற்றி இந்த நூலில் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறேன். இவருக்கும், ஸ்ரீ நெல்லையப்பருக்கும், ஸ்ரீ வைத்தியநாத சர்மாவுக்கும் நான் பலவிதங்களில் கடப்பாடுடையேன். இவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி.

இந்நூலுக்குத் தேவையாயிருந்த பலவிதக் குறிப்புக்களையும் படங்களையும் உதவியவர் ஸ்ரீ ரா. அ. பத்மநாபன். இவை பலவற்றின் உரிமைகள் இவருடையனவே.

ஸ்ரீ பத்மநாபன் தமிழ்நாட்டில் தேசீய இயக்கத்தை வளர்த்துக் கொடுத்தவர்களும், வேறு பல துறைகளில் உழைத்தவர்களுமான பெரியவர்கள் பலரைப்பற்றி நல்ல முறையில் தமிழருக்கும் பிற மொழியினருக்கும் தெரிவிக்க வேண்டுமென்பதில் அளவில்லாத உற்சாகமுடையவர்; இதற்காக அல்லும் பகலும் உழைத்து வருகிறவர். சிறப்பாக பாரதியாரிடத்தில் அபார பக்தியுடையவர். பாரதியாரைப்பற்றின சகல விஷயங்களையும் சேகரித்து, அவைகளைப் பல இடங்களிலும் பொருட்காட்சிகளாக அமைத்துக்காட்டி, பாரதீயத்தைப் பரப்பி வருகிறார். பாரதியாரைப்பற்றி அருமையான நூலொன்றும் எழுதியிருக்கிறார். இவருடைய முயற்சிகள் மேலும்மேலும் வெற்றிபெற்று வரவேண்டுமென்றும், இவருக்கு எல்லா நலன்களும் உண்டாக வேண்டுமென்றும் ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீ வ. வே. ஸு. ஐயர் வழக்குச் சம்பந்தமான சில விவரங்களை இந்நூலில் கொடுப்பதற்கு உதவிய சுதேச மித்திரன் உதவி ஆசிரியர் ஸ்ரீ எஸ். நடேச ஐயருக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இவர், தேச பக்தன் பத்திரிகையில் என்னுடன் சக உதவி ஆசிரியரா யிருந்தார். அன்பும் அடக்கமும் நிறைந்தவர். 1920-ஆம் வருஷம் பாரதியார் சுதேசமித்திரனில் பணி யாற்ற வந்த காலத்தில் அவருடனிருந்து பணியாற்றிய வர். நல்ல பரோபகாரி. இவர் நீடூழி வாழ்க!

இந்நூலில் காட்சியளிக்கும் நால்வரும் தமிழ்த் தாயின் தவப்புதல்வர்கள்; பாரத தேவியின் திருவடித் தொண்டர்கள்; உலகம் யாவும் ஒரு குடும்பமாக வாழ வேண்டுமென்ற லட்சியத்தைக் கொண்டிருந்தவர்கள். இவர்களைப்போல் இன்னும் பலர் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களையெல்லாம்பற் றித் தமிழர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டியது அவசிய மாகும். இந்த அரும்பணியைச் செய்ய 'பேனா மன்னர்' பலர் முன் வருவார்களாக!

இந்நூலில் 98-ஆம் பக்கம் 18-ஆவது வரியில் ரோமஎண்களுக்கு என்றிருப்பதை அரபு எண்களுக்கு என்று மாற்றி வாசித்துக்கொள்ளுமாறு அன்பர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தியாகராய நகர்
சென்னை
1-5-1959

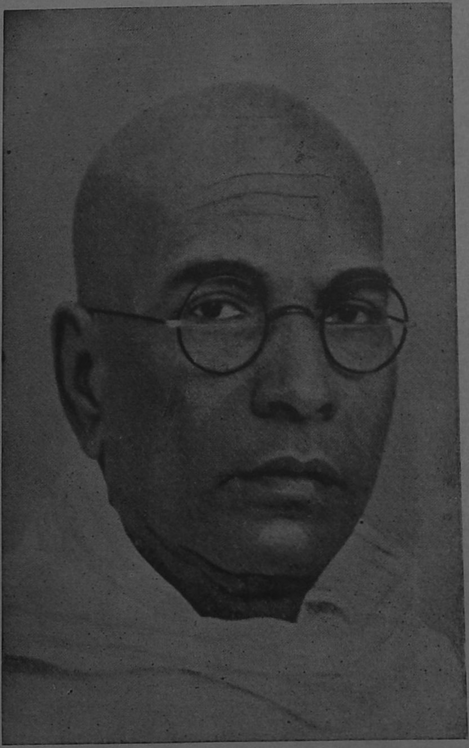

தமிழ் முனிவர் — மணிவிழாவின்போது

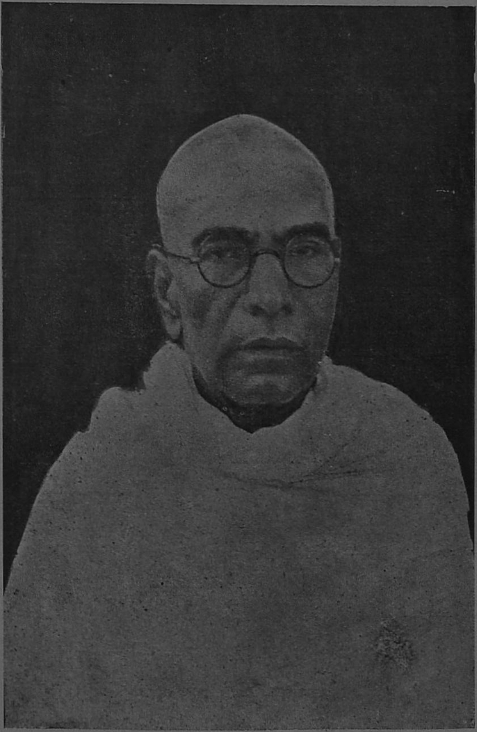

திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்—முதுமையில்

தமிழ் முனிவர்

நான் கண்ட நால்வருள் முதல்வர் முதலியார். எனக்கு ஐயருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பு கிட்டியதற்கும், சிவத்தின் பழக்கம் கிடைத்ததற்கும், பாரதியாரின் பரிச்சயம் ஏற்பட்டதற்கும் காரணமாயிருந்தவர் முதலியார்தான். இதனுலேயே இவரை—இல்லே, இல்லே, அவரை—முதலில் வைத்துப் பேசுகிறேன். முதலியார்தான், நம்மைவிட்டு எட்டிப்போய் விட்டாரே, இனி இவர் என்று எப்படிச் சொல்வது? அவர் என்றுதானே சொல்லவேண்டும்?

திரு. வி. க. என்பர் பலர். கலியாண சுந்தரனர் என்பர் சிலர். யார் எப்படி வேண்டுமானுலும் அழைத்துக் கொள்ளட்டும்; எனக்கென்னவோ அவர் முதலியார்தான்; நான் அவருக்கு சர்மாதான். அது மட்டுமல்ல; என்னுடைய முதலியார் அவர்; அவருடைய சர்மா நான். இப்படி நாளுகச் சொல்லிக்கொள்ளவில்லே. இருவருக்கும் தெரிந்த நண்பர்கள், என்னிடம் வந்து பேசுகிறபோது 'உங்கள் முதலியார்' என்றுதான் சொல்வார்கள்; அவரிடம் போந்து சல்லாபம் செய்கிறபோது 'உங்கள் சர்மா' என்றுதான் சொல்வார்கள். நண்பர்களே! சாட்சி கூறுங்கள்.

முதலியார் என்று சொல்லாமல், திரு. வி. க. என்ருே, வேறு விதமாகவோ நான் சொன்னுல், அவர் சேய்மையில் இருக்கிற மாதிரி, யாரோ அந்நியரை அழைக்கிற மாதிரி எனக்குப் படுகிறது; முதலியார் என்ருல்தான் அவர் என் அண்மையில் இருக்கிற

மாதிரி, நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரை அழைக்கிற மாதிரி எனக்குத் திருப்தி உண்டாகிறது. உண்மையில் அவர் என் அண்மையிலே கூட இல்லை; என் உள்ளத்திலேயே இருக்கிறர். இந்தக் காற்றடைந்த பை கட்டவிழ்கிற வரையில் அங்கேயே இருப்பார். நண்பர்களே! இது சத்தியம்.

முதலியார், எனக்கு எல்லா வகையிலும் முதல்வர். ஆசிரிய பீடத்தமர்ந்திருந்த காரணத்திஞல் மட்டுமன்று; வயதிலே, புலமையிலே, பண்பாட்டிலே, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக என்னிடம்காட்டிய அன்பிலே எனக்கு மூத்தவராகவே இருந்தார்; என்னைத் தமது இளையவஞகவே நடத்தி வந்தார். இந்தக் காரணங்களினுலேயே அவரை முதலில் வைத்தும், முதலியார் என்று அழைத்தும் என் உளமார்ந்த நன்றியை இங்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முதலியாரை நான் முதன்முதலாகப் பார்த்தது 1917-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள். நாள், கிழமை எதுவும் நினைவில்லை. அவரைப் பார்த்தது எந்தநாளோ அந்த நாளே நான் எழுத்தாளஞகப் பிறந்த நாள். அதற்கு முந்தி நான் எழுதியிருக்கிறேன்; ஓரிரண்டு நூல்களும் வெளியிட்டிருக்கிறேன். ஆஞல் எழுதுவதையே என் வாழ்நாள் பணியாக மேற்கொண்டது அன்றைய தினத்திலிருந்துதான். எனவே அந்த முதல் சந்திப்பு, என் வாழ்க்கையிலே ஒரு திருப்பத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தது; அதுகாறும் என் உள்ளத்தில் பொங்கிக்கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகள்—ஆம், பேசிய மொழியினையும் பிறந்த நாட்டினையும் பற்றிக்கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகள்தான்—ஒருமுகப்பட்டு ஓட ஒரு வாய்க்காலை அமைத்துக் கொடுத்தது. ஆஞல் திருப்பமென்றும் வாய்க்காலென்றும் இப்பொழுதுதான்

சொல்கிறேன். அப்பொழுது ஒன்றும் தெரியாது. முதலியாரைக் கண்டேன். ஆட்கொண்டார். ஆட்பட்டேன். அவ்வளவுதான் தெரியும். அந்த நிலையில் நாளும் கிழமையும் மறந்து நின்றேன். இன்னமும் நினைவுக்கு வரவில்லை. வாராததற்காக வருத்தமுமில்லை.

சென்னை மயிலாப்பூரில் தணிகாசல முதலியார் என்ற ஒரு மகாவித்துவான் இருந்தார். இவரை நான் நேரில் பார்த்ததில்லை; ஆனால் இவரைப்பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இவர் சிறந்த சிவபக்தர்; கபாலீசுவரனுடைய தரிசனம் இல்லாமல் ஒருநாளும் இருந்ததில்லை; சைவ சாஸ்திரங்களிலே வல்லவர்; இவற்றைத் திறம்பட போதிப்பதில் ஆற்றல் மிக்கவர்; ஆனால் மகா முன்கோபி. அரை குறையாகப் படித்தவர்கள் இவரை எளிதிலே அணுக முடியாது; அணுகினால் சூறாவளியிலே அகப்பட்ட சருகுமாதிரிதான். இவரிடம் சைவ சாஸ்திரங்களைக் கற்கும் நற்பேறு பெற்றவர் முதலியார்.

இந்த மயிலை தணிகாசல முதலியாரிடம், பிற்காலத்தில் தமிழ்ப்பாடம் கேட்டவருள் ஒருவர் காஞ்சிபுரம் வாசுதேவ ஐயர்[1] என்பவர். இவர் எனது அரிய நண்பர். இவருக்கும் முதலியாருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. இருவரும் ஒரே ஆசிரியரிடம் பயின்றவர்கள் என்ற முறையில் வெகு சகஜமாகப் பழகுவார்கள். முதலியாரை, 'என்ன கல்யாணம்' என்றுதான் அழைப்பார் வாசுதேவ ஐயர். வாசுதேவ ஐயரை 'என்ன வாசுதேவா' என்றுதான் கூப்பிடுவார் முதலியார்.

---

1 இவர் பிறந்தது: 1893-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் இரண்டாந் தேதி. தாயார்:-ஞானம்மாள்; தந்தையார்:-வேங்கடேசுவர ஐயர்.

இந்த வாசுதேவ ஐயர், என்னைக் காட்டிலும் இரண்டு வயதுதான் மூத்தவர்; ஆனால் என்னைக் காட்டிலும் இருபது மடங்கு தமிழில் பற்றுடையவர்; பயிற்சியுமுடையவர். தமிழின் தொன்மையையோ பெருமையையோ அறியாமல் யாரேனும் இவரிடம் வந்து 'தமிழில் என்ன இருக்கிறது' என்று பேச்சுக்கொடுத்துவிட்டால் போதும். பிடித்தது அவருக்குச் சனியன். அவரை அலசிப் பிழிந்தெடுத்துவிடுவார். 'தமிழில் எல்லாம் இருக்கிறது' என்று ஒப்புக்கொள்ளும் வரையில் அவரை விடமாட்டார். இங்ஙனம் தமிழின்மீது தணியாத காதல் கொண்ட ஒரு சிலரைத்தான் நான் பார்த்திருக்கிறேன். வாசுதேவ ஐயர் வாழ்க! இவருடைய தமிழ்ப்பற்று வாழ்க!

வாசுதேவ ஐயரும் நானும் மயிலையில் ஒரே தெருவில் வசித்து வந்தோம். இதனால் இருவரும் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் பலஏற்பட்டதுண்டு. என்ன பேச்சு? புறநானூறுதான்! கம்பராமாயணம்தான்! இப்படிச் சங்க கால இலக்கியங்கள்முதல் பி. ஆர். ராஜமய்யருடைய கமலாம்பாள் சரித்திரம் வரையில் எல்லாம் எங்கள் பேச்சில் புரளும். வாசுதேவ ஐயருக்குக் கனத்த குரல். பேச்சிலே இனிமை இராது. சர்வ சாதாரணமாகப் பேசினால்கூட சண்டைபோடுகிற மாதிரிதான் இருக்கும். நான் தாழ்ந்தே பேசுவேன். இவர் உரக்கவே பேசுவார். கையோங்கிவிடப்போகிறாரே என்றுகூட சில சமயங்களில் என்வீட்டிலுள்ளவர்கள் பயப்படுவார்கள். ஆனால் இவர் உள்ளம் வெள்ளை என்பது எனக்கல்லவோ தெரியும்? எப்படியென்றால், கள்ளச் சிரிப்பு என்பதை இவர் அறியவேமாட்டார்.

நான் அப்பொழுது அரசாங்க ஊழியனாயிருந்தேன். அதை நான் ஓர் அடிமைத்தளையாகக் கருதிவந்ததையும்,

வேண்டா வெறுப்புடன்தான் அதில் இருந்து வந்தே னென்பதையும், என் உள்ளமெல்லாம் இலக்கியத்திலும், அரசியலிலும், பத்திரிகை உலகத்திலும் ஈடுபட்டிருந்ததென்பதையும் வாசுதேவ ஐயர் நன்கு அறிந்து கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் காலை என்னிடம் வந்து 'எனது நண்பர் கலியாண சுந்தர முதலியார் தேச பக்தன் என்ற ஒரு தினசரிப் பத்திரிகையை நடத்தப் போகிருரென்று அறிகிறேன். அப்பத்திரிகையில் சேர்ந்து பணியாற்ற உனக்கு விருப்பமிருக்குமாயின் அவரிடம் உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன்' என்ருர். திருவருள் கூட்டி வைப்பதாகக் கருதி உளம் பூரித்து உடன்பட்டேன். அப்படியே மறுநாளோ அதற்கு மறுநாளோ, காலை சுமார் ஏழரை மணிக்கு வாசுதேவ ஐயரும் நானும் ராயப்பேட்டை சென்று முதலியாரைக் கண்டோம்.

உச்சிக் குடுமி; நெற்றியிலே பூசிய திருநீறு; முகத்திலே பூத்த புன்முறுவல்; உடம்பிலே சாம்பல் நிற வர்ணமுள்ள முழுக்கை பிளானல் ஷர்ட்; இடுப்பிலே நான்கு முழ வெள்ளை வேஷ்டி; இந்தக் கோலத்தில்தான் முதன்முதலாக முதலியாரைக் கண்டேன். வாசுதேவ ஐயர், என்னை அறிமுகப் படுத்தி வைத்து, நான் வந்திருப்பதன் நோக்கத்தைச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்தார். 'தேசபக்தன் தொடங்குநாள் எந்த நாளோ அந்த நாளே தொடங்கி தாங்கள் அதில் சேர்ந்து பணியாற்றலாம்' என்று முதலியார் என்னைப் பார்த்துக் கூறிஞர். என்ன ஆச்சரியம்! என்னை முன்பின் தெரியாது; என்னுடைய தகுதியைச் சிறிதுகூட பரிசீலனை செய்து பார்க்கவில்லை; இருந்தும் என்னை ஏற்றுக் கொண்டார். திருவருள் கூட்டி வைத்ததென்று சொல்லாமல் வேறென்ன சொல்வது?

பிறகு சாவதானமாக 'ஏதேனும் நூல்கள் எழுதியிருக்கிறீர்களா?' என்று என்னைக் கேட்டார் முதலியார். என்னுடைய முதல் வெளியீடாகிய **கௌரீமணி** என்ற சிறு நூலைக் கையிலே எடுத்துக்கொண்டு போயிருந்தேன். அதைக் கொடுத்தேன். அதுதான் என் உத்தியோக விண்ணப்பத்தாளா யமைந்தது.

இங்கே ஒரு சிறிய விஷயம். ஊதியத்திற்காக எந்த உத்தியோகத்தையும் நான் நாடியதில்லை; விண்ணப்பத்தாளை நீட்டி எந்த உத்தியோகத்தையும் பெற்றதில்லை. உத்தியோகம் என்னை நாடி வந்ததேயன்றி நான் உத்தியோகத்தை நாடிச் சென்றதே கிடையாதென்று சொன்னால், தற்பெருமை பாராட்டிக் கொள்வதாக வாசகர்கள் கருதிக்கொள்ள வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மற்றும், எந்த உத்தியோகமாயினும், எந்த அலுவலாயினும் அதில் முழு மனத்துடன்தான் ஈடுபடுவேனே தவிர, அரை குறை மனத்துடன் ஈடுபடுவதென்பதை அறியேன். மனம் வைத்து வேலை செய்ய முடியாதென்று தெரிந்தால், அந்த உத்தியோகத்திலிருந்து அல்லது அலுவலிலிருந்து விலகிக் கொண்டு விடுவேனே தவிர, அதிலேயே, எந்த ஒரு காரணத்திற்காகவும் உழன்றுகொண்டிருக்கமாட்டேன். இந்த மனப்பான்மை என்னைப் பல சங்கடங்களுக்கு ஆளாக்கியிருக்கிறதென்று மட்டும் இங்குச் சுருக்கமாகக் கூறிக்கொண்டு மேலே செல்கிறேன்.

நான் கொடுத்த **கௌரீமணி** என்ற நூலின்மீது முதலியார் சிறிது கண்ணோட்டம் செலுத்திவிட்டு, 'தமிழ்ச் சொற்களை இன்னும் அதிகமாகப் பெய்து எழுதினால் நன்றாயிருக்கும்' என்று கூறினார். அவர் உள்ளக் கிடக்கை இன்னதென்று உணர்ந்துகொண்டேன். **கௌரீமணி** என்ற அந்த நூலில் வடமொழிச்

சொற்களை அதிகமாகப் புகுத்தியிருந்தேன். காரணம் வேறொன்றுமில்லை. எனக்கும் வடமொழியில் பரிச்சயம் உண்டு என்று காட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற அகந்தை மனப்பான்மைதான். அந்த நூல் வெளியான போது எனக்குப் பத்தொன்பது வயது. இறுமாப்பு தாண்டவமாடிக்கொண்டிருந்த பருவம். ஆனால் அந்தத் தாண்டவம், என் உள்ளத்திலேதான் நடைபெற்றது; யார் முன்னிலையிலும் நடைபெறவில்லை. என் தந்தையிடமிருந்து நான் பெற்ற செல்வம் பணிவு; எல்லோரிடத்திலும் பணிவு; எக்காலத்திலும் பணிவு. என் பிறப்போடு ஒட்டி வந்த இந்தப் பணிவு, இடையிலே எழுந்த இறுமாப்பை அடக்கியாண்டதுபோலும். இப்பொழுது, அறியாமையென்பது என்னிடம் பரிபூரணமாகக் குடிகொண்டிருக்கிறதென்பதை நன்கு அறிந்து கொண்டிருக்கிறேன். இஃதிருக்கட்டும்.

தேசபக்தனில் சேர்ந்துகொண்ட மூன்றாவது நாளே, வடமொழி கலவாத தமிழில், தூய தமிழில் எனக்கு எழுதத் தெரியுமென்பதை முதலியார் தெரிந்துகொண்டார்; ஆச்சரியப்பட்டாரோ என்னவோ தெரியாது; என் எழுத்திலே திருப்தியடைந்தார் என்பதுமட்டும் தெரியும். 'இப்படித்தான் எழுதவேண்டும்; நமது பத்திரிகைக்கு ஏற்ற நடை' என்று கூறி என்னைப் பாராட்டினார். அன்றைய தினத்திலிருந்து அவருடைய அன்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் உரியவனானேன்.

தேசபக்தன் 7-12-1917-இல் தொடங்கப் பெற்றது. மறுநாள் முதலியார் சேலத்திற்குப் போகவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அங்கு பிரின்ஸ் கே. எஸ். துரைராஜா அவர்கள் தலைமையில் ஜஸ்டிஸ் கட்சி மகாநாடு கூடியது. அதற்கு எதிர்ப்பாக நடைபெற்ற ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் பேசுமாறு முதலியார் அழைக்கப்

பட்டிருந்தார். அதற்குச் செல்லுமுன் பத்திரிகையின் தலையங்கத்தைமட்டும் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுப் போனார். உபதலையங்கம், ஆசிரியக் குறிப்புக்கள் முதலியவைகளை எழுதும் பொறுப்பையும், மற்றச் செய்திகளை ஒழுங்குபடுத்திக் கொடுத்துப் பத்திரிகையை வெளிக்கொணரும் பொறுப்பையும் என்னிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றார்.

பொதுவாக, எந்த மகாநாடு நடைபெற்றாலும் அந்த மகாநாட்டில் நிகழ்த்தப்பெறும் தலைமையுரையின் பிரதிகள் முன்னதாகவே பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பப்படுமென்பதையும், மகாநாடு நடைபெறுகின்ற தினத்தன்று தலைமையுரையையும், அவசியமென்று கருதினால் அந்தத் தலைமையுரையைப் பற்றிய கருத்துரையையும் பத்திரிகைகள் வெளியிடுமென்பதையும், பத்திரிகைத் தொடர்புடையவர்கள் நன்கு அறிவார்கள்.

இந்த முறையையொட்டி, துரைராஜா அவர்களின் தலைமையுரையைப் பற்றிய கருத்துரை தேசபக்தனில் உபதலையங்கமாக வெளிவந்தது. இதை எழுதியவன் நான்தான். சேலத்திலிருந்து திரும்பி வந்த முதலியார் இந்த உபதலையங்கத்தைப் படித்துவிட்டு 'இப்படித்தான் எழுதவேண்டும்; நமது பத்திரிகைக்கு ஏற்ற நடை' என்று மேலே சொன்னவிதமாகக் கூறி என்னைப் பாராட்டினார். நானடைந்த மகிழ்ச்சியைச் சொல்ல வேண்டுமோ?

சாதாரணமாக ஒரு பத்திரிகையில், தலையங்கங்கள், ஆசிரியக் குறிப்புக்கள் முதலியவற்றை எழுதும் பொறுப்பு, பத்திரிகைத் துறையில் நீண்ட கால அனுபவம் பெற்றவர்களிடமே ஒப்படைக்கப்படுவது வழக்கம்.

ஆனால் எனக்கோ, பத்திரிகைத் துறை முற்றிலும் புதிது. தேசபக்தனில் வந்து சேருவதற்கு முன்னர், சில பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறேன். தினசரிப் பத்திரிகைகளைப் படிப்பதில் அலாதியான ஓர் ஆர்வம் எனக்குண்டு. இவற்றைத் தவிர வேறெவ்விதமான அனுபவமும், பத்திரிகைத்துறையைப் பொறுத்த மட்டில் எனக்குக் கிடையாது. அப்படியிருந்தும் முதலியார். தேசபக்தன் தொடங்கிய ஓரிரண்டு நாட்களிலேயே, உபதலையங்கங்கள், ஆசிரியக் குறிப்புக்கள் முதலியவற்றை எழுதும் பொறுப்பை எனக்கு அளித்தாரென்றால், என்மீது அவருக்கிருந்த அன்பையும் நம்பிக்கையையும் என்னென்று சொல்வது? இந்த அன்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் களங்கம் உண்டுபண்ணக்கூடிய விதமாக நான் கனவிலும் நடந்து கொண்டதில்லையென்று இங்கே பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அன்னிபெசண்ட் அம்மையாரின் 'ஹோம்ரூல்' (சுய ஆட்சி) இயக்கம் நாடெங்கணும் வலுத்து நின்றது. இதனைத் தமிழ் நாட்டில் உரமூட்டி வளர்த்தது தேசபக்தன். இந்த இயக்க சம்பந்தமான பல செய்திகளும் திரண்டு, பத்திரிகையின் முதல் பக்கத்தில் தினந்தோறும் காட்சியளிக்கும். செய்திகளென்றால் உப்புசப்பில்லாத செய்திகளல்ல. வீரச்சுவையும் நகைச்சுவையும் இவற்றில் செறிந்து கிடக்கும். இயக்க சம்பந்தமான சிறுசிறு கட்டுரைகளென்ன, கவிதைகளென்ன, மேற்கோள்களென்ன, இன்ன பலவும் இந்த முதற்பக்கத்தில் அழகுற வெளியாகும். இந்த முதற்பக்கத்தை நிரப்பும்பொறுப்பு என்னுடையதாகவே இருந்தது. செய்திகளையெல்லாம் திரட்டி, 'சுயராஜ்யப் போர்முனையிலிருந்து'—'ஒரு போர்வீரன் எழுதுவது' என்ற தலைப்பின்கீழ் கொடுத்து வந்தேன்.

சில நாட்களில்—அநேகமாக வாரத்தில் இரண்டு மூன்று நாட்களாவது இருக்கும்.—இந்த முதற்பக்கத்தின் மையத்தில் நாற்புற வரம்பு கட்டி, சங்க நூல்களிலிருந்து, தமிழர்களின் வீரத்தைக் குறிக்கும் ஏதேனும் ஒரு செய்யுளே, சிறு குறிப்புரையுடன் இடம்பெறச் செய்வேன். முதலியார் இவற்றைக் கண்டு மகிழ்வார். சங்க நூல்களில் எனக்கு ஓரளவு பரிச்சயம் உண்டு என்பதை நன்கு அறிந்து எனக்கு மேலும் மேலும் உற்சாகமூட்டுவார். என்மீது அவர் கொண்டிருந்த அன்பும் நம்பிக்கையும் வளரலாயின.

இந்த அன்பையும் நம்பிக்கையையும் பலவிதமாக, பல சமயங்களில் புலப்படுத்தியிருக்கிறார். **தேசபக்த**னில், ஆசிரியக் குறிப்புக்கள் 'அரிமா நோக்கு' என்ற தலைப்பின்கீழ் வெளிவரும். 'அரிமா நோக்கு' என்பதற்குச் சிங்கப்பார்வை என்று அர்த்தம். சிங்கப் பார்வை எப்படி நேரியதாயிருக்குமோ அப்படியே இந்த 'அரிமா நோக்கின்'கீழ் வெளிவரும் கருத்துக்களும் நேர்மையுடையனவாயிருக்குமென்பதே தாத்பரியம்! இந்த 'அரிமா நோக்கின்' பெரும்பகுதியை நானே எழுத வேண்டுமென்பது முதலியாரின் விருப்பம். ஆனால் இதை வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கமாட்டார்; எனக்கு மட்டும் சூசகமாகத் தெரிவிப்பார். வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தால், என் எழுத்துக்களுக்கு, முதலியார் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறாரென்றும், எனக்கு அதிக சலுகை காட்டுகிறாரென்றும் மற்ற உதவி ஆசிரியர்கள் கருதி, என்மீது அனாவசியமாகப் பொறாமைப்பட ஏதுவுண்டாகுமல்லவா? இதற்கு முதலியார் இடங்கொடுக்க விரும்பவில்லை.

மற்றும், 'அரிமா நோக்கின்'கீழ் மற்ற உதவி ஆசிரியர்கள், குறிப்புக்கள் எழுதினால் அவற்றை, முதலில்

என்னைச் சரிபார்க்கச் செய்வார் முதலியார்; பிறகு தாம் சரிபார்ப்பார். இதனுல் சில சமயங்களில், உதவி ஆசிரியர்கள் சிலருக்கு என்மீது வருத்தம் ஏற்பட்ட துண்டு. 'இவனென்ன, எங்கள் எழுத்தைச் சரி பார்ப்பது? இவனும் எங்களைப்போல் ஓர் உதவி ஆசிரியன் தானே?' என்ற எண்ணந்தான் இந்த வருத்தத்திற்குக் காரணம்.

நான் வேகமாக எழுதுவேன். தினசரிப் பத்திரிகையில் நின்று நிதானமாக எழுதிக்கொண்டிருந்தால் முடியுமா? மொழிபெயர்ப்பாயினும் சரி, கட்டுரைகளாயினும் சரி, வெகு சீக்கிரத்தில் எழுதி முடிப்பேன். இதற்குக் காரணம், என்னிடம் ஏதோ அபூர்வமான சக்தி அமைந்திருந்த தென்பதல்ல; எழுதவேண்டுமென்பதிலே எனக்கிருந்த ஆர்வமும் உற்சாகமுந்தான். இதனுல், என் வேலை அதிகப்பட்டது. ஆனுல் நான் சலிப்புக் கொள்வதேயில்லை. முதலியாருக்கு இது நன்கு தெரியும். என்மீது அவர் கொண்டிருந்த அன்பு பெருகுவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாயிருந்தது.

மகாநாடுகள், பொதுக்கூட்டங்கள் முதலியவை காரணமாக முதலியார் அடிக்கடி வெளியூர்களுக்குச் செல்லும்படியாயிருக்கும். அந்தக் காலங்களில், பத்திரிகையின் தலையங்கங்களை எழுதும் பொறுப்பு பெரும்பாலும் என்னிடமே வந்து சேரும். **தேசபக்தன், நவசக்தி** இரண்டிலும் இப்படித்தான். இரண்டிலும் நான் சேவை செய்தவன் என்பதை இங்குச் சுருக்கமாக அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தலையங்கங்கள், உபதலையங்கங்கள், **தேசபக்தன்** 'அரிமா நோக்கு, **நவசக்தி** 'இடியேறு' இவைகளை எழுதுகிற போது முதலியாருடைய நடையையே பின்பற்றுவேன், அவர் எழுதியதா, நான்எழுதியதா என்று வித்தியாசம்

கண்டு பிடிக்க முடியாதபடிகூட இருக்கும். ஒரு பத்திரிகையின் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்கும் பகுதி எல்லா வகையிலும் ஆசிரியருடையதாகவே இருக்க வேண்டுமென்பது என் கொள்கை. இதை நான் கண்டிப்பாகப் பின்பற்றி வந்தேன். இது சம்பந்தமாக, ருசிகரமான இரண்டு மூன்று செய்திகளை இங்குச் சொல்லிக்காட்ட விழைகிறேன்.

அந்தக் காலத்தில், இந்தியாவுக்குச் சுயராஜ்யம் நல்க வேண்டுமென்று, இங்கிலாந்தில் கிளர்ச்சி செய்தல் அவசியம் என்ற ஒரு கருத்து நாட்டிடையே நிலவி வந்தது. இதற்கிசைய, இந்தியாவிலிருந்து ஐவர் அடங்கிய ஒரு தூது கோஷ்டி இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டது. இந்த ஐவர் யார்? (1) லோகமான்ய பால கங்காதர திலகர் (2) விபின சந்திரபாலர் (3) நரசிம்ம சிந்தாமணி கெல்கார் (4) ஜி. எஸ். கபர்தே (5) தேஷ் பாண்டே. இந்த ஐவரும் கொழும்பு வழியாக இங்கிலாந்து செல்வதென்று ஏற்பாடாகியிருந்தது. கொழும்பு செல்கிற வழியில் இவர்கள் 1918-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு திங்கள் சென்னை போந்தனர். இவர்களை வரவேற்று தேசபக்தன், தலையங்கப் பகுதியில் ஐந்து கட்டுரைகள் வெளியிட்டது. முதலியார் திலகரைப்பற்றித் தலையங்கம் எழுதினர். நான் விபினசந்திர பாலரைப்பற்றி உபதலையங்கம் எழுதினேன். மற்ற உதவி ஆசிரியர்கள், மற்ற மூவரைப்பற்றியும் எழுதினர்கள். படித்த வாசகர்களிற் சிலர், திலகரும் பாலரும் ஒரே நடையில் காட்சியளிக்கிறார்களென்று தம்மிடம் தெரிவித்ததாக முதலியார் என்னிடம் தெரிவித்தார். இதனால்தான் இதை இங்குக் குறிப்பிடுகிறேன்.

1919-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் கடைசி வாரத்தில் திருச்சியில் சென்னை மாகாண அரசியல் மகாநாடு

ராமநாதபுரம் ராஜா தலைமையில் கூடியது. இதற்கு முதலியார் சென்றிருந்தார். மகாநாட்டின் தொடக்க நாளன்று, தேசபக்தனில், தலைவருடைய பேருரையும், அதைப்பற்றிய தலையங்கமும் வெளியாயின. தலையங்கத்தை எழுதியவன் நானே. அதில் தலைமையுரையின் சில பகுதிகள் கண்டிக்கப்பட்டிருந்தன. முதலியாரே அந்தத் தலையங்கத்தை எழுதியிருப்பதாக சேதுபதி மன்னர் கருதிக்கொண்டுவிட்டார். மகாநாட்டின் இரண்டாவது நாள் பிற்பகல் நடவடிக்கைகள் துவக்கமாவதற்கு முன்னர், சேதுபதி மன்னர் தலையங்கத்தைப் படித்துவிட்டு, முதலியாரைப் பார்த்து 'என்ன முதலியார்வாள், என்னை இப்படித் தாக்கி எழுதியிருக்கிறீர்களே' என்று கேட்டார். முதலியாருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஏனென்றால், தலையங்கத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறதென்று அவருக்குத் தெரியாது. அதை அவர் இன்னும் பார்க்கவில்லை. இந்த நிலையில் என்ன பதில் கூறுவார்? புன்சிரிப்போடு மௌனஞ் சாதித்துவிட்டார். பிறகு வேறோர் அன்பரிடமிருந்து பத்திரிகையை இரவல் வாங்கிப் படித்த பிறகுதான், தலையங்கத்தில் என்ன எழுதப்பட்டிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொண்டார். மகாநாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்த பிறகு, முதலியார், இந்தச் சம்பவத்தை நிரம்பச் சுவையுடன் பிரஸ்தாபித்தார். 'என்னுடைய நடையைப்போல் உங்கள் நடை இருப்பதனால் எனக்கல்லவோ ஆபத்தாயிருக்கிறது' என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினார். அவர் கூறித்தான் இந்தத் திருச்சி மகாநாட்டு நிகழ்ச்சி எனக்குத் தெரியும்.

நவசக்தியிலும் இதேமாதிரி முதலியார் இல்லாத சமயங்களில் நான் தலையங்கங்கள் எழுதி வந்ததன் விளைவாக அவருக்கு ஏற்பட்ட தர்ம சங்கடமான நிலைமைகள் பல.

1922-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் திருநெல்வேலி ஜில்லா மகாநாடு, முதலியார் தலைமையில் நடைபெற்றது. முதலியாரின் தலைமையுரையைப்பற்றி **திராவிடன்** பத்திரிகை தலையங்கம் தீட்டியிருந்தது. அதில், முதலியாருக்குச் சரித்திர ஞானம் இல்லை என்னும் கருத்து காணப்பட்டது. இஃது என் மனத்தை உறுத்தியது. எனவே **நவசக்தியில்** 'தீராவிடம்' என்ற தலைப்புக் கொடுத்து **திராவிடன்** கூற்றை மறுத்து ஓர் உப தலையங்கம் எழுதினேன். இதற்குப் பதில், **திராவிடன்** 'நவைசக்தி' (நவை—குற்றமுள்ள) என்ற தலைப்புக் கொடுத்து எழுதியது. **திராவிடன்** ஆசிரியர் அவ்வப்போழ்து **நவசக்தி** காரியாலயம் போந்து முதலியாருடன் அளவளாவிச் செல்வதுண்டு. இப்படிப்பட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், **திராவிடன்** ஆசிரியர், 'தீராவிடம்' என்று தலைப்புக்கொடுத்து எழுதியது முதலியாரல்ல என்று குறிப்பாகத் தெரிந்துகொண்டார். இரண்டு மூன்று தினங்கள் கழித்து, **திராவிடன்** பத்திரிகையில், 'தீராவிடம்' என்ற தலைப்புக்கொண்ட **நவசக்தி** உபதலையங்கம் ஒரு பார்ப்பனரால் எழுதப்பட்டதென்ற கருத்தடங்கிய ஒரு கடிதம் வரையப்பட்டிருந்தது!

முக்கியமான செய்திகளுக்கோ, கட்டுரைகளுக்கோ ஆசிரியப் பகுதியில் வரும் குறிப்புக்களுக்கோ நான் தலைப்புக் கொடுப்பதைத்தான் முதலியார் பெரிதும் விரும்புவார்; அந்தத் தலைப்புக்களைக் காரியாலயத்திற்குப் போதரும் குறிப்பிட்ட சில நண்பர்களிடம் படித்துப் படித்துக் காட்டுவார். தமது கடைசி நாட்கள் வரை, இந்தத் தலைப்புக்கள் சிலவற்றை அவர் மறக்கவேயில்லை. வரும் நண்பர்களிடம் அவற்றைச் சொல்லிக் காட்டி மகிழ்வார். அவருடைய இந்த மகிழ்ச்சியில் பங்கு கொண்ட நண்பர்களிற் சிலர், இதைப் பற்றி என்னிடம் தெரிவித்திருக்கின்றனர்.

ஒரே ஓர் உதாரணத்தை மட்டும் குறிப்பிடுகிறேன். ஜலியன்வாலா பாக் படுகொலைக்குக் காரணமாயிருந்த தளபதி டையர் என்பவனுக்கு, அவனுடைய வீரச்செயலைப் பாராட்டுமுகத்தான், இங்கிலாந்தில் நல்லவேலைப்பாடமைந்த ஒரு வாள் பரிசாக வழங்கப்பட்டது. நாற்புறத்திலும் சுவர்களால் சூழப்பட்டிருந்த ஒரு தோட்டத்தில் கூடியிருந்த நிரபராதிகளான மக்களை, எவ்வித காரணமுமில்லாமல், முன்னறிவிப்பும் கொடாமல் சுட்டுக்கொன்ற மாபாவி ஒரு வீரனா? அவனுக்குப் பரிசா? அந்தப் பரிசும் ஒரு வாளா? என்ன கேவலம்? இங்கிலாந்து மக்கள், வீரத்தின் மாண்பு புலனாகாத மனம் படைத்தவர்களா? இன்னோரன்ன கருத்துக்கள் அடங்கிய ஓர் உபதலையங்கத்தை நவசக்தியில் எழுதினேன். "வெட்டவோ? வீசவோ?" என்ற தலைப்புக் கொடுத்திருந்தேன். முதலியாருக்கு இந்தத் தலைப்பு மிகமிகப் பிடித்திருந்தது. அடிக்கடி, வரும் நண்பர்களிடம் இத்தலைப்பைப் பற்றிக் கூறுவார்.

தேசபக்தனுக்கும் சுதேசமித்திரனுக்கும், செய்திகளை முன்கூட்டி வெளியிடுகின்ற விஷயத்தில் அதிக போட்டி ஏற்பட்டது. இது காரணமாக, தேசபக்தன் ஆசிரியக் குழுவினர் சுறுசுறுப்பாகவும் நிறையவும் வேலை செய்யவேண்டிய அவசியத்திற்குட்பட்டனர். சகோதர உதவி ஆசிரியர்களுக்கு வேலைகளைப் பகிர்ந்து கொடுப்பது, அவர்கள் எழுதியவைகளை ஒழுங்காக அச்சகத்திற்கு அனுப்புவது முதலிய பல அலுவல்களும் என் பொறுப்பிலேயே விடப்பட்டன. இதனால் என் வேலையும் பொறுப்பும் அதிகப்பட்டதோடு, சகோதர உதவி ஆசிரியர்களின் கோப பாணங்களும் சாப அம்புகளும் என்மீது விழுந்த வண்ணமிருந்தன.

முதலியார், யாரையும் கண்டிப்பாக வேலை வாங்க மாட்டார். கண்டிப்பு என்பது அவரது அகராதியில் இல்லாத வார்த்தை. எல்லோரிடத்திலும் அவர் 'சாது' வாகவே நடந்துகொண்டுவிடுவார். நானோ, வேலை விஷயத்தில் மகா கண்டிப்புக்காரன். பத்திரிகை, நிறைய விஷயங்களுடன் நல்ல முறையில் வெளிவர வேண்டுமென்ற ஒன்றிலேயே என் அறிவு, மனம், செயல் எல்லாம் ஒன்றி நிற்கும். செய்யவேண்டிய வேலையைப் பொறுத்தமட்டில், முதலியாரானாலுஞ் சரி, என்னைக் காட்டிலும் வயதிலோ அனுபவத்திலோ முதிர்ந்த மற்ற உதவி ஆசிரியர்களானாலுஞ் சரி, எல்லோரும் எனக்கு ஒன்றுதான். முதலியாருக்கு, என் கண்டிப்பு தோரணை மிகவும் பிடிக்கும். ஆனால் அதை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளமாட்டார். உதவி ஆசிரியர்கள் என் மீது குறை கூறுவார்களானால் அதை ஒரு காதிலே வாங்கி மற்றொரு காதால் விட்டுவிடுவார். மறைமுகமாக என்னை உற்சாகப்படுத்தியும் பாராட்டியும் வருவார். இன்னின்ன மாதிரி வேலைகள் நடைபெற வேண்டுமென்று நான் முதலியாரிடம் தனிமையில் ஒரு திட்டம் போட்டுக் காட்டுவேன். அதை அவர் அங்கீகரிப்பார். அவர் அங்கீகாரம் பெற்ற பின்னரே அதை நடைமுறைக்குக் கொணர்வேன்.

அன்றாடம் வரும் தந்திச் செய்திகள் அன்றாடம் பத்திரிகையில் வெளியாகிவிடவேண்டும்; அன்றாடச் செய்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே அன்றாட ஆசிரியக் குறிப்புக்கள் எழுதப்பெறல் வேண்டும்; வெளியூர் அன்பர்கள் அனுப்பும் கடிதங்களோ, கட்டுரைகளோ உடனுக்குடன் பிரசுரமாதல் வேண்டும்; இப்படிச் சில நியமங்களை நடைமுறையில் கொண்டு வருவதிலேயே நான் நாட்டமுடையவனாயிருந்தேன். இது விஷயத்தில்

என்னோடு ஒத்துழைக்க, உதவி ஆசிரியர் சிலர் மறுத்த துண்டு.

ஓர் ஆசிரியர், 'அசோசியேடெட் பிரஸ்' தந்திச் செய்திகளில் சிலவற்றை மட்டும் சுருக்கி மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்துவிட்டு, மற்றவற்றை அப்படியே சுருட்டிச் சுருட்டி மேஜை 'டிராயரு'க்குள் திணித்துவிடுவார். இதை நான் ஒரு நாள் கண்டுவிட்டேன். அவரிடம் நேர்முகமாக இதைச் சொல்லிக்காட்ட விரும்பாமல், 'அன்றுடம் வரும் தந்திச் செய்திகள் பூராவும் அன்றுடமே பிரசுரமாகுமாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுகிறேன்' என்று ஆங்கிலத்தில் ஒரு சீட்டு எழுதி அவரிடம் கொடுப்பித்தேன். இதற்கு அவர் அந்தச் சீட்டிலேயே 'இது ஓடுகிற குதிரையை சவுக்கால் அடிப்பது மாதிரி இருக்கிறது' என்று ஆங்கிலத்திலேயே எழுதி அனுப்பிவிட்டார்!

இன்னோர் ஆசிரியர், சில சமயங்களில் 'அரிமா நோக்கின்'கீழ் சில குறிப்புக்கள் எழுதுவார். அப்பொழுது அவர், முந்திய நாள் நியு இந்தியா பத்திரிகையில் 'ஆன் தி லேன்' (On the Line) என்ற தலைப்பின்கீழ் வெளி வந்திருக்கும் ஆசிரியக் குறிப்புக்கள் சிலவற்றை அப்படியே மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்துவிடுவார். இஃது எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. வெளியாகின்ற கருத்து ஒன்றாயிருந்தாலும் கையாள்கின்ற பாஷை வேறாயிருக்க வேண்டுமென்பது என் கோட்பாடு. அன்றுடம் கிடைக்கும் தந்திச் செய்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு அன்றுடம் ஆசிரியக் குறிப்புக்கள் எழுதப்பெற வேண்டுமென்று பலமுறை அவருக்கு ஜாடையாகச் சொல்லி வந்தேன். தம்மைப் பற்றி மிகவும் உயர்வாகக் கருதிக் கொண்டிருந்த அவர், என் சொல்லுக்கு மதிப்புக் கொடாமலே எழுதி வந்தார். இதை முதலியாரிடம்

தெரிவித்தேன். முதலியார் அந்த உதவி ஆசிரியரிடம் இரக்கம் காட்டி வந்தார். இந்த இரக்க உணர்ச்சி காரணமாகவே அவரை ஓர் உதவி ஆசிரியராக அமர்த்திக் கொண்டார். இஃதெனக்கு நன்கு தெரியும். முதலியார், அந்த உதவி ஆசிரியரை நேரே கூப்பிட்டுக் கண்டிக்க விரும்பவில்லை. எனவே, 'நீங்கள் கண்டிப்பாக இருங்கள்' என்று எனக்குச் சொல்லிவிட்டார்.

'ஆசிரியக் குறிப்புக்கள், நியு இந்தியா பத்திரிகையின் மொழி பெயர்ப்பாக இருக்கக்கூடாது; நமக்கு வரும் தந்திச் செய்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு சொந்த நடையில் எழுதப் பெற வேண்டு'மென்று அவருக்கு ஒரு சீட்டு எழுதிக் கொடுத்தேன். இதற்கு அவர் 'இந்த மாதிரியான விஷயங்களில் கூடவா உங்கள் உத்தரவு?' என்று பதில் எழுதி யனுப்பினர்! இதை முதலியாரிடம் காட்டினேன். 'எல்லாம் சரிப்பட்டுவிடும்' என்று சுருக்கமாகக் கூறிவிட்டார். பிறகு அந்த உதவி ஆசிரியரைத் தனியாக வரவழைத்து ஏதேனும் சொன்னரோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. மறுதினத்திலிருந்து அந்த உதவி ஆசிரியர், என் விருப்பப்படியே ஆசிரியக் குறிப்புக்களின் ஒரு பகுதியைப் பூர்த்தி செய்து வந்தார்.

மற்ரேர் ஆசிரியர், வெளியூர் நிருபர்கள் அனுப்பும் செய்திகளைத் தணிக்கை செய்து வெளியிடச் செய்யும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார். ஆனல் அவர் அந்தப் பொறுப்பைச் சரிவர நிறைவேற்றி வரவில்லை. வரும் செய்திகளில் பெரும்பாலனவற்றை அப்படியே தமது மேஜை அறைக்குள் அடக்கம்செய்து விடுவார். இதைப் பலமுறை நான் கவனித்தேன். என்ன செய்வது? அவரிடம் நேரில் சொல்லிக் கண்டிக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. ஏனென்ருல், என்னைக்

காட்டிலும் வயதிலும் பத்திரிகை அனுபவத்திலும் அவர் மூத்தவராயிருந்தார். முதலியாரிடம் முறையிட்டுக் கொண்டேன். வெளியூர் நிருபர்களும், தாங்கள் அனுப்பும் செய்திகள் பிரசுரமாவதில்லையே என்று கடிதங்கள் எழுதி வந்தார்கள். என்ன செய்வார் முதலியார்? ஆசிரியப் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்கள், தங்கள் பொறுப்புணர்ந்து நடந்துகொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடையவர் அவர். அந்த உதவி ஆசிரியரோ, பத்திரிகைத் துறைக்குப் புதியவரல்லர். அவரே இப்படிச் செய்தால் எப்படி என்று மனம் வருந்தினர். வேறு வழியில்லை. ஒரு நாள், அந்த உதவி ஆசிரியர் மேஜையருகில் வந்து நின்றுகொண்டு, 'வெளியூர்ச் செய்திகள் இன்னும் வெளி வராமல் எவ்வளவு பாக்கியிருக்கின்றன, பார்க்கலாம்' என்று சொல்லிய வண்ணம் மேஜை 'டிராயரை' இழுத்தார்; கத்தை கத்தையாக இருந்த காகிதங்களை மேஜைமீது எடுத்துப் போட்டார். 'இப்படியும் செய்யலாமா?' என்று சொல்லிக் கொண்டே தம் அறைக்குள் சென்றுவிட்டார். அந்த உதவி ஆசிரியர் முகம் சிறுத்துவிட்டது. ஏன்? என்மீது கோபம். நான்தான் இப்படிச் செய்யச் செய்தேன் என்று அவர் கருதினர்.

நடைமுறையிலே நான் கொண்டு வந்த மற்றொரு கண்டிப்பான நியதி, தலையங்கத்தை யார் எழுதியதென்று வெளியார் யாருக்கும் சொல்லக்கூடாதென்பது. தலையங்கத்தை யார் எழுதியபோதிலும், அஃது ஆசிரியர் எழுத்தாகவே, பொதுவாகப் பத்திரிகையின் கருத்தாகவே கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பது என் கொள்கை. இதை முதலியார் பெரிதும் ஆதரித்தார்.

இப்படி எத்தனையோ சம்பவங்கள். நவசக்தியிலும் இப்படித்தான். உதவி ஆசிரியர்களின் எரிச்சலுக்குப்

பலமுறை ஆளாகியிருக்கிறேன். காரணம், பத்திரிகை ஒழுங்காக இருக்க வேண்டுமென்பதில் நான் காட்டி வந்த கண்டிப்புத்தான்.

முதலியாருடைய நடையைப் பின்பற்றி வந்ததனுலும், பத்திரிகாலயத்தில் கண்டிப்பான தோரணையில் நடந்து வந்ததனுலும், என்னைத் தவருக நினைத்த அன்பர் அநேகர்.

எனது நண்பர் வ. ரா. என்று அழைக்கப்பட்டு வந்த திருப்பழனம் வ. ராமசாமி ஐயங்காரை, 1923-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள், காக்கிஞடாவில் மௌலாஞ முகம்மதலி தலைமையில் நடைபெற்ற காங்கிரஸின்போது முதன்முதலாகச் சந்தித்தேன். அதற்கு முன்னர், என்னை அவர் கேள்வி வாயிலாகவே அறிந்திருந்தார்; என்னை நேரில் பார்த்ததில்லை. என்னைப் பார்த்து இன்னுன்என்று தெரிந்துகொண்டதும், அருகிலிருந்த ஓர் அன்பரிடம் என்னை அறிமுகப் படுத்தி வைக்கையில் 'இவர் கலியாண சுந்தர முதலியாரைப் போலவே கொடுந்தமிழ் எழுதுவதில் மகா கெட்டிக்காரர்' என்று கூறினர். அவர் கூறியதில் ஏளனமும் அலட்சியமும் கலந்திருந்தன. முதலியார் விஷயத்திலோ, என் விஷயத்திலோ ஏளனமல்ல; அலட்சியமல்ல; கடினமான தமிழ்நடை விஷயத்தில். கடுந்தமிழ் என்றுகூட அவர் சொல்லவில்லை; கொடுந்தமிழ் என்றே கூறினர். அவ்வளவு கோபம் முதலியார்—என் நடை மீது! உண்மையில் முதலியார் எழுதி வந்தது கொடுந்தமிழுமல்ல; கடுந்தமிழுமல்ல; செந்தமிழ்; இலக்கண வரம்புக்குட்பட்டுக் களிநடனம் புரிகின்ற இனிய தமிழ். ஆனுல் வ. ரா. வுக்கு இலக்கணமென்ருல் வேப்பங்காய். அதைக் கட்டிச் சுருட்டிக் கடலில் எறிந்துவிடவேண்டுமென்று ஆத்திரம் ஆத்திரமாகப் பேசுவார். வ. ரா.வைப்

போல் இன்னும் பல நண்பர்கள், என்னுடைய நடையைப் பற்றித் தவருக நினைத்துக் கொண்டிருந் தார்கள்.

பத்திரிகையில் செய்திகள் நல்ல தலைப்புக்களுடன் அழகாக வெளியாக வேண்டுமென்கிற விஷயத்திலும், செய்திகளை வெளியிடும் விஷயத்தில் மற்றப் பத்திரி கைகளை முந்திக்கொள்ள வேண்டுமென்பதிலும் நான் காட்டி வந்த கண்டிப்பு, சில சமயங்களில் முதலியார் மீதும் பாய்வதுண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் சிறிதுகூட முகஞ்சுளித்துக் கொள்ளமாட்டார்; நான் அவரை அதி காரம் செய்வதாகவும் கருதிக்கொள்ளமாட்டார். இவை களுக்கு மாருக முகத்திலே புன்சிரிப்பு தவழ என் 'உத் தரவு'க்குக் கட்டுப்பட்டே நடப்பார். அன்பையும் ஒழுங் கையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது இந்த 'உத்தரவு' என்பதை உணர்ந்த பெருந்தகையல்லவோ அவர்? முக் கியமான செய்திகள் நிறைய வந்து அவைகளை அன்றே வெளியிட்டாகவேண்டிய நாட்களில் 'இன்றைய தினம் தங்கள் தலையங்கத்தை ஒன்றேகால் பத்திக்குள் சுருக் கிக் கொள்ளவேண்டும்' என்று முதலியாரிடம் கூறு வேன். என், எதற்கு என்றெல்லாம் கேட்கவேமாட் டார். அப்படிக் கேட்க அவருக்கு உரிமையுண்டு; அதிகாரமுண்டு. ஆயினும் கேட்கமாட்டார். 'காரணத்தோடுதான் கூறுகிருன் இவன்' என்று அறிந்துகொண்டு நான் சொல்லும் வரம்புக்குட்பட்டு தலையங்கத்தை முடித்துக்கொண்டுவிடுவார். இதற்குக் காரணம் என்மீது கொண்டிருந்த அன்பு அல்ல; என் மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கையென்று சொல்வது ஓரள வுக்குத்தான் பொருந்தும். பத்திரிகை நல்ல முறையில் வெளியாக வேண்டுமானல், அதற்கு ஆசிரியர் குழாத் தைச் சேர்ந்த அனைவரும் ஒருவித ஒழுங்குக்கு, ஒருவித கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு நடப்பதில், தாம்

மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியாயிருக்க வேண்டுமென்று அவர் கருதி வந்ததுதான் காரணம்.

தவிர, சில நாட்களில், 'இன்று என்ன தலையங்கம் எழுதலாம்' என்று என்னையும் ஓரிரண்டு உதவி ஆசிரியர்களையும் கேட்பார். கருத்துக்கள் பரிமாறிக் கொள்ளப்படும். கடைசியில் என் கருத்துக்கு மதிப்புக் கொடுத்து அதையே பெரும்பாலும் ஏற்றுக் கொள்வார்; அப்படியே எழுதுவார். ஏகதேசமாக என் கருத்து செல்லுபடியாகாமற் போவதுமுண்டு. இதற்காக நான் சிறிதும் வருந்தமாட்டேன் என்று முதலியாருக்கு நன்ருகத் தெரியும்.

என்மீது முதலியாருக்கிருந்த அன்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் எத்தனையோ உதாரணங்களை நான் சொல்லிக் காட்ட முடியும்.

நவசக்தி காரியாலயத்தில், மொத்தம் நாலைந்து நாற்காலிகளுக்கு மேலிரா. இவற்றுள் ஒன்றில் நான் அமர்ந்து பணிபுரிவேன். அநேகமாக, காரியாலயத்திற்குத் தினசரி காலை பத்து மணிக்குமேல் பதினெரு மணிக்குள் வருவேன். அப்பொழுது முதலியாருடன் வெளியூர் அன்பர் சிலர் பேசிக்கொண்டிருப்பர். அவர்கள் எல்லா நாற்காலிகளையும் 'ஆக்கிரமித்து'க் கொண்டிருப்பார்கள். என்னுடைய நாற்காலியும் 'பறிமுதலாகி' யிருக்கும். நான் வந்ததும் முதலியார், தமது நாற்காலியினின்று எழுந்து நின்றுகொண்டு 'இதில் அமருங்கள்' என்று கூறுவார். முதலியார் எழுந்து நின்றதும், பேசிக்கொண்டிருக்கும் அன்பர்களும் எழுந்து நிற்பார்கள். இஃதொரு வேடிக்கைக் காட்சியாயிருக்கும். நான் வேண்டாமென்று மறுத்து என் பணி செய்யுமிடத்திற்குப் போகமுற்படுவேன். அப்பொழுது முதலியார்,

காரியாலயத்துப் பையனெருவனைக் கூப்பிட்டு, தமது நாற்காலியை எடுத்துப்போய் எனக்குப் போடச் சொல்லுவார். நான் மீண்டும் மறுத்துவிட்டு, ஜாடை யாக அச்சுக்கோக்கும் இடத்திற்குச் சென்றுவிடுவேன். முதலியாரும் இதை ஜாடையாகப் புரிந்துகொள்வார்.

இப்படித் தமது நாற்காலியை எனக்கு விட்டுக் கொடுக்க முற்படுவதோடல்லாமல், முதலியார், வந்திருக்கும் அன்பர்களிடம் 'இவர்தான் எங்கள் சர்மா' என்று என்னை அறிமுகப்படுத்தி வைப்பார்; 'நிரம்ப அடக்கமுடையவர்; வேகமாக எழுதுவார்' என்று பல வகையாகச் சிலாகித்துப் பேசுவார். இந்த மாதிரி யான சந்தர்ப்பத்தில்தான் நான் ஜாடையாக அச்சுக் கோக்கும் இடத்திற்குச் சென்றுவிடுவேன்.

இவையெல்லாம் சிறிய விஷயங்கள்தான். ஆனல் இவற்றிலல்லவோ முதலியாரின் பெருந்தன்மை மிளிர்கிறது?

காந்தியடிகளின் பேச்சோ, எழுத்தோ எதுவா யிருந்தாலும் அதை நானே தமிழ்ப்படுத்தித் தரவேண்டு மெனபது முதலியாரின் அன்பான கட்டளை. இதுமட்டு மல்லாமல், அ∴து அச்சு வாகனமேறுவதற்கு முன்னர் 'ப்ரூப்புகளை' நானே சரிபார்க்க வேண்டுமென்று கூறு வார். உடல்நிலை காரணமாக நான் காரியாலயத்திற் குச் செல்ல முடியாத சந்தர்ப்பங்களில்கூட, காந்தி யடிகள் சம்பந்தமான 'ப்ரூப்புகள்' மட்டும் என் வீட் டுக்கு வந்து திருத்தம் பெற்றுச் செல்லும். இது விஷ யத்தில் முதலியார் மிகவும் கண்டிப்பாகவே இருந்தார். தற்பெருமைக்காக இதை நான் இங்கே சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. முதலியார் என்மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கைக்கு ஒரு சிறு எடுத்துக்காட்டாகவே இதை இங்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முதலியாருக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பின் தொடக்க காலத்திலேயே அவருடைய அன்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் நான் உரியவனுனேன் என்பதற்கு இன்னும் ஒரு சிறிய உதாரணம். முதலியாரின் தர்ம பத்தினி கமலாம்பிகை அம்மையார், தேசபக்தன் தொடங்கிச் சுமார் ஒன்பது மாத காலம் வரையில்தான் உயிரோடிருந்தார். இந்த ஒன்பது மாத காலத்தில் பிந்திய சுமார் நான்கு மாதங்கள், முதலியாரின் உள்ளத்தை எப்படியெல்லாம் உலுக்கிவிட்டன என்பது எனக்கு ஒருவாறு தெரியும். ஏனென்ருல் அப்பொழுது அம்மையாரை எலும்புருக்கி நோய் அதிகமாக வாட்டி வந்தது. அவருடைய பரிதாப நிலையை நினைத்து நினைத்து முதலியார் ஆழ்ந்த பெருமூச்சு விடுவார்; கண்களில் நீர் மல்கும்; ஆனுல் அது தாரையாக வழிந்து ஓடாமல் தடுத்துக் கொள்வார்; கண்களை அடிக்கடி துடைத்துக் கொள்வார். அவருடைய தன்னடக்க சக்தியை நான் அப்பொழுது நன்கு தெரிந்துகொண்டேன்.

முதலியார் குடும்பம் ஏக குடும்பமாயிருந்தபடியால், சில சமயங்களில் அவருக்கு இக்கட்டான நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும். குடும்ப நிருவாகம், முதலியாரின் தமையனுர் திரு வி. உலகநாத முதலியாரின் பொறுப்பிலும், தாயார் சின்னம்மாளின் மேற்பார்வையிலும் பெரும்பாலும் நடைபெற்று வந்தது. குடும்ப விவகாரங்களில் முதலியார் அதிகமாகத் தலையிடவோ, தன்னிச்சையாக நடந்துகொள்ளவோ மாட்டார். நோய் வாய்ப்பட்டிருக்கும் தமது மனைவியாருக்கு, தாம் விரும்புகின்ற அல்லது அந்த அம்மையார் விரும்புகின்ற பழம் முதலியவைகளை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று தமையனுரிடம் நேரில் சொல்லக் கூச்சப்படுவார். எனவே என்மூலம் தமது விருப்பத்தைத் தமையனுரிடம்

தெரிவிப்பார். சில சமயங்களில் சீட்டெழுதிக் கொடுப்பார்; சில சமயங்களில் வாய்மொழியாகவே சொல்லியனுப்புவார். இங்ஙனம் 'சின்னசாமி'க்கும் 'பெரியசாமி'க்கும் நான் தூதுசென்ற சந்தர்ப்பங்கள் பல. பெரியசாமி என்பது உலகநாத முதலியாருக்கும் சின்னசாமி என்பது கலியாண சுந்தர முதலியாருக்கும் வீட்டிலே வழங்கப்பட்டு வந்த பெயர்கள். தாயார் சின்னம்மாள். இந்தப் பெயர்களாலேயே இருவரையும் அழைத்து வந்ததை என் செவியாரப் பலமுறை கேட்டிருக்கிறேன். இந்தப் பெயர்களாலேயே இருவரும் ஒருவரை யொருவர் அழைத்துக்கொள்வர்.

1919-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் பஞ்சாபில் படுகொலை நடைபெற்றதல்லவா, இதைப்பற்றி காங்கிரஸ் கமிட்டி விசாரணை நடத்தி ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டிருந்தது. இந்த அறிக்கை மொழிபெயர்க்கப்பட்டு நூல் வடிவாக தேசபக்தன் காரியாலயத்தினரால் வெளியிடப்பட்டது. இதற்கு முதலியார் ஒரு முகவுரை அளித்திருந்தார். இதற்குப்பிறகு நான், காங்கிரஸ் கமிட்டி அறிக்கையுள்பட பலவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு "ஏப்ரல்—1919 அல்லது பஞ்சாப் படுகொலை" என்ற பெயரால் தனிநூலொன்று எழுதினேன். இதற்கு முகவுரை அளிக்குமாறு முதலியாரைக் கேட்டுக்கொண்டேன். இதே விஷயமாக ஏற்கனவே வெளியாகியுள்ள ஒரு நூலுக்கு, அதுவும் தேசபக்தன் காரியாலயத்தினராலேயே வெளியிடப்பட்டிருக்கிற ஒரு நூலுக்கு முகவுரை எழுதி யிருக்கிற காரணத்தினால் அவர் என் வேண்டுகோளுக் கிசைய மறுத்திருக்கலாம். ஆனால் அவர் அப்படி மறுக்கவில்லை. உடனே மனமுவந்து நீண்டதொரு முகவுரை எழுதிக் கொடுத்தார். இப்படி எழுதிக் கொடுத்தது பெரிதல்ல; இந்த நூலை விரைவில் வெளிக்கொணர வேண்டுமென்ற ஆவலினால்,

நூலின் கடைசி பகுதியை எழுதி முடிப்பதற்காக நான்கு நாள் எனக்கு விடுமுறை வேண்டுமென்று கேட்டேன்; சிறிதுகூட முகம் கோணமல் கொடுத்தார். உதவி ஆசிரியர் சிலருக்கு இதனல் சிறிது மனவருத்தமென்பதை முதலியாரோ நானே அறியாமலில்லை.

என் சொந்தத்தில் வெளியான இந்த நூலுக்கு, அப்பொழுதுதான் அட்வோகேட்—ஜெனரல் பதவியிலிருந்து விலகி காங்கிரஸ் தொண்டில் ஈடுபட்டிருந்த எஸ். சீனிவாச ஐயங்கார் இருநூறுரூபாய் நன்கொடை அளித்தார் என்பதை நான் இங்குக் குறிப்பிட்டுத் தானக வேண்டியிருக்கிறது. அவருடைய இந்த நன்கொடைக்குக் காரணமாயமைந்தது முதலியாரின் சிபாரிசுக் கடிதமே.

மேற்படி நூலை அச்சிட, தம்பு செட்டி தெருவில் உள்ள ஓர் அச்சகத்தில் கொடுத்திருந்தேன். தேசபக்தன் காரியாலயம் ராயப்பேட்டையில். பஸ் வசதி கிடையாது. நகரும் டிராம் வண்டிதான் உண்டு. இந்தப் போக்கு வரத்து சிரமத்தைப் பொருட்படுத்தாமலும், மற்ற அலுவல்களைப் புறக்கணித்துவிட்டும், முதலியார், தாம் எழுதிக்கொடுத்த முகவுரையைத் தாமே பிழை திருத்தித் தரவேண்டுமென்ற பெருநோக்குடன், மூன்று நான்கு தடவை அச்சகத்திற்கு வந்து போனர். முதலியாரின் இந்த மூன்று நான்கு தடவை வருகையைக் கண்டு அச்சகத்தினர் ஆச்சரியப்பட்டனர். அச்சகத்தின் தலைமைக் காரியஸ்தர் "முதலியாருக்கென்ன, உங்களிடத்தில் இவ்வளவு அன்பு?" என்று அப்பொழுது என்னைப் பார்த்துக் கேட்டது இன்னும் என்காதுகளில் விழுந்துகொண்டிருக்கிறது.

முதலியார், என்னுடைய தன்மதிப்புணர்ச்சியைப் பாராட்டி வந்தார்; இதற்காக என்னிடம் விசேஷ

அன்பு செலுத்தினர் என்றுகூடச் சொல்லவேண்டும். ஒரு சமயம், தேசபக்தன் ஆரம்ப கர்த்தரான சுப்பராய காமத், உதவி ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு தரப் போவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு ஆசிரியக் கூடத்துக்கு வந்தார். என்னுடைய சம்பளம் அப்பொழுது முப்பத்தைந்து ரூபாய். அஃது ஐம்பது ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டது. இங்ஙனமே மற்ற உதவி ஆசிரியர்களுக்கும் சம்பளம் கூட்டி வழங்கப்பட்டது. இதை அறிவித்துவிட்டு, காமத் "எல்லோருக்கும் சம்பளம் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இனிமேல் மனம் வைத்து நன்றாக வேலை செய்வீர்களென்று நம்புகிறேன்" என்று கூறினர். அப்படியானல் இதுவரை நாங்கள் மனம்வைத்து வேலை செய்யவில்லையா? நன்றாக வேலை செய்யவில்லையா? சம்பளம் ஒன்றை மட்டும் குறியாகக் கொண்டு எங்களில் யாரும் இந்த வேலைக்கு வரவில்லை. பத்திரிகைத் தொழிலிலே இருந்த உற்சாகம்; மொழி, நாடு இவைகளின்மீது கொண்ட பற்று; இவையே எங்களை இந்தத் தொழிலில் பிடித்துத் தள்ளின. முதலியார் இதை நன்கு அறிவார்.[1]

காமத் இப்படிக் கூறியதும், எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது; பொங்கி எழுந்தேன். "என்ன மிஸ்டர் காமத்! நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், இதுவரை நாங்கள் மனம் வைத்து வேலை செய்யவில்லை,

1 "தேசபக்தன் ஆசிரியக்கூடம் இதுபோழ்து புலனாகிறது. உதவி ஆசிரியரெல்லாம் இளைஞர். அவர் ஊதியத்துக்கென்று உழைத்தவரல்லர்; தேசபக்தி மேலீட்டான் சேவை செய்ய வந்தவர். அவர் தம் முகங்கள் என் முன்னே மலர்ந்து நிற்கின்றன. என் அறையின் எதிரிலே அவர் வரிசையாக அமர்ந்து தொண்டு செய்யும் காட்சியை என் கண்கள் காண்கின்றன. அத்திருக்கூட்டத்தை—தொண்டர் குழாத்தை—இளைய உருவங்களை—என் நெஞ்சம் மறக்குமோ?"

—திரு வி. க. வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள்—பக்.265—266.

நன்ருக வேலே செய்யவில்லே என்றல்லவோ ஏற்படு கிறது? நீங்கள் கொடுக்கிற சம்பளத்திற்காகவா நாங் கள் இங்கே வந்து வேலே செய்கிருேம்? நீங்கள் சொல் வதை நான் பலமாக ஆட்சேபிக்கிறேன்'' என்று, முகம் சிவக்க, உதடு துடிக்க, ஆங்கிலத்தில் படபடத்துக் கொட்டினேன். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த முதலி யார், ஒன்றும் சொல்லாமல் மெதுவாக வெளியே போய்விட்டார். காமத்தும் பதில்சொல்லாமல் போய் விட்டார். அவர் போன பிறகு, கூட இருந்த உதவி ஆசி ரியர்களில் ஒருவர் ''என்ன இருந்தாலும் சர்மா, உமக்கு முன்கோபம் அதிகம். காமத் நமது எஜமானரல்லவா? அவரை எதிர்த்து நீங்கள் இப்படிப்பேசலாமா? சம்பள உயர்வை மறுத்துவிட்டால் என்ன செய்வது?'' என்று சொன்ஞர். அவர்மீது என் சீற்றம் பாய்ந்தது. அவர் அடங்கிவிட்டார். நான் மௌனியானேன்.

மறுநாள் முதலியார் என்னைப் பார்த்து, ''நேற்று காமத்துக்குச் சரியான சூடு கொடுத்தீர்கள். என்னடா இந்த மனிதன் இப்படிப் பிதற்றுகிருனே, சம்பள உயர்வை நாசூக்காகவும் சுமுகமாகவுமல்லவோ அறி விக்கவேண்டும் என்று நினைத்தேன். நான் நினைத்ததை நீங்கள் நன்ருகச் சொல்லிவிட்டீர்கள்'' என்று கூறினர். என்னுடைய சீற்றத்திற்கு ஆளான உதவி ஆசிரியரும் மறுநாள் வந்து ''நேற்று நீங்கள் வெளியிட்ட அபிப்பி ராயம் சரிதான். ஆனல் அதைச் சிறிது நிதானமாக, படபடக்காமல் சொல்லியிருக்கலாம் என்பதற்காகவே அப்படிப் பேசினேன்'' என்ருர். அவரைக் கடிந்தாற் போல் பேசியதற்காக அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டேன். அப்பொழுதெல்லாம் எனக்கு முன் கோபம் அதிகம் என்பதை இப்பொழுது பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

ஆசிரியரைப்பற்றியோ, உதவி ஆசிரியர்களைப் பற்றியோ யாரேனும் சிறிது குறைவாகப் பேசினால்கூட நான் சகித்துக் கொண்டிருக்கமாட்டேன். அவர்மீது சீறிப் பாய்வேன். இப்பொழுது நினைத்தால் வெட்கமாயிருக்கிறது. என் சீற்றத்திற்காளான அனைவரிடமும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

என்னோடு சேர்ந்து பணியாற்றி வந்த உதவி ஆசிரியர் சிலரை எவ்வளவு கடிந்துகொண்டிருக்கிறேன்? காரணம் அவர்கள்மீது வைத்த கோபமா? இல்லவே இல்லை. பத்திரிகை ஒழுங்கான முறையில் அமைய வேண்டும், அதில் வரும் தலைப்புக்கள், வாசகங்கள் முதலிய யாவும் சொற்பிழை, கருத்துப் பிழை இல்லாமலும் கண்ணியமாகவும் இருக்கவேண்டும். இந்த ஒரு நோக்கந்தான், எனது அப்பொழுதைய ஒவ்வொரு சொல்லிலும் செயலிலும் ஊடுருவிப் பரந்திருந்தது. இந்த நோக்கத்துடன் நான் சொன்ன சொல்லினாலும் செய்த செயலினாலும் எந்த உதவி ஆசிரியருடையவேனும் மனம் புண்பட்டிருக்குமானால், அவருக்கு இப்பொழுது என் மன்னிப்பைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முதலியார், என்னுடைய தன்மதிப்பு உணர்ச்சியைப் பாராட்டி வந்தாரெனினும், என்னுடைய தன்னடக்கத்திற்காக என்மீது அதிருப்தியும் கொண்டிருந்தார். தன்னடக்கம் தேவைதான்; ஆனால் அதை நான் அளவுக்கு மிஞ்சிக் கடைப்பிடிப்பதாக அவர் கருதினார். "தன்னடக்கம் என்று சொல்லிக்கொண்டு உங்களுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய உரிமையைக்கூட மறுத்துக் கொள்கிறீர்களே" என்று அடிக்கடி கூறுவார். ஒரு சில நபர்களின் பெயரைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி "அவர் தம்மை எப்படி எப்படியெல்லாம்

விளம்பரப்படுத்திக் கொள்கிறார் பாருங்கள்''—''இவர் ஒரு தகுதியுமில்லாமல், எவ்வித வேலையும் செய்யாமல், எதற்கும் நான் முந்தி, நான் முந்தி என்று எப்படி முன்னுக்கு விழுந்தடித்துக்கொண்டு வருகிறார் பாருங்கள்''—''நீங்களென்னடாவென்றால், செய்யவேண்டிய வேலைகளையெல்லாம் ஓசைப்படாமல் செய்துவிட்டு பின்னுக்கே போய்விடுகிறீர்கள்; இந்தக் காலத்திற்கு இஃது ஏற்குமா?'' என்று இடித்து இடித்துக் கூறுவார். ஆனால் அவர் கூறுவது என் உள்ளத்தில் பதிவதே இல்லை. ''வேலைதான் முக்கியமே தவிர விளம்பரம் முக்கியமில்லை'' என்று சில சமயங்களில் பதிலுரைப்பேன். இந்தப் பின்னுக்குப் போவதென்பது-இதைத் தன்னடக்கம் என்றாவது சொல்லிக் கொள்ளுங்கள்; அல்லது வேறெந்தப் பெயரிட்டேனும் அழைத்துக் கொள்ளுங்கள்—என் சுபாவத்திலேயே ஒன்றிவிட்டது. நாளது வரை இதிலிருந்து-இந்தச் சுபாவத்திலிருந்து-என்னால் விடுதலை செய்துகொள்ள முடியவில்லை.

1918-ஆம் வருஷம் பெசண்டம்மையாரின் ஹோம் ரூல் (சுயஆட்சி) இயக்கத்தின் சார்பாக தேசீயக் கல்வி இயக்கம் ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் பிரதான புருஷராக விளங்கியவர் ஜி. எஸ். அருண்டேல். இந்தியாவின் பண்பாட்டை அனுசரித்துச் சிறுவர் சிறுமியர்க்குக் கல்வி புகட்டப்பட வேண்டுமென்பதே இந்த இயக்கத்தின் அடிப்படையான நோக்கம். இதற்காகச் சென்னையில் அப்பொழுது பேட்டைக்கொரு கூட்டமாக அடிக்கடி நடைபெற்று வந்தது. புரசைவாக்கத்தில் ஒரு பொதுக்கூட்டம். முதலியார், பிரதம பேச்சாளராக இருந்து அரியதொரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அடுத்தாற்போல் என்னைப் பேசச் சொன்னார்கள், ஏதோ உளறிக் கொட்டினேன். கூட்டம் முடிந்து

வீட்டுக்குத் திரும்பி வருந்தறுவாயில் "கோகலே ஹாலில் ஒரு பொதுக்கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்து அதில் உங்களைப் பேச வைக்கப் போகிறேன்" என்று முதலியார் கூறினர். வேண்டாமென்று மறுத்துவிட்டேன். இதனல் முதலியாருக்கு என்மீது சிறிது வருத்தம்.

ஒரு சமயம், **தேசபக்தன்** ஆசிரியக் குழுவினர் அனைவரையும் ஒன்ருகச் சேர்த்துப் புகைப்படமெடுப்பதென்று ஏற்பாடாயிற்று. 'மோபரீஸ் ரோடி'லுள்ள குகானந்த நிலையத்தில் ஒன்று கூடினேம். புகைப்படமெடுக்கிறவர். சிலரை. முன்வரிசையில் உட்காரச்செய்தார்; சிலரைப் பின் வரிசையில் நிற்கச் செய்தார். முதலியார் முன் வரிசையில் நடுவண் அமர்ந்தார். அவருக்கு ஒரு பக்கத்தில் உலகநாத முதலியார் அமர்த்தப்பட்டார். மற்ரெரு பக்கத்தில் நான் உட்கார வேண்டுமென்று முதலியார் கூறினர்; வற்புறுத்தவும் செய்தார்; பெரிய முதலியாரும் கூறினர். ஆனல் நான் பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டேன். உதவி ஆசிரியர்களில் என்னைக் காட்டிலும் வயதிலே மூத்தவர்களும், பத்திரிகைத் துறையில் அனுபவம் முதிர்ந்தவர்களுமான ஒரு சிலர் இருக்க, அவர்களல்லவோ முன் வரிசையில் அமர்த்தப்பட வேண்டுமென்று சொல்லி நான் பின் வரிசையில் நின்றுகொண்டேன். புகைப்படமும்எடுத்து முடிந்துவிட்டது. இப்படி நான் செய்தது தன்னடக்கத்தின்பாற்படுமா என்பது முதலியாரின் கேள்வி.

1919-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் மூன்ருவது வாரத் தொடக்கத்தில் லோகமான்ய பால கங்காதர திலகர் சென்னை போந்து, **தேசபக்தன்** விருந்தினராக சுப்பராய காமத் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். மூன்ருவது நாள் அவர் திரும்பிச் செல்லும் நாள். அன்று

அவருடன் தேசபக்தன் ஆசிரியக் குழுவினர் இருந்து 'போட்டோ' எடுத்துக் கொள்வதென்று தீர்மானிக்கப் பட்டது. திலகர் சம்மதத்தின் பேரிலேயே இங்ஙனம் தீர்மானமாயிற்று. உதவி ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும், இதில் ஒரு மகிழ்ச்சி; ஒரு பெருமை. நான் மட்டும் இதற்கு விலக்காயிருந்தேன். என் சிறுமையைத்தான் நான் அதிகமாக உணர்ந்தேன். "திலகர் பெருமான் எங்கே? நாம் எங்கே? அவருடனிருந்து 'போட்டோ' எடுத்துக் கொள்வதனாலேயே நமக்குப் பெருமை ஏற் பட்டுவிடுமா?" இப்படிப் பல கேள்விகள் என் உள்ளத் தெழுந்தன. கடைசியில் 'போட்டோ' எடுத்து முடிந் தது நானில்லாமல். இதனால் என்மீது முதலியாருக்குச் சிறிது அதிருப்தி.

நவசக்தியில் நான் சேவை செய்து வந்தபோது சட்டசபைத் தேர்தலில் நிற்கும் அபேட்சகர் பலர், தங்கள் தேர்தல் அறிக்கையை நல்ல தமிழில் எழுதித் தரவேண்டுமென்று கோரி காரியாலயத்துக்கு வருவர். இந்த அறிக்கைகளில் பெரும்பாலன ஆங்கிலத்திலேயே இருக்கும். சிலவற்றைத் தமிழாக்கிக் கொடுக்கும் பொறுப்பை முதலியார் என்னிடமே ஒப்புவிப்பார். நான் தமிழ்ப்படுத்தி உடனுக்குடன் முதலியாரிடமே திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவேன். அபேட்சகர்கள், தாங் கள் கொடுத்ததைத் திருப்பிப் பெற்றுக்கொண்டு போக, காரியாலயத்திற்குத் தவணைப்படி வருவர். அப்பொழுது, தமிழ்ப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் அறிக் கையை மேல்நோக்காகப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு "உங்களைத் தொந்தரவு படுத்துவது இதற்காகத்தான்; உங்களுடைய தமிழுக்குத்தான்" என்று உபசாரமாகக் கூறுவர். அதற்கு முதலியார் "நான் ஒன்றுமே செய்ய வில்லை; எல்லாம் எங்களுடைய சர்மாவின் வேலை" என்று பதில் கூறிக்கொண்டே என்னைக் கூப்பிட்டு

அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைப்பார். அவர்களும் என்னைப் பாராட்டு முகத்தான் ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கியதும், "நான் என்ன செய்துவிட்டேன்? ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் (முதலியாரைச் சுட்டிக் காட்டி) இவ்விடத்துக் கைத்திறன்தான். அறிக்கை நன்றாயிருக்கிறதென்று நீங்கள் கருதினால், அதற்குக் காரணம் இவர்கள்தான்" என்று கூறுவேன். அவர்கள்—அபேட்சகர்கள்—திரும்பிச் சென்ற பிறகு, முதலியார் என்னிடம் தம் வருத்தத்தைத் தெரிவிப்பார். "ஏன் இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? தமிழ்ப்படுத்தியது நீங்கள் தானே? நான்தான் செய்தேன் என்று சொல்லிக்கொள்வதில் என்ன தவறு? உங்களுடைய தமிழ்ப்படுத்தும் திறமையை மற்றவர்கள் தெரிந்துகொள்வதுதான் எப்படி? இப்படியே இருந்தீர்களானால் நீங்கள் முன்னுக்கே வர முடியாது" என்று சிறிது கடிந்தாற்போல் கூறுவார். நான் மௌனஞ் சாதிப்பேன்.

இப்படியெல்லாம் நான் முதலியாருடைய அதிருப்திக்கு ஆளான போதிலும், அதில்—அவருடைய அதிருப்தியில்—நான் திருப்தியே அடைந்தேன். ஏனென்றால், அந்த அதிருப்திக்கு அடிப்படையில் நின்று நிலவியது என்மீது கொண்ட அன்பல்லவோ?

முதலியாரும் நானும் பத்திரிகை அலுவல் முடிந்ததும், மாலை நேரங்களில் கடற்கரை நண்ணுவோம். பெரும்பாலும் லாயிட்ஸ் ரோட்தான் எங்கள் வழியாக அமையும். கடற்கரையில் அதிக ஜன நடமாட்டமில்லாத இடத்தில் அமர்ந்து நாங்கள் எவ்வளவுபேசினோம்? என்னென்ன விஷயங்களைப்பற்றியெல்லாம் பேசினோம்? அநேகமாக முதலியாரைப் பேச விட்டுவிட்டு நான் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன். இந்தக் காலத்தில்

அவரிடமிருந்து நான் பெற்ற கேள்விச் செல்வம் மிக அதிகம்.

சில நாட்களில் சுப்பராய காமத்தும் எங்களோடு வருவார். ஆனால் அவர் மனம் எங்கெங்கெல்லாமோ சுழன்று திரிந்துகொண்டிருக்கும். இதனால் கடற்கரை வரை வந்துவிட்டுத் திரும்பிவிடுவார். அங்கே அமர்ந்து சிறிது நேரமாவது அவர் மன அமைதி பெற்றாரில்லை.

நவசக்தி தோன்றி அதில் நான் சேவை செய்யத் தொடங்கிய பிறகு, முதலியாரும் நானும், எங்கள் மாலை நடையைக் கிழக்குப் பக்கத்திலிருந்து மேற்குப் பக்கம் திருப்பினோம்; அதாவது, இப்பொழுது தியாகராய நகர் என்று அழைக்கப்படுகிற மாம்பலம் பகுதிக்கு. ரெயில் நிலையத்திற்கு மேற்கிலுள்ளதுதான் மாம்பலம். கிழக்குப் பகுதி புலியூர் என்னும் கிராமத் தொடர்புடையதா யிருந்தது. ஆயினும் இதனை மாம்பலம் என்றே ஒரு சம்பிரதாயம்போல் அழைத்து வந்தனர். உண்மையில் இது சிறிய கிராமமாகக்கூட அப்பொழுது இருக்கவில்லை; மயிலாப்பூர் ஏரியின் தொடர்ச்சியாக இருந்தது; வேல மரங்களும் பனை மரங்களும் மிக அதிகமாயிருந்தன; ஆங்காங்குத் தோட்டப் பயிர் நடைபெற்று வந்தது. இப்பொழுது 'பனகால் பார்க்'கா யிருப்பது அப்பொழுது ஒரு பெரிய குட்டையா யிருந்தது.

மயிலாப்பூரில் குடியிருந்த நான், அமைதியான ஒரு சூழ்நிலையை விரும்பியும், வயதடைந்து வந்த எனது பெற்றோர்களின் உடல் நலனைக் கருதியும் இங்கு வந்து குடிபுகுந்தேன். நான் வந்தபொழுது இங்கு ஏழெட்டு வீடுகளே இருந்தன. இருந்தாலும் இந்த ஏழெட்டு வீட்டுக்காரர்களும் எவ்வளவு மனங்கலந்து

பழகினேம்? எவ்வளவு ஒற்றுமை எங்களிடையே நில வியது? இப்பொழுதோ? ஊர் விரிந்தது; நாகரிக வசதிகள் அதிகமாயின; ஆனல் நீ யாரோ, நான் யாரோ என்ற மனப்பான்மையுடன்தான் எல்லோரும் பழகி வருகின்றனர். எங்கணும் இப்படித்தானே? இடம் விரிய மனம் சுருங்குகிறது; எண்ணிக்கை அதி கப்பட தரம் குறைகிறது.

குடிபுகுந்த மூன்ருண்டுகளுக்குள் எனக்கென்று சொந்தமாக ஒரு சிறு இல்லம் அமைந்தது. இதுவே இன்றளவும் எனது வாசஸ்தலமா யிருக்கிறது. இந்த இடம் முதலியாருக்கு நிரம்பப் பிடித்தம். வசிக்கின்ற பகுதி சிறிதாகவும், சுற்றியுள்ள தோட்டப்பகுதி அதைக் காட்டிலும் பெரிதாகவும் அமைந்திருந்ததே அவருடைய பிடித்தத்திற்குக் காரணம். வீட்டுக்கு முன் புறத்துத் தோட்டப் பகுதியில், பின்புறத்திலுள்ள கிணற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட வெண்மணலை ஒரு குவியலாகக் கொட்டச் செய்திருந்தேன். அதில் வந்து அமர்வார் முதலியார். அவர் உள்ளத்தில் உவகை பொங்கும்; முகம் அதைப் பளிங்குபோல் காட்டும். குழந்தை மனம் படைத்தவரல்லவா?

எங்கள் வருகை தெரிந்ததும், எனது வாழ்க்கைத் துணைவி, ஒரு கூஜா நிறைய கிணற்று நீரை நிரப்பிக் கொண்டு வந்து வைப்பாள். இதிலிருந்து ஒரு கோப்பை நீர் அருந்தியதும் "இளநீர் இந்தத் தண்ணீருக்கு ஈடாகுமா?" என்பார் முதலியார். இந்த மாதிரி அடிக் கடி கூறுவார். தெள்ளிய தண்ணீரைப் பருகுவதிலே முதலியாருக்கு எப்பொழுதுமே அலாதியான ஆனந் தம் உண்டு. உண்மையில், பரந்த கடலோரத்தைக் காட்டிலும் இந்தத் திறந்த வெளியில்தான் முதலியார் அதிக இன்பம் நுகர்ந்தார்; அதிகமான அமைதியைப்

பெற்றார். இதை நான் உறுதியாகக் கூற முடியும். ஆரவாரத்தினிடையே அமைதியைக் காண்டல் முதலியாருக்குக் கடினமல்ல. இருந்தாலும், அமைதியான சூழலின் மத்தியில் இருந்து அமைதி காண்டல் அவருக்கு மிகவும் உவகை தருவதாயிருந்தது.

கடற்கரையில், அலையோசை ஒரு பக்கம்; பரதவர் கூச்சல் மற்றொருபால்; சிற்றுண்டிகளை விற்போரின் கூவல் பிறிதொருபுறம்; திடீர் திடீரென்று அலைகள் வந்து நம் மீது பாயும்; மீன் நாற்றம் நம் மூக்கைத் துளைக்கும். இவையெல்லாம், எனது இல்லத்தின் முன் பரந்து கிடந்த வெளியில் இல்லை; இந்த இல்லாமையைத்தான் விரும்பினார் முதலியார். இதனாலேயே எனது சிறு குடிலை அடிக்கடி நண்ணினார். "இந்த மாதிரி ஒரு சிற்றில்லம் அமைத்துக்கொண்டு என் வாழ்க்கையைக் கழிக்க விரும்புகிறேன்" என்று பல முறை அவர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். 'அவருடைய விருப்பத்திற்குகந்ததா யிருக்கிறதே நமது மனை' என்று எனது மனையாட்டி பல முறை சொன்னதையும் கேட்டிருக்கிறேன்.

1929-ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில், முதலியார், சில வைத்திய நண்பர்களின் ஆலோசனைக்கிணங்க, பல்லாவரம் சென்று வதிந்தார். அப்பொழுது, குறைந்த பட்சம் இரண்டு நாளைக்கொருதரமாவது நான் அவரைச் சென்று காண்பேன். காரியாலயத்தைப் பற்றிய சகல தகவல்களையும் என்னிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, இன்னதற்கு இன்னபடி செய்யலாமென்று யோசனைகளும் சொல்லியனுப்புவார். அங்கு அவருக்கு அமைந்திருந்த அமைதியான சூழ்நிலைதான், அவர் உட்கொண்ட மருந்து, பத்திய உணவு இவைகளைக் காட்டிலும் அதிகமான நன்மையை

அவருக்குச் செய்தது என்று நான் திண்ணமாகக் கூறு வேன். வைத்திய நண்பர்கள் எதிர்பார்த்ததைக் காட்டிலும் விரைவிலேயே அவர் குணமடைந்து, ராயப் பேட்டை போந்து தம் அலுவல்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

பொதுவாக, முதலியார் கிராம வாசத்தையே அதிகம் விரும்பினர்; அதிகம் நாடினர். ஆனால் அஃது அவருக்குக் கைகூடவே இல்லை. நகர வாழ்க்கை அவரைப் பொறுத்த மட்டில் நரக வாழ்க்கையாக இருந்தது. "கடுநரக நகர்சந்தை கருதாமை வேண்டும்; பாழான பட்டணத்தைப் பாராமை வேண்டும்" என்கிறார் தமது நூலொன்றில். "எந்தப் பொருளின்மீது ஒருவன் அதிக இச்சை வைக்கிறானோ அந்தப் பொருள் அவனுக்கு எளிதில் கிட்டாததாகிவிடுகிறது" என்ற முதுமொழிப்படி, அவர் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இயற்கையின் மீது பற்றுள்ளம் வைத்திருந்தாரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவருடைய வாழ்க்கை, செயற்கைச் சூழலிலேயே நடைபெறவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குட்பட்டிருந்தது. இதற்காக அவர் பலமுறை வருந்தியதுண்டு.

எங்கள் இருவருடைய மாலை நடை, தினந்தோறும் நடைபெற்றதென்று சொல்ல முடியாது. அநேக நாட்களில் முதலியார், பொதுக்கூட்டங்களுக்குச் சென்று விடுவார்; அல்லது வெளியூர்களுக்கு, மகாநாடு போன்றவைகள் நிமித்தம் சென்றுவிடுவார். இவைகளினால் மாலை நடை தடைப்படுகிறதேயென்று அவர் அடிக்கடி வருத்தப்படுவார். ஆனால் இதற்காகப் பொதுப்பணியைப் புறக்கணிக்கமாட்டார். அஃது எவ்வளவு சிறிய பணியாயிருப்பினும், யார் வாயிலாக வரினும், முகஞ் சிணுங்காமல், முணுமுணுக்காமல், தன்னலத்தைச்

சிறிதுகூடப் பொருட்படுத்தாமல் ஏற்றுக்கொண்டு திருந்தச் செய்வார்.

மாம்பலம் பக்கம் எங்கள்நடையைத் திருப்பிவிட்ட காலங்களில், எங்களுடன் வருவார் ஸ்ரீ ச. நடேச முதலியார்[1] என்ற அன்பர். ராயப்பேட்டை அன்பர் குழாத்தில் தலைசிறந்தவர் இவர் என்று துணிந்து கூறுவேன். இவருக்கும் முதலியாருக்கும் நீண்ட நாள் தொடர்பு உண்டு; முதலியார் குடும்பத்தின் நண்பர் என்னலாம். இவர், முதலியாருக்குப் பல வகையிலும் உதவியாயிருந்திருக்கிறார் என்பது எனக்குத் தெரியும். மிகுந்த தன்னடக்கமுடையவர். வாழ்க்கையின் மேடு பள்ளங்களை நன்கு அறிந்தவர்; நிறைய அனுபவித்தவர். ஆனால் முயற்சியில் சலியாதவர்; ஊக்கத்தில் குன்றாதவர். இவ்விரண்டு தன்மைகளுமே என்னை இவரிடம் ஈடுபடுத்தின. அனுபவ ரீதியான ஆலோசனைகளைக் கேட்க வேண்டுமென்றால் இவரிடம்தான் கேட்கவேண்டும். இவருடைய ஆலோசனைகளில் சிலவற்றை முதலியார் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாரானால், அவருடைய கடைசி நாட்கள் வேறு விதமாகக் கழிந்திருக்கும்.

ஸ்ரீ நடேச முதலியாரைப்போல், முதலியாரிடமும் என்னிடமும் ஒருங்கே அபிமானம் செலுத்தியவர் பலர் உண்டெனினும், இன்னும் ஒருவரைப்பற்றி மட்டும் இங்குக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இவர்தான்

---

1. இவர், ஜவுளிக்கடை நடேச முதலியார் என்றபெயரால்பிரசித்தி பெற்றவர். வியாபாரத்தில் நாணயத்தையும் நேர்மையையும் கடைப்பிடித்தவர். இவர் பிறந்தது உத்தேசமாக சித்திரபானு வருஷம்—1882-ஆம் வருஷம். இவர் சொந்த ஊர், கூவத்திற்கருகிலுள்ள களாம்பாக்கம். தாயார்: அங்கமுத்து அம்மாள். தந்தையார்: சபாபதி முதலியார்.

ஸ்ரீ வே. தியாகராஜ முதலியார்.[1] இவர் தேசபக்தனிலும் நவசக்தியிலும் சேவை செய்தவர். "பார்த்தால் பூனை; பாய்ந்தால் புலி" என்று சொல்வார்களே அந்த வாசகம் இவருக்குத்தான் பொருந்தும். பேச்சிலே, நடையிலே எல்லாவற்றிலும் மிக நிதானம். ஆனால் ஒரு செயலிலே இறங்கிவிட்டாரானால், சோர்வோ, சலிப்போ கொள்ளவே மாட்டார். நியாயத்திற்குத் தலை வணங்குவார்; அந்த நியாயம் கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக யாருடனும் போராடுவார். அநியாயத்தைக் கண்டுவிட்டாலோ சீறியெழுவார். இதனால் எல்லோருக்கும் இவரிடத்தில் ஒருவித அச்சம்.

இவரை, முதலியாரின் நிழல் என்று சொல்லலாம். அவருடைய மெய்க்காப்பாளராகவே இவர் திகழ்ந்தார். அவருடைய பெருமையைக் குறைத்துப் பேசுகின்ற முறையில் யாரேனும் வாய்திறந்துவிட்டால் போதும், இவரது நா படபடத்துப் பேசும்; கரங்களும் சில சமயங்களில் நீண்டுவிடும்! முதலியாரே இவரைத் தடுத்து நிறுத்தினாலொழிய நீட்டிய கைகளைத் தொங்கப்போட மாட்டார். முதலியார் கண்ணொளி இழந்து நின்ற காலத்தில் இவரும் கண்ணொளி இழந்தவர்போலவே யாகிவிட்டார். உண்மையில் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு கண் பார்வையும் மங்கிவிட்டது. ஆயினும்

---

1. இவர் பிறந்தது 1894-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் எட்டாம் தேதி. சொந்த ஊர்:செங்கற்பட்டு ஜில்லாவைச் சேர்ந்த இருக்கச்சூர் கிராமம். தாயார்: பாக்கியம்மாள்; தந்தையார்: கு. வேதாசல முதலியார். ஸ்ரீ தியாகராய முதலியாரின் சமயத்தொண்டு ஆரவாரமும் ஆடம்பரமுமற்றது. ராயப்பேட்டை ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்தஜன சபை, சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜம், ராயப்பேட்டை சித்தி புத்தி விநாயகர் தேவஸ்தானம் முதலிய ஸ்தாபனங்களில் இவர் தொண்டு பரிமளித்தது. 1957-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் பதினாறாம் தேதி இவர் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

முதலியாருக்கு நினைவுச் சின்னம் நிறுவும் விஷயத்தில் கடைசி மூச்சு வரை பக்தி சிரத்தையோடு ஈடுபட்டிருந்தார்.

முதலியார், மனத்துக்கண் மாசிலர். வைதாரையும் வாழ்த்துவார். யாரிடத்தும் பகைமை பாராட்டியது கிடையாது. அரசியலில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களுக்கு, கருத்தொன்று நாட வாயொன்று பேசும் என்று சொல்வார்களல்லவா, அதை முதலியாரிடத்தில் காண முடியாது. அரசியலிலோ, சமயத் துறையிலோ, பிறவற்றிலோ, தம்மினும் மாறுபட்டார் யார் வரினும், எப்பொழுது வரினும் அவரிடம் நகைமுகங் கொடுத்துப் பேசுவார். அவர்கள் எரிமலையென சொற்களை வீசி எறிவார்கள். முதலியாரோ இமயமலையென இருந்து இரண்டொரு வார்த்தைகளில் பதில் சொல்லுவார். அவர்கள் சீற்றம் தணியும்; முகம் மலரும். அம் மலர்ச்சி கண்டு முதலியாரின் அகம் குளிரும். இதைப் பல தடவை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

இது மட்டுமல்ல, மாறுபட்டார் யார் வந்து எந்த விதமான உதவி கோரி நின்றாலும் அவர்களுக்குத் தம் மாலியன்றதைச் செய்யச் சிறிதும் தயங்கமாட்டார் முதலியார். காரியாலயத்தில் பணம் முடையாக இருக்கும். 'பெரியசாமி' முணுமுணுத்துக் கொண்டிருப்பார். (நவசக்தியைப் பொறுத்த மட்டில் காரியாலய நிருவாகம் பூராவும் அவர் வசமே இருந்தது.) அந்தச் சமயத்தில் 'சின்னசாமி'யிடம் யாராவது வந்து ஐந்து அல்லது பத்து ரொக்கம் கேட்பார்கள், இல்லையென்று அவரால் எப்படி மறுக்க முடியும்? 'பெரியசாமி'க்குச் சொல்லியனுப்புவார்; சில சமயங்களில் என்னைவிட்டுச் சொல்லச் சொன்னதுமுண்டு. 'பெரியசாமி'யின் முணுமுணுப்பு வலுக்கும். ஆயினும் என்ன? சின்னவர்

சொல்லி யனுப்பியபடி பெரியவர் கொடுத்துத் தாகை வேண்டும்; யாரிடமிருந்தாவது கைமாற்றுப் பெற்றே னும் கொடுத்துத்தாகை வேண்டும். உதவி மறுப்பு என்பது முதலியாருக்குத் தெரியாத ஒருசொற்றொடர்.

முதலியார், தொழிலாளர் இயக்கத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தபோது, வாரத்தில் மூன்று நான்கு நாட்க ளாவது மாலை நேரங்களில் தொழிலாளர் சங்கத்திற் குப்போய் வர வேண்டியிருக்கும்; சில சமயங்களில் தினசரியும் செல்ல வேண்டியிருக்கும். அந்த நாட்க ளில், ராயப்பேட்டையிலுள்ள ஜட்கா வண்டிக்காரர் களுக்கும் ரிக்ஷா வண்டிக்காரர்களுக்கும் கொண்டாட் டம் என்று சொன்னால், வாசகர்களே! எதற்கும் எதற் கும் சம்பந்தம் என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கேட்கிறீர்க ளல்லவா? ஆம்; சம்பந்தம் உண்டு. முதலியாரின் தாராள மனப்பான்மை அங்குள்ள எல்லாருக்கும் நன்கு தெரியும். எனவே, வெளியே புறப்படுகிறார் என்று தெரிந்ததும், வண்டிக்காரர் ஒவ்வொருவரும், முன்வந்து 'என் வண்டியில் ஏறுங்கள்' 'என் வண்டியில் ஏறுங் கள்' என்று வேண்டுவர். நியாயமாகக் கொடுக்க வேண்டிய வண்டி வாடகை எட்டணுவாயிருந்தால், முத லியார், ஒரு ரூபாயோ, ஒன்றரை ரூபாயோ கொடுப் பார். ஏன் முந்திக்கொண்டு வரமாட்டார்கள் அவரை ஏற்றிக்கொண்டு போக? ஏழை எளியவர்களிடத்தில் அவர் காட்டிய பரிவு மிக அதிகம். சில சந்தர்ப்பங்க ளில் அளவுக்கு மிஞ்சியும் காட்டுவார். இதனைப் பலர் துர் உபயோகப் படுத்திக் கொண்டு மிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதைப்பற்றி அவர் கவலைப்படுவதே இல்லை, அவருக்குத் தெரியாதென்பதல்ல; 'போனால் போகி றார்கள்; இல்லாமையினால்தானே இப்படிச் செய்கிறார் கள்' என்று, அவரை அன்பு முறையில் கண்டிக்கிறவர் களுக்குப் பதில் கூறுவார்.

முதலியார், செல்வத்தைச் சிறிதும் பேணுதவர். அவர் நாவையோ, தலையையோ அசைத்திருந்தால் ஆயிரக் கணக்கில் குவித்திருக்கலாம். அன்பர் சிலர், அவருக்கு நிதி திரட்டி வழங்கவும் ஏற்பாடு செய்தனர். ஆனால் அவர் எல்லாவற்றையும் மறுத்துவிட்டார். உரிமைச் சக்திகள் சில, பணப்பையைக் காட்டி அவரைத் தங்கள் வசப்படுத்தப் பார்த்தன. கட்சிகள் சில, அவரைத் தங்கள் ஆடற்கருவியாக உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு, காலியாயிருந்த தங்கள் பணப்பெட்டியை நிரப்பிக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் அவருக்கு நப்பாசை காட்டின. பணத்தைக் கொண்டு என்னென்னவெல்லாமோ செய்யத் துணிகின்றனர் மனிதர். ஆனால் பணத்திற்கு அடிமைப்பட்டவரன்றோ இவர்களுக்கு இரையாவர்? முதலியார், பணத்தை அடிமையாகக் கொண்டவர் என்பதை நான் பல வழியாலும் அறிந்திருக்கிறேன். யானறிந்த வரையில் அவர் ஒரு சிறு 'பர்ஸ்' (பணப்பை) கூட வைத்துக்கொண்டது கிடையாது.

முதலியார், சீலமே பெரிதும் உடையார். இந்தச் சீலம் என்ற சொல், பல பொருள்களைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லல்லவா? நேர்மை, நிதானம், சொற்பிறழாமை, கண்ணியமாக நடந்துகொள்ளுதல், பிறரையும் கண்ணியமாக நடத்துதல், இப்படிப் பல மேலான தன்மைகளை அடக்கிக் காட்டுகின்றதன்றோ இந்த ஒரு சொல்? இந்த மேலான தன்மைகளையெல்லாம் திரட்டி ஆங்கிலத்தில் 'கல்ச்சர்' என்ற ஒரு வார்த்தையால் குறிப்பிடுகின்றனர். தமிழில் இதனைப் பண்பாடு என்று கூறுவர் சிலர்; ஸம்ஸ்காரம் என்று சொல்லுவர் சிலர்; சால்பு என்று சாற்றுவர் சிலர்; சீலம் என்று சொன்னாலும் பொருத்தமா யிருக்குமென்றே தோன்றுகிறது.

மனிதத் தன்மையென்று சொன்னால், இந்தச் சீல முடைமையையே குறிக்கும். இதனை மனிதம் என்று புதுப்பெயர் கொடுத்து அழைத்திருக்கிறார் முதலியார். இங்ஙனம் மனிதம் என்ற சொல்லை ஆக்கிக்கொடுத்தது மட்டுமல்ல, மனிதமாகவே வாழ்ந்தார் அவர். இதனால் தான் அவர் அரசியலில் வெற்றி காணவில்லை; தோல்வி கண்டாரென்றே சொல்லவேண்டும். ஆனால் இந்தத் தோல்வியே அவருக்கு மனிதத் தன்மையின் வெற்றியை வாங்கிக் கொடுத்தது என்று திண்ணமாகச் சொல்ல லாம். இந்த வெற்றிக்குத் தம்மைப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டிருந்த நிலையிலேயே அவர் **காந்தியடிகளும் மனித வாழ்க்கையும்** என்ற நூலை எழுதினார். இது, முதன்முதலாக, **தேசபக்தன்** முதல் ஆண்டு மலரில் ஒரு கட்டுரையாக வெளி வந்தது. இதனை விரித்து ஒரு நூலாக எழுத வேண்டுமென்று நான் பன்முறை முதலி யாரை வேண்டிக்கொண்டேன். எல்லாம் மாலை நடை களின்போதுதான். என் வேண்டுகோள் நிறைவேறி யது குறித்துப் பெருமகிழ்வெய்துகிறேன்; பெருமையும் கொள்கிறேன்.

முதலியாரின் சீலத்திற்கு அச்சாணிபோல் விளங் கியது, பெண்மைக்கு அவர் செலுத்தி வந்த பக்தி. பெண்மக்கள் யாரேனும் காரியாலயத்திற்கு வந்தால் அவர்களை எழுந்து நின்றே வரவேற்பார். அவர்களை உட்காரச் செய்துவிட்டே தாம் உட்காருவார். அவர்க ளும், என்ன சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுமென்று வருகிறார்களோ அதை, தந்தையிடம் மகள் சொல்லிக் கொள்வதைப்போல் சொல்லிக் கொள்வார்கள். முதலி யாரின் சில வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், மனக்குறை அகன்றவர்களாகவோ, மனநிறைவு பெற்றவர்க ளாகவோ அவர்கள் திரும்பிச் செல்வார்கள். சுருக்க மாக, அவர் பெண்மையை இறைமையாகப்

போற்றினர். பெண்மையின் பெருமை என்ற அவருடைய நூலிலிருந்து இதை நாம் நன்கு உணரலாம்.

முதலியார், மறுமணம் செய்துகொள்ள மறுத்த தொன்றைக்கொண்டே, அவர் பெண்மையை எவ்வளவு உயர்ந்த நிலையிலே வைத்துப் போற்றினர் என்பது நன்கு புலனுகும்.

காதல் என்பது, கைமாறிச் செல்லக்கூடிய நாணயமல்ல; சிறிது காலம் வளர்ந்தும் சிறிது காலம் தேய்ந்தும் போகிற சந்திரனல்ல; உடலோடு ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிற உறவல்ல. அது, பாலுணர்ச்சியை அடிமைகொள்ளும் சக்தி வாய்ந்தது; ஒருத்தனுடைய ஆன்மாவையும் ஒருத்தியினுடைய ஆன்மாவையும் இணைக்கும் பாலமா யமைந்திருப்பது. இதனை விசைப்பாலம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஏனென்ருல் அந்த ஒருத்தனே, ஒருத்தியோ மறைந்துவிட்டால், இருக்கின்ற ஒருத்தனிடமோ, ஒருத்தியிடமோ, அது தானுகவே வந்து சேர்ந்துவிடும். இந்தக் காதலின் உண்மையான லட்சணத்தை முதலியார் நன்கு அறிந்தவர்; உண்மையான காதலராகவே ஆயுள் பரியந்தம் வாழ்ந்தார்.

முதலியார், பன்மையில் ஒருமை காணும் பெற்றியர்; உலகத்து உயிர்களத்தனையையும் கட்டிக் காந்து நிற்கின்ற பரம்பொருள் ஒன்றேயென்ற பேருண்மையைத் தெளிவுற உணர்ந்தவர். இங்ஙனமே உலகத்தில் நிலவும் சமயங்கள் பலவாயினும் அவை போதிக்கும் உண்மையொன்றே யென்பதையும் நன்கு அறிந்தவர். "யான் முதல்முதல் குமரனை வழிபட்டேன். அவ்வழிபாடு கண்ணன், கிறிஸ்து, புத்தர் முதலியவரையும் குமரனுகவே உணர்த்திற்று. இப்பொழுது குமரன், கண்ணன், கிறிஸ்து, புத்தர் முதலியவரெல்லாம்

எனக்கு ஒருவராகவே மிளிர்கிறார். அவர் தம் போதனை களிலுள்ள ஒருமைப்பாடும் எனக்குச் செவ்வனே புலனாகிறது" என்று கூறியிருக்கிறார், தமது வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களில். "காராவும் வெண்ணவும் கறக்கும் பால் ஒன்றே; பாண்மொழிகள் பல ஒலிக்கப் படியும் பொருள் ஒன்றே; பன்னிறத்து விளக்குநிரை படரு மின்னல் ஒன்றே; பூண்தொடையல் புகுந்த கயி றொன்றே ஆமாறு புகல்மதங்கள் உயிராகப் பொலியும் சன்மார்க்கம்" என்கிறார் பிறிதோரிடத்தில்.

பண்பாடு என்ற ஒரு சொல்லை இதுபோழ்து பலரும் பல பொருள்களில் கையாண்டு வருகின்றனர். இந்தப் பல பொருள்களில் ஒன்று, பிறர் உணர்ச்சியை மதித்து நடத்தல் என்பதாகும். இதில்—பிறர் உணர்ச்சியை மதித்து நடப்பதில்—மிக வல்லவர் முதலியார். அவரைக் காண வருவோர், பல மாதிரியாகப் பேசுவர்; பல நிலைகளிலிருந்து பேசுவர்; உரிமையோடு பேசுவர் சிலர்; உறுதியோடு பேசுவர் சிலர்; தங் கருத்தை லேசாகத் தெரிவித்து அதன் மீது முதலியார் கொள்ளும் கருத்து யாதென அறிய விழைவோர் சிலர். இந்தப் பல தரத்தவருக்கும் முதலியார் இன்முகத்தினராகவே காட்சியளிப்பார்; பதற்றமில்லாமல் இவர்களுடன் பேசுவார்; உண்மையில், பிறர் மனம் நோக அவருக்குப் பேசவே தெரியாது. எல்லாரையும் திருப்தி செய்ய முயலுவார், இதனால் ஒரு சிலருடைய அதிருப்திக்காளான சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு.

முதலியாருக்குச் சங்கீதத்தில் வெகு பிரியம். ஆனால் அவரைப் பார்த்தால் அப்படித் தெரியாது. அவருடைய தந்தையார் விருத்தாசல முதலியார் சங்கீதத்தில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர். அதனாலேயே, தமக்குச் சங்கீதத்தை அனுபவிக்கும் மனப்பண்பு

ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று முதலியார் அடிக்கடி சொல்லு வார். சரப சாஸ்திரியாரைப் பற்றி அடிக்கடி புகழ்ந்து பேசுவார். அப்படிப் பேசியதன் சாரத்தை இங்கே தருகிறேன்:—''என் தந்தையார், எங்கே சங்கீதக் கச் சேரி நடைபெற்றாலும் அங்கே செல்லுவார். இளமையி லிருந்தே எனக்கு இசைப்பயிற்சி பெறவேண்டுமென்ற ஆர்வமுண்டு. இதை நன்கு உணர்ந்திருந்த அவர், தாம் செல்லும் இடங்களுக்கு—முக்கியமான இசை நிகழ்ச்சி களுக்கு—என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போவார். அப் பொழுது, அதாவது என் இளமையில், சரப சாஸ்திரி யார் புல்லாங்குழல் வாசிப்பதில் பிரசித்தியடைந்திருந் தார். ஜஸ்டிஸ் மணி ஐயருடைய வீட்டில் அவர் அடிக் கடி இசை விருந்து அளிப்பார். அதற்கு என் தந்தை யார் தவருமல் செல்லுவார். நானும் துள்ளிச்செல்லும் கன்றுபோல் அவரைப் பின் தொடர்வேன். பார்வை யற்றிருந்த சரப சாஸ்திரியாரை அடிக்கடி பார்க்கும் பேறு எனக்கு இளமையில் கிட்டியது, எனது பூர்வ ஜன்ம புண்ணிய பலன் என்றே கருதுகிறேன். அவ ருடைய இசையமுதைப் பருகுவேன். என் அடி வயிற் றிலிருந்து ஆனந்த அலை எழும்; என் உள்ளத்தைத் தாக்கும்; ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்குவேன். சிறுவ ஞைகையால் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியாது. சரப சாஸ்திரியாருக்குப் பிறகு எத் தனையோ பேர் ஊதுகுழல் வாசிக்கிருர்கள். நானும் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனல் அவருக்கு இணை அவரே தான்.''

முதலியார், சொற்பொழிவு நிகழ்த்தும் காலத்து, மேற்கோளாக ஒரு செய்யுளை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமானல் இசையோடுதான் சொல்லுவார். ராகத்தோடு கூடிய இசையாக இல்லாவிட்டாலும். கேட்பதற்கு இனிமையாயிருக்கும். தலைவராகவோ,

பேச்சாளராகவோ தாம் கலந்துகொள்ளும் எந்த ஒரு சமயச் சார்பு பற்றிய கூட்டத்திலும், தேவாரம், திரு வாசகம் முதலியவற்றை ஓத வல்லார் யாரேனும் வந்திருப்பதாகத் தெரிந்தால் அவரை அழைத்து ஓதச் செய்வார்; ஓதியவரைப் பாராட்டுவார். அவருடைய பாராட்டுதலைப் பெற்றுப் பெருமையடைந்த சகோதர சகோதரிகள் பலர்.

முதலியாரைச் சாது முதலியார் என்று பலரும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். எந்தப் பொருளில் இப்படிக் கூறினர் என்பதையும் நான் அறிவேன். 'அரசியலில் செல்வாக்கிழந்துவிட்டதால் சாதுவாகிவிட்டார்' என்பர் சிலர். 'செயலாற்றும் திறனிழந்துவிட்டபடியால் சாதுவாகிவிட்டார்' என்பர் சிலர். ஏளனமும் அலட்சியமும் கலந்த தோரணையிலேயே இவர்கள் இப்படிப் பேசினர். முதலியாரைச் சரிவர அறிந்துகொள்ளாமையினாலேயே, அறிந்துகொள்ளும் மனப்பாங்கும், அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலும் இல்லாமையினாலேயே இப்படிப் பேசினர் என்றுதான் நான் கொள்கிறேன்.

முதலியார் எப்பொழுதுமே செயலற்ற சாதுவாக இருக்கவில்லை. கடைசி காலத்தில் கண்ணொளி இழந்திருந்த வேளையில்கூட, நூல்கள் பல ஆக்கித் தந்துகொண்டிருந்தார்; தொழிலாளர் நலனில் எப்பொழுதும்போல் அக்கறை செலுத்தி வந்தார். ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள்தான் எத்தனை? சுருக்கமாக எந்தத் துறையிலும் அவர் ஈடுபடாமலில்லை. ஓய்வு என்று சொல்லி அவர் செயலற்று இருக்கவில்லை.

பம்பரம் வேகமாகச் சுற்றுகிறபொழுது நின்ற நிலையில் இருப்பது போலவே தோன்றும். அது

போலவே மேலோர்களின் செயலும் இருக்கும். அவர்கள் வெளிப்பார்வைக்கு, ஓய்வு பெற்றிருப்பவர்கள் போலத் தோன்றுவார்கள். ஆனால் உண்மையில் அவர்கள்தான் சலியாமல் உழைக்கிறவர்கள். அவர்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள். ஆனால் உலகத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற யாவும் அவர்களுக்குப் புலனாகிக் கொண்டிருக்கும். பகவத் கீதை கூறுகிறது:—

''தன்னிலே தான் இன்புறுவான்; தன்னிலே தான் திருப்தியடைவான்; தன்னிலே தான் மகிழ்ந்திருப்பான்; அவனுக்குத் தொழிலில்லை.''

''அவனுக்குச் செய்கையில் யாதொரு பயனுமில்லை; செயலின்றி இருப்பதிலும் அவனுக்குப் பயனில்லை; எவ்விதப் பயனையும் கருதி அவன் எந்த உயிரையும் சார்ந்து நிற்பதில்லை.''

''ஆதலால் எப்போதும் பற்று நீங்கி, செய்யத் தக்க தொழிலைச் செய்துகொண்டிரு. பற்றில்லாமல் தொழில் செய்துகொண்டிருக்கும் மனிதன் பரம்பொருளை எய்துகிறான்.''

முதலியார். மெதுவாக நடப்பார்; வேகமாக எழுதுவார். அவர் எழுத்தைப் புரிந்துகொள்வது சிறிது கடினம். அச்சகத்திலுள்ள ஓரிரண்டு பேருக்கும் எனக்கும் மட்டுமே புரியும். எனவே, அவர் எழுதுவதன் அச்சுத் தாள்களை (ப்ரூப்புகளை)த் திருத்தும் பொறுப்பை இரண்டு மூன்று பேரே ஏற்றுக்கொள்வர். அவர்கள் திருத்தினால்தான் முதலியாருக்குத் திருப்தியாயிருக்கும். இந்த விஷயத்தில் அவருடைய

திருப்தியைப் பெற்றிருந்தவரில் நான் ஒருவன் என்று சொல்லிக்கொள்ள விழைகிறேன்.

பொதுவாக, பேச்சிலே வல்லவர், எழுத்திலே வல்லவரா யிருப்பதில்லை. ஒரு சிலரே இரண்டிலும் வல்லவராயிருப்பர். இந்த ஒரு சிலரில் தலை சிறந்தவரா யிருந்தார் முதலியார். அதிலும், பேசுவதைப்போலவே எழுதுவார்; எழுதுவதைப் போலவே பேசுவார். இரண்டுக்கும் வேற்றுமையே தெரியாது. பேசுகையில் ஆய்த எழுத்தைப் பிரயோகம் செய்வதில்கூடத் தவற மாட்டார். எடுத்துக்கொண்ட பொருளை யொட்டியே பேசுவார்; சிறிதுகூட விஷயத்திற்குப் புறம்பாகச் செல்லமாட்டார்; தமது ஆழ்ந்த புலமையை அந்த ஒரு சொற்பொழிவிலேயே புலப்படுத்திவிட வேண்டுமென்று விரும்பவும் மாட்டார். பேசவேண்டிய பொருளைப் பற்றிச் சில குறிப்புக்களைத் தயாரித்துக்கொண்டு தான் பேச்சு மேடைக்குச் செல்வார். கண்ணொளி இழந்து நின்ற காலத்தில், குறிப்புக்கள் வைத்துக் கொண்டு பேசுவதென்பது அவரால் இயலாமற் போய் விட்டது. அவருடைய பேச்சிலே அமைந்த தனிச் சிறப்பு, பேச்சின் முடிவுரையேயாகும். சுமார் ஒரு மணி நேரம் பேசினால், கடைசி பத்து நிமிஷம், அது காறும் பேசியதையெல்லாம் திரட்டிச் சொல்வது மிக அழகாயிருக்கும். ஒன்றையும் விடாமல் சொல்லுவார். இங்ஙனம் திரட்டிச் சொல்வது எல்லோர் மனத்திலும் நன்கு பதிந்துவிடும்.

பேசத் துவங்கிவிட்டால், கர்ச்சனை செய்யும் சிங்கமாகக் காட்சியளிப்பார்; தனிப்பட்ட முறையில் அவருடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கிறபோது, கொஞ்சும் குழந்தையாகக் காட்சியளிப்பார்; உண்மையில் சாதுவாகவே திகழ்வார். அவர் உடலத்தை முதுமை

மூடிக் கொண்டிருந்தபோழ்தும், உள்ளத்தைக் குழந்தை மையே ஆட்கொண்டிருந்தது.

முதலியார், புறத்துறவு பூண்டவரல்லர்; ஆனால் அகத்துறவு பூண்டவர். அகத்துறவு இல்லாத புறத் துறவை அவர் வெறுக்கவும் செய்தார். "உலக வாழ்வு கடவுள் கொடையென்பதும், அதைத் துறத்தல் கூடா தென்பதும்" அவரது கோட்பாடாயிருந்தது.

முதலியார், பழமையின் பிரதிநிதி; ஆனால் புதுமை யின் சங்கநாதம். ஆண்மைக்கு அணிகலன்; பெண் மைக்கு விளக்கம். சாந்தத்தின் வடிவம்; ஆனால் வீரத் தின் ஊற்றுக்களம். தமிழனைப் பிறந்தார்; இந்திய னை வாழ்ந்தார். அவர் திருநாமம் வாழ்க! வாழ்க தமிழ் முனிவர்!

அருளாட்சி

அனைத்துயிரும் ஒன்றென்னும் ஆட்சியரு ளாட்சி
ஆருயிர்கள் பசியறியா ஆட்சியரு ளாட்சி
வளப்புடைய பெண்ணுள்ளம் மகிழ்வதரு ளாட்சி
வாழ்க்கைவழிப் பரநலத்தை வளர்ப்பதரு ளாட்சி
தனக்குரிய மொழியிடத்தே காப்பதரு ளாட்சி
தனைப்போலப் பிறரைஎண்ணுந் தண்மையரு ளாட்சி
உனைத்தினமும் நினையுணர்வை யூட்டவரு ளாட்சி
ஒளியாட்சி அருளாட்சி ஓங்கஅருள் அரசே.

—திரு. வி. க.

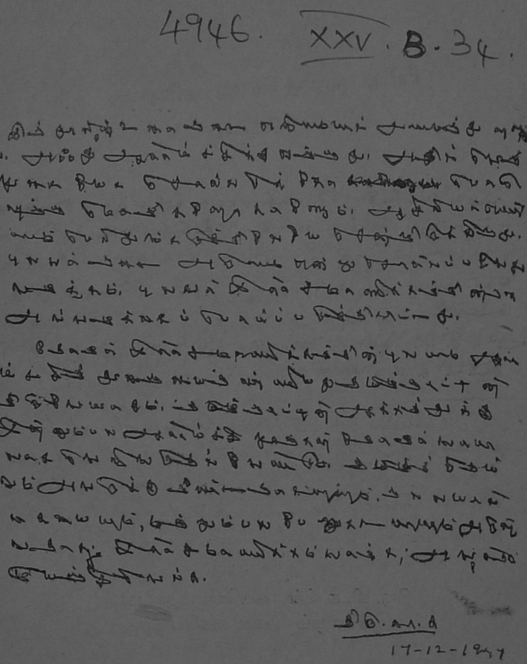
4946. XXV. B. 34.

திரு. வி. க.

17-12-1947

திரு. வி. க.வின் கையெழுத்தும், கைச்சாத்தும்.

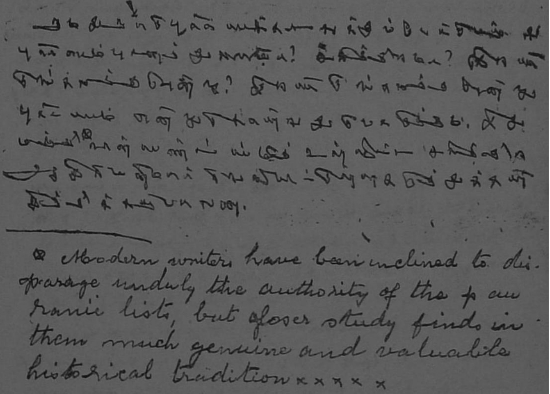

திரு. வி. க.வின் கையெழுத்து மாதிரி
ஆங்கிலமும் அவர் கையெழுத்தும்

திரு. வி. கலியாண சுந்தர முதலியார்

(1883—1953)

''என் பெயர் திரு. வி. கலியாண சுந்தரம். திரு. திருவாரூரைக் குறிப்பது; வி. விருத்தாசல முதலியாரை உணர்த்துவது. தமையனாரும் யானும் இளமையில் வி. உலகநாதன்—வி. கலியாண சுந்தரம் என்றே எங்கள் பெயரை எழுதி வந்தோம். பள்ளிகளிலும் எங்கள் பெயர்கள் அவ்வாறே பதிக்கப்பட்டன. எங்கள் பங்காளியில் ஒருவர் எங்கள் தந்தையாரிடம் போந்து 'பிள்ளைகள் திருவாரூரை ஒதுக்குவதென்ன? நம் பிள்ளைகள் எங்கே பிறந்தாலும் வளர்ந்தாலும், எங்கே போனாலும் வந்தாலும் நம் முன்னோர் ஊராகிய திருவாரூரை மறத்தலாகாது. பிள்ளைகள் பெயர்களின் முன் வியுடன் திருவையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினர். அவர்தம் வலியுறுத்தலுக்குப் பின்னரே திரு சேர்க்கப்பட்டது.''

இங்ஙனம் முதலியார் தமது வாழ்க்கைக்குறிப்புக்களில், தமது முன்னோர்கள் வாழ்ந்த ஊர், தமது தந்தையார் பெயர், தமையனார் பெயர் இவைகளை நமக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறார். முதலியாரின் மூதாதையர்கள் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தபோதிலும், முதலியார் பிறந்தது, வளர்ந்தது, கல்வி பயின்றது, புகழெய்தியது எல்லாம் தொண்டை நாட்டிலே தான். சேக்கிழார் பெருமானைப் பெற்றுக் கொடுத்துப் புகழ்கொண்ட தொண்டை நன்னாடே! திரு. வி. க. வைப் பெற்றுப் பெருமை கண்டாய்! சேக்கிழார்

பெருமான் இயற்றியருளிய பெரிய புராணத்தை நல்ல முறையில் பதிப்பித்து வெளியிட்டவர் நமது முதலியா ரென்பதைத் தமிழன்பர் பலரும் அறிவர்.

செங்கற்பட்டு ஜில்லா சைதாப்பேட்டை தாலுகா பூவிருந்தவல்லிக்குச் சமீபத்திலுள்ள துள்ளம் என்னும் சிற்றூரில் விருத்தாசல முதலியாருக்கும் சின்னம்மா ளுக்கும் ஆருவது குழந்தையாகப் பிறந்தவர் நமது முத லியார். பிறந்தது சுபானு ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் பதினோராம் நாள் (26-8-1883) ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஆருவது பிள்ளையென்பதைக் குறிப்பதற்காகவோ என் னவோ, பிறவியிலேயே முதலியாருக்கு ஆறு விரல்கள் வலது காலில் அமைந்திருந்தன. 'ஆருவது பிள்ளை ஆனை கட்டி வாழும்' என்று அப்பொழுது கிராமத்தி லுள்ளவர்கள் பேசிக்கொண்டார்களாம். முதலியார் ஆனை கட்டி வாழவில்லை; மனிதனுகவே வாழ்ந்தார். ஆனை கட்டி வாழ்வதைக் காட்டிலும் மனிதனுக வாழ் வது எவ்வளவு கடினம் என்பதை உலகில் எத்தனைபேர் உணர்ந்திருக்கிருர்?

முதலியாரின் மூத்த சகோதரர் திரு. வி. உலகநாத முதலியார். அவர் பிறந்தது விஷு ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் இருபத்தொன்பதாம் நாள் (12-9-1881). இருவரும்—உலகநாதரும் கலியாண சுந்தரரும்—இரட் டையர்போலவே வாழ்ந்து வந்தனர். தாயார் சின்னம் மாள் மூத்தவரைப் பெரியசாமி என்றும் இளையவரைச் சின்னசாமி என்றும் அருமையுடன் அழைப்பது வழக்கம்.

துள்ளம் கிராமத்தில் மளிகைக் கடை வைத்து நேரிய முறையில் வியாபாரம் செய்து வந்த விருத்தா சல முதலியார், சிறிது காலங் கழித்து, இராயப்

பேட்டை போந்து வசிக்கலானார். நோக்கம், பிள்ளைகளுக்கு உயர்தரக் கல்விபுகட்ட வேண்டுமென்பது. அப்பொழுது நமது முதலியாருக்கு ஏழு வயது.

இராயப்பேட்டை போந்ததும், முதலியார் பள்ளியில் சேர்க்கப்பெற்று நல்ல முறையில் படித்து வந்தார். மெட்ரிகுலேஷன் வகுப்போடு படிப்பு நின்று விட்டது.

முதலியார், இளமையிலேயே தமிழ்த் தாய்க்குத் தலைவணங்கி நின்றார். தமிழைக் கற்று அதில் புலமை பெற வேண்டுமென்ற ஆர்வத்திற்கு ஆட்பட்டார். அக்காலத்தில் பெரும் பண்டிதராகவும் சிறந்த நாவலராகவும் விளங்கிய யாழ்ப்பாணம் நா. கதிரைவேற் பிள்ளையின் மாணாக்கரானார். தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். பிள்ளையவர்கள் சிவபதமெய்திய பிறகு மயிலை மகாவித்துவான் தணிகாசல முதலியாரை அணுகி அவரிடம் சைவ சாஸ்திர நூல்களையும் வேறு பல நூல்களையும் பாடங்கேட்டு அறிவிலே தெளிவு பெற்றார். இன்னும் அறிஞர் பலர் வாயிலாகப் பல சமய உண்மைகளைத் தெரிந்துகொண்டார். வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியில், சமரஸ சன்மார்க்கத்தை அவர் வலியுறுத்தி வந்தனரென்றால், அதற்குக் காரணமாயிருந்தது, இளமையில் அவர் பெற்றிருந்த சர்வ சமய அறிவேயாகும்.

முதலியார், சிறு வயதில் ஆங்கில மொழியின்மீது அதிக மோகங் கொண்டிருந்தார். அதில் புலமை பெற்றுப் புகழடைய வேண்டுமென்ற ஆசை நிறைய இருந்தது. ஆனால் தமிழறிஞர் பலருடன் கொண்ட தொடர்பு காரணமாக அந்த ஆசை தமிழ்க்காதலாக முகிழ்ந்தது. தமிழன்னைக்குப் பல நூல்மாலைகளைச் சாத்தும் பேறு பெற்றார்.

பள்ளிப் படிப்பு முற்றுப்பெற்றதும், முதலியார் ஏதேனும் ஓர் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்துகொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குட்பட்டார். இதற்காகத் தம்மை ஓரளவு தகுதிப்படுத்தியும் கொண்டார். ஆயினும், மனத்திற்குப் பிடித்த உத்தியோகம் எளிதில் கிடைக்கவில்லை. "யான் 'லோயர் செகண்டரி செர்டிபிகேட்' உடையவன். 'புக் கீப்பிங் செர்டிபிகேட்' உடையவன். என் கையெழுத்தோ தலையெழுத்து! எனக்கு என்ன ஊழியம் கிடைக்கும்? ஊழியத்துக்குச் செல்ல மனமெழுவதில்லை. நூல்களை ஆராய்ந்து காலங் கழிக்கவே மனம் விரும்பியது. மன விருப்பம் நிறைவேறியதா? இல்லை. ஏன்? குடும்பத் தொல்லை பெரியது" என்கிறார் தமது வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களில்.

கடைசியில், சில நண்பர்களின் முயற்சியின்பேரில் 'ஸ்பென்ஸர் கம்பெனி'யில் முதலியாருக்கு ஓர் உத்தியோகம் கிடைத்தது. அப்பொழுது அவருக்கு ஏறக்குறைய இருபத்திரண்டு வயது. சுமார் ஒன்றரை ஆண்டு இந்த உத்தியோகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். அதற்குமேல் அதில் மனஞ் செல்லவில்லை. விடுதலை பெற்றுக்கொண்டார். சைவமும் தமிழும் அவரைக் கைதட்டி அழைத்த வண்ணமிருந்தன. அவ்வழைப்புக் கிணங்கி சைவ சமயப் பிரசாரமும் தமிழ்த்தொண்டும் செய்தார். இந்தக் காலத்தில்தான் பெரிய புராணம் குறிப்புரையுடன் நல்லமுறையில் வெளிவந்தது; பெரிய புராணப் பிரசங்கங்களும் தொடர்ந்து நிகழ்த்தப் பெற்றன.

குடும்பப் பொறுப்பை நன்குணர்ந்தவர் முதலியார். எனவே நிலையானதோர் உத்தியோகத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய நிலைமைக்குட்பட்டார். ஆயினும் உத்தியோகத்தை அவர் நாடவில்லை; உத்தியோகம்

அவரை நாடி வந்தது. சென்னை ஆயிரம் விளக்கிலிருந்த 'வெஸ்லியன் மிஷன்' பள்ளிக்கூடத்தில் ஓர் ஆசிரியரா யமர்ந்தார். அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தின் இணைப்பாகத் தொடங்கப்பெற்ற 'வெஸ்லியன் டெக்னிகல் இன்ஸ்டிடி யூட்டி'லும் சேர்ந்தாற்போல் சேவை செய்தார். சுமார் ஆறு ஆண்டுகள்--1910-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1916-ஆம் ஆண்டு வரை--ஆசிரியப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

மேற்படி பள்ளியின் தலைமை யாசிரியரா யிருந்த வர் ஜான் ரத்தினம் பிள்ளை என்பவர். அவர் உண்மைக் கிறிஸ்துவராக வாழ்ந்தவர். அவரிடத்தில் முதலியா ருக்கு அதிக ஈடுபாடு. அவரும், முதலியாரைத் தமது இளைய சகோதரர்போல நடத்தி வந்தார்.

'வெஸ்லியன் மிஷன்' பள்ளியில் அலுவல் பார்த் துக் கொண்டிருந்த காலத்தில்தான் முதலியாருக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. அவர் தம் திருக்கரங்களைப் பற்றும் பேறு பெற்றவர் கமலாம்பிகை அம்மையார். பொறுமையின் உறையுள்; பெண்மையின் அணிகலன். இருவரும் சேர்ந்து ஆறு ஆண்டுகள் இனிதே இல்லறம் நடத்தினர். இருவருடைய "அன்பு வாழ்க்கையில் முகிழ்த்த அமிழ்த முளைகள் இரண்டு. ஒன்று ஆண்; மற்றொன்று பெண். ஆண் குழவி பிறந்த வாரத்தி லேயே மறைந்தது. பெண் குழந்தை திலகவதி கண் காட்டி, முகங் காட்டி, கை காட்டி, கால் காட்டிச் சுமார் ஓராண்டு வளர்ந்தது; பின்னே இன்னுயிர் நீத்தது."

கமலாம்பிகை அம்மையாரும் 1918-ஆம் ஆண்டு உயிர் நீத்தனர். முதலியாருக்கு அப்பொழுது வயது முப்பத்து மூன்று.

முதலியார், 'வெஸ்லியன் மிஷன்' பள்ளியில் ஆசிரி யராகப் பணியாற்றிக்கொண்டு வந்த காலத்தில்,

பட்டினத்தார் பாடலுக்கு விருத்தியுரையொன்று எழுதினார். "மிக விரைவாக எழுதப்பட்ட உரையடங்கிய இந் நூல், பத்தாண்டு உறங்கி, இப்பொழுது (1923-ஆம் ஆண்டு) முதன்முதலாக அச்சு விமானமேறிற்று."

"செய்வன திருந்தச்செய்" என்ற நன்மொழியைக் கண்டிப்பாகக் கடைப் பிடித்தவர் முதலியார். சிறப்பாக, தாம் எழுதும் நூல்கள் பிழையற இருக்கவேண்டும் என்பதில் அவர் அதிக அக்கரை காட்டினார். ஒரு சிறு பிழையைக் கண்டாலும் அதற்குப் பெரிதும் மனம் நோவார். தமது உள்ளக் கிடக்கையை, மேற்படி பட்டினத்தார் விருத்தியுரையின் முகவுரையில் பின் வருமாறு புலப்படுத்துகிறார்:—

"இத்தகைய நூல்களையும் உரைகளையும் அச்சிட்டு வெளியிடும் அன்பர் பலர் வியாபாரத்திலும் பொருளீட்டுவதிலும் கருத்தைப் பெரிதும் செலுத்துகின்றாரன்றி, மொழிமீதும் எழுத்துப் பிழைமீதும் கருத்தைச் செலுத்துகின்றாரில்லை. காலஞ்சென்ற வித்துவ மணிகள் எழுதிய பல உரைகள் சில குஜிலிக் கடைக்காரர்களிடத்தில் அகப்பட்டுத் தவிக்கின்றன. அதை நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் கண்ணீர் பெருகுகிறது. தமிழ் வளமும் தமிழ்ப் புலமையும் அருகி வரும் இந்நாளில் எழுத்துப் பிழையின்றியாதல் நூல்களை அச்சிடுவோர்க்கு மனமார்ந்த நன்றி செலுத்துங் கடப்பாடுடையேன்."

முதலியார், 'வெஸ்லியன் மிஷன்' பள்ளியில் ஆசிரியராயிருந்த காலத்தில்தான், சில நண்பர்களுடன் சேர்ந்து ராயப்பேட்டையில் சிவசுப்பிரமணிய பக்த ஜன சபை என்ற ஒரு சபையைத் தோற்றுவித்தார். எதற்காக இதை இங்கே குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறதென்றால், முதலியார் ஒரு கிறிஸ்துவப் பள்ளியில் உத்தியோகம்

பார்த்து வந்த போதிலும், கிறிஸ்துவ சகோதரர்க ளோடு நெருங்கிப் பழகி வந்த போதிலும், தமது சம யத்தையும், அதற்காகத் தாம் செய்யவேண்டிய கடமை யையும் மறந்துவிடவில்லையென்பதைச் சுட்டிக் காட்டு வதற்குத்தான். அவரவருக்குரிய தருமத்தை அவரவ ரும் செய்துகொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்று கீதை முழங்குகிறதல்லவா? அதை நன்குணர்ந்தவர் முதலி யார்.

1916-ஆம் ஆண்டில் முதலியார், ஆயிரம் விளக் குப் பள்ளியிலிருந்து விலகி 'வெஸ்லி' கல்லூரியில் தலைமைத் தமிழாசிரியர் பதவியை ஏற்ருர். நல்ல முறையில் போதித்து மாணுக்கர்களுக்குத் தமிழ்ப் பற்றை ஊட்டினுர். ஆனுல் பதினெட்டு மாதங்களுக்கு மேல் இப்பதவியில் அவர் இருக்கவில்லை. தேசம் அழைத்தது; பத்திரிகையுலகம் கைதட்டிக் கூப்பிட்டது.

1917-ஆம் ஆண்டு நாட்டில் "சுய ஆட்சிக் கிளர்ச்சி சண்ட தாண்டவம் புரிந்தது. அத்தாண்டவம் நாளுக்கு நாள் எழுச்சியூட்டிக்கொண்டே வந்தது..............அன்னி பெசண்டம்மையார் (16-6-1917) காப்பில் வைக்கப் பட்டார். என் (முதலியார்) நெஞ்சம் அரசியலில் தோய்ந்தது.........கல்லூரி விடுத்து நாட்டுக்குச் சேவை செய்தல் வேண்டுமென்ற வேட்கை என்னுள் முருகிக் கிளர்ந்தது." 5-12-1917-இல் கல்லூரியிலிருந்து விடு தலை பெற்ருர்.

சுய ஆட்சிக் கிளர்ச்சியைத் தமிழ் நாட்டில் உரம் பெறச் செய்ய தேசபக்தன் தினசரிப் பத்திரிகை தோன் றியது. இதன் தோற்றம் 7-12-1917. இதன் ஆசிரிய ராளுர் முதலியார்.

முதலியார், கல்லூரியின் ஆசிரிய பீடத்தைத் துறந்துவிட்டு, பத்திரிகையின் ஆசிரிய பீடத்தில் அமர்ந்தபோழ்து, அவருடைய நெருங்கிய நண்பர்களாகிய புலவர் மணிகள் பலர் அவரைத் தடுத்தார்கள். கல்லூரி ஆசிரியப் பதவியைத் துறந்துவிட வேண்டாமென்று அவருக்குப் பக்கம் பக்கமாகக் கடிதங்கள் எழுதினர்கள். 'கொள்ளை எரி அரசியலி'ல் குதிக்கவேண்டாமென்று அவருக்கு எச்சரிக்கை செய்தார்கள். அவர் கேட்கவில்லை. தமக்கு இயற்கையாய் அமைந்துள்ள புன்முறுவலால், அந்த எச்சரிக்கைகளையெல்லாம் புறக்கணித்துவிட்டார். நாடின்றி மொழியில்லை என்ற உண்மை, இளமையிலிருந்தே அவருடைய உள்ளத்தில் பதிந்திருந்தது. அதனை வெளிப்படுத்தவேண்டிய சந்தர்ப்பம் வரவே அவர் சிறிதுகூடத் தயங்காமல் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை உபயோகித்துக் கொண்டார். அவருடைய நாட்டுப்பற்று, பண்டிதர் பணிக்கு விடை கொடுத்துவிட்டது; தேசபக்தன் ஆசிரிய பீடத்தில் அமர்வித்தது. முதலியார், கல்லூரியை விடுத்ததன் விளைவாகப் புலமைக்குப் பெருநஷ்டம் ஏற்பட்டுவிட்டதென்று அப்பொழுது புலவர்கள் வருந்தினர்கள்; பின்னர், முதலியாரின் தேசத் தொண்டினலும், பத்திரிகைத் தொண்டினலும் புலமைக்குப் பெருமை ஏற்பட்டதாகப் பெருமை கொண்டார்கள்.

முதலியார், **தேசபக்தன்** பத்திரிகையின் ஆசிரிய பதவியை ஏற்றுக்கொண்ட காலத்தில், தமிழ்நாட்டின் அரசியல் துறை ஆங்கில மயமாக இருந்தது. அதனைத் தமிழ்மய மாக்கினர்; தமது பேச்சாலும் எழுத்தாலும், எந்த ஒரு நுண்ணிய கருத்தினையும் தமிழில் தெளிவாகக் கூற முடியுமென்று நிரூபித்தார். தமிழகத்தில் ஒரு புத்துணர்ச்சியை உண்டு பண்ணினர்; தமிழருக்குத்

தனி வாழ்வு உண்டு என்பதை உணர்த்தினர். திலகரின் சங்க நாதத்திற்குத் தமிழ் நாட்டில் எதிரொலி கொடுத்தவர் முதலியார். காந்தியடிகளின் அஹிம்சா இயக்கத்திற்குத் தமிழ் நாட்டில் உரமூட்டியவர் முதலியார். தேசபக்தன் பத்திரிகையின் அன்றாட இதழ்களைப் புரட்டிப் பார்த்தால், அப்பொழுதைய தமிழ்நாட்டின் தேசீயத் துடிப்பை ஒருவாறு கேட்கலாம்.

முதலியார், சுமார் இரண்டரை ஆண்டுகள் வரை **தேசபக்தன்** ஆசிரிய பீடத்தை அலங்கரித்திருந்தார். பிறகு, நிருவாகஸ்தர்களுக்கும் முதலியாருக்கும் சிறிது பிணக்கு உண்டாயிற்று. எனவே விலகிக்கொண்டார். அதுகாறும் புதுவையில் அஞ்ஞாதவாசம் செய்து வந்து **தேசபக்தன்** செய்த கிளர்ச்சியின் பயனைத் தடை நீங்கப் பெற்ற திரு வ. வே. ஸு. ஐயர் **தேசபக்தன்** ஆசிரிய பீடத்தில் அமர்ந்தார்.

முதலியார் **தேசபக்தன்** ஆசிரியரா யிருந்த காலத்தில் தொழிலாளர் நலனில் கவனஞ் செலுத்தினர். தொழிலாளர் சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த அன்பர்கள் முதலியாருக்கு ஒரு பண முடிப்பு அளித்தனர். அது, **நவசக்தி** எனும் வாரப் பத்திரிகை தோன்றுவதற்குக் காரணமா யமைந்தது. அதன் முதல் இதழ் 22-10-1920-இல் வெளிவந்தது. சுமார் இருபது ஆண்டுகள் முதலியாரை ஆசிரியராகப் பெற்று **நவசக்தி** தமிழ் நாட்டில் நல்ல வேலை செய்தது; சிறப்பாகத் தொழிலாளர் இயக்கத்தை வலுப்படுத்திக் கொடுத்தது.

தொழிலாளர் நலனுக்காக முதலியார் தூங்காத இரவுகள் பல; அனுபவியாத துன்பங்கள் சில. அதிகார சக்தியின் உறுமல், குண்டுகளின் வீச்சு, தொழி

லாளர்களின் வேதனை, தலைவர்களென்று முன் வந்தவர்களின் சமரஸப் பேச்சுக்கள் ஆகிய பலதிறப்பட்ட சக்திகளுக்கு மத்தியில், முதலியார் மனவமைதி குலையாமல், தொழிலாளர் நலன் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அல்லும் பகலும் உழைத்த உழைப்பு அந்தத் தொழிலாளர்களின் இதயத்தில் சாசுவதமான முத்திரையிட்டிருக்கிறதென்பதை யாரே மறுக்க முடியும்?

தமிழ் மொழி வளம்பெற முதலியார் ஆற்றிய தொண்டுகள் சொல்லுக்கடங்கா. சுமார் ஐம்பது நூல்கள் வரை அவரால் இயற்றப்பட்டு வெளி வந்திருக்கின்றன. கண்பார்வை இழந்து நின்ற போழ்தும், பிறரைக்கொண்டு எழுதச் செய்து சில நூல்களை வெளியிட்டார்.

1943-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் முதலியாரின் அறுபது ஆண்டு நிறைவு விழா தமிழ் நாடெங்கணும் கொண்டாடப்பெற்றது. முதலியார், புகழைத் தேடிச் செல்லாதவர்; அதனால் அஃது அவரைத் தேடி வந்து அடைந்தது.

முதலியாருடைய வாழ்நாளின் பிற்பகுதியைத் துன்ப மேகம் சூழ்ந்துகொண்டது. கண்ணொளி இழந்து மிகவும் கஷ்டப்பட்டார். அப்பொழுதெல்லாம் அவருக்கு உறுதுணையாயிருந்தவர் சண்முகானந்த சுவாமிகள்[1] என்பவர். முதலியாருக்குத் தாம் செய்யும்

1 இவர், வட ஆறுகாட்டில், 1889-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் பதின்மூன்றாம் தேதி பிறந்தவர். தாயார்: மீனாட்சி அம்மாள்; தந்தையார்: துரைசாமி முதலியார். பத்தொன்பதாவது வயதில் திருமணம். மனைவியார்: கமலாம்பாள். இவர்களுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை

தொண்டு தமிழ்த் தாய்க்குச் செய்யும் தொண்டென்று கருதியவர் சுவாமிகள். இவர்தம் அன்புத் தொண்டு முதலியாருக்கு எவ்வளவு ஆறுதலா யிருந்ததென்பதை ஒரு சிலரே அறிவர். சண்முகானந்தரின் தன்னலமற்ற சேவை இளைஞர் மனத்தில் பதிவதாக!

முதலியாரின் கடைசி காலத்தில், அவருடைய நூல்களை நல்ல முறையில் அச்சிட்டு வெளிக்கொணரும் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தியவர் திரு மு. நாராயண சாமி முதலியார்[1] என்பவர். இவரிடத்தில் முதலியாருக்கு அதிக நம்பிக்கை. நவசக்தியின் முற்பகுதிக் காலத்திலிருந்து இவர் சாது அச்சுக்கூடத்தில் சாதுவாகப் பணியாற்றி வருகிறார். பிறரால் எளிதில்

உண்டு. கமலாம்பாள் அம்மையார், சண்முகானந்தரது இருபத்தாருவது வயதில் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

மனைவியை இழந்த பிறகு, சண்முகானந்தர் மனத்துறவு பூண்டவராய், கன்னியா குமரி முதல் இமயம் வரை கால் நடையாக யாத்திரை செய்தார். சில ஆண்டுகள் ரிஷிகேசத்தில் தங்கினார். திரு. வி. க. வுடன் தொடர்பு கொண்ட பிறகு அரசியலில் ஈடுபட்டு ஐந்து முறை சிறை சென்றார். ஹிந்தி மொழிப் பிரச்னை சம்பந்தமாக இரண்டு தடவை சிறை வாசம் அனுபவித்தார். இந்நூலாசிரியர்க்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் ''திரு வி. க. வின் இறுதிக்காலம் வரை என்னால் இயன்ற தொண்டினை அவருக்குச் செய்து, திரு. வி. க. வினால் மனமுவந்த வாழ்த்தும், சிறந்த ஒருவர்க்குத் தொண்டு செய்தோம் என்ற மனத்திருப்தியும் அடைந்தேன்'' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

1 இவர் தென்னாறுகாடு ஜில்லா பெண்ணாடம் என்னும் ஊரில் 1908-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் இருபதாந் தேதி பிறந்தவர். தாயார்: தையல்நாயகி அம்மாள்; தந்தையார்: முனிசாமி முதலியார். 1925-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் முதல் தேதியிலிருந்து திரு. வி. க. வின் சாது அச்சுக்கூடத்தில் பணியாற்றி வருகிறார். திரு. வி. க. வின் கண்ணொளி மங்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து, அவரது நூல்கள் பலவும் இவரது பொறுப்பிலும் மேற்பார்வையிலுமே வெளிவந்தன என்று சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்.

விளங்கிக் கொள்ள முடியாத முதலியாரின் கையெழுத்தை இவர் சுலபமாகப் புரிந்துகொண்டு அதனை அச்சிலே கொணரும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். திரு. வி. உலகநாத முதலியார் மறைந்த பிறகு சாது அச்சுக் கூடத்தின் நிருவாகம் பூராவையும் நாளது வரை இவரே ஏற்று நடத்தி வருகிறார். இவரை முதலியார், தமது நூல்களில் பன்முறை வாழ்த்தியிருக்கிறார்.

கண்ணொளி இழந்து நின்ற முதலியாரின் உடல் நிலை வரவரச் சீர்கெட்டு வந்தது. கடைசியில் 1953-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் பதினேழாம் தேதி இரவு சுமார் ஏழு மணிக்கு ஆண்டவன் திருவடி சேர்ந்தார். அவர் தம் திருநாமம் வாழ்க!

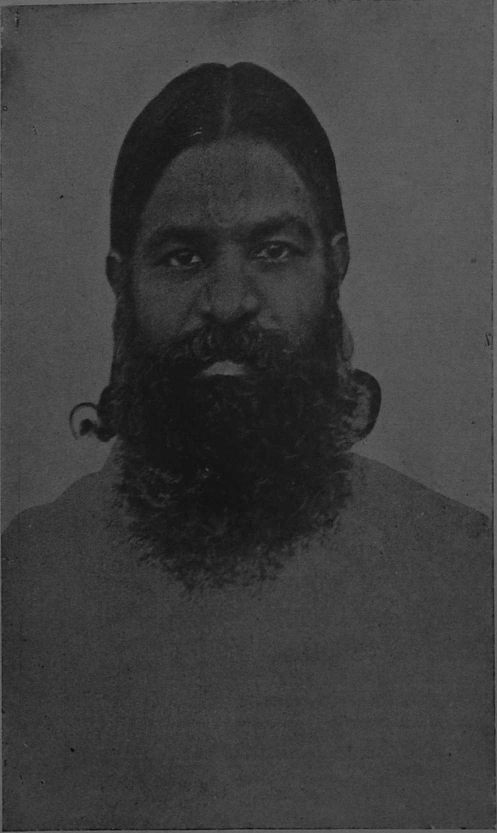

அந்தண்மையின் அணிகலன்

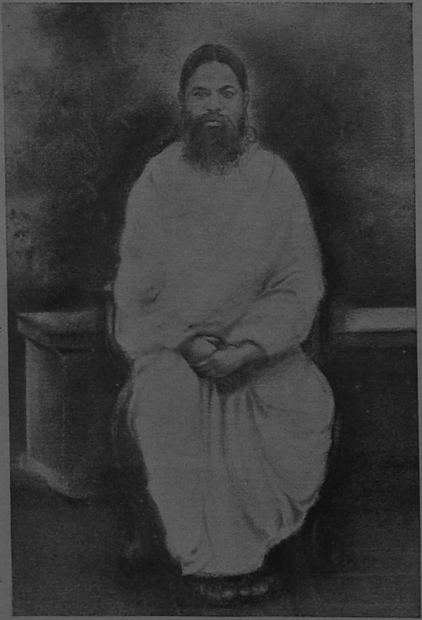

வ. வே. ஸு. ஐயர்

வ. வே. ஸு. ஐயரின்
தர்ம பத்தினி பாக்கியலக்ஷ்மி அம்மாளும்
பாபநாசம் அருவிக்கு இரையான
செல்வி சுபத்திராவும்

ஐயர், பாரதி முதலியோருடைய
தேசீயப் பணிக்கும் இலக்கியப் பணிக்கும்
உறுதுணையாயிருந்த மண்டயம்
ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார்

அந்தண்மையின் அணிகலன்

அந்தண்மையின் அணிகலனென வாழ்ந்த வ. வே. சு. ஐயருக்குச் சிறியேனை முதன்முதலாக அறிமுகப் படுத்தி வைத்தவன், கி. மு. நான்காவது நூற்றுண்டில் பாடலிபுத்திரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு அரசாண்ட சந்திரகுப்த சக்ரவர்த்தி! 'என்ன பிதற்றுகிருய் பேதாய்' என்று என்னைப் பார்த்துக்கேட்கத் தோன்று கிறதல்லவா, வாசகர்களே, உங்களுக்கு? சற்றுப் பொறுங்கள்.

ஐயர், சந்திரகுப்த சக்ரவர்த்தியைப்பற்றி ஒரு சிறிய நூல் எழுதியிருந்தார். அது தேசபக்தன் பத்திரிகைக்கு மதிப்புரைக்கு வந்திருந்தது. மதிப்புரை செய்யும் பொறுப்பு என்னிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. ஏதோ எனக்குத் தெரிந்த வரையில் மதிப்புரை எழுதினேன். அந்த மதிப்புரை, என் பெயருடன் 1918-ஆம் வருஷம் மே மாதம் எட்டாந்தேதி இதழில் வெளிவந்தது. அதன் பெரும்பகுதியை இங்கு அப்படியே கொடுக்கிறேன்:—

''ஸ்ரீமான் வ. வே. சு. ஐயருடைய புத்தகம் தமிழுலகுக்குப் பெருநன்மை பயக்கும் என்பது திண்ணம். புத்தகத்தின் அளவு சிறியதே யாயினும் விஷயம் நிரம்பியிருக்கிறது.

சந்திரகுப்தனுடைய சரித்திரத்தை வாசிப்பவர் இன்புறும் வண்ணம் இவர் எழுதிக்கொண்டு செல்கின்ருர்,

ஆனால் 75 பக்கங்கொண்ட இச்சிறிய நூலில் சந்திரகுப்தனுடைய முழுச் சரித்திரத்தையும் அவனுக்கு முன்னும் பின்னும் நடந்த விஷயங்களையும் எதிர்பார்த்தல் தவறு. சந்திரகுப்தனுடைய காலத்தில் ஆட்சிமுறை எங்ஙனமிருந்தது என்பதை ஒருவாறு விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்.

இலங்கையில் உத்தியோகஞ் செய்து வந்த டர்னௌர் என்ற ஆங்கில பாலி பாஷைப் பண்டிதர் 1833-ஆம் வருஷத்தில் பதிப்பித்த மஹாவமிச சரித்திரத்தின் முகவுரையில் சந்திரகுப்த சக்ரவர்த்தியைப்பற்றி விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் ஒரு விஷயம் இங்குக் கூறவேண்டியது அவசியமா யிருக்கிறது. அந்நிய நாட்டுப் பெயர்களை, வழக்கில் உள்ளபடி உபயோகித்தல் நலம். அதை விடுத்து அந்நியப் பெயரைத் தமிழ்ப் பெயராக மாற்றுதல் பொருந்தாது. உதாரணமாக அரிஸ்டாட்டல் என்ற கிரீக் ஆசிரியனை அரிஸ்தோத்தலன் என்றும், பிளேட்டோ என்பானை பிளாத்தன் என்றும் கூறுவது பொருத்தமேயன்று. மற்றும் பழைய அஸ்தினபுரமாகிய டில்லியை தில்லி என்று அழைப்பானேன்?

ஸ்ரீமான் ஐயருடைய புத்தகத்தின் கடைசி பாகத்தில், டாக்டர் ஸ்பூனர், மௌரியர் பாரசீகர்களே என்று ஸ்தாபித்துள்ள கொள்கைகளைத் தகுந்த காரணங் காட்டி மறுத்திருக்கிறார். இது பெரிதும் போற்றத்தக்கது. டாக்டர் ஸ்பூனரின் கோட்பாடுகளை அறிஞர் அங்கீகரியார். அவருடைய வாதங்கள் அருவருக்கத் தக்கவை. டாக்டர் ஸ்பூனருக்கு இத்தகைய எண்ணம் உதித்தது

எக்காரணங் கொண்டோ? சந்திரகுப்த மௌரியன் பாரசீகரிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய அமிசம் ஒன்றுமேயில்லை. அலெக்ஸாண்டர் படையெடுப்புக்கு முன்னரே பாரசீகரைவிட இந்தியர்கள் நாகரிக முதிர்ச்சி பெற்றவர்களா யிருந்தனர். கி. மு. 549 முதல் கி. மு. 486 வரையில் கிரீஸ் தேசத்தில் மிலேடஸ் என்னும் ஊரிலிருந்த ஹெகடாயிஸ் என்ற கிரீக் சரித்திரக்காரன் முதன்முதல் இந்தியாவைப்பற்றிப் பேசியிருக்கிறான். அவன் இந்தியாவின் சீர்த்த நாகரிகத்தைப் பற்றி வெகு விரிவாய்ப் பேசுகிறான். அங்ஙனமிருக்க, சந்திரகுப்தன், தன் நாட்டில் இல்லாததொரு நாகரிகத்தைப் பாரசீக தேசத்திலிருந்து கற்றுக்கொள்ள முயன்றிருப்பானா? சந்திரகுப்தன் பாரசீகனல்ல; பாரசீக நாகரிகத்தைக் கற்றுக்கொண்டவனுமல்ல. இதைத் தருக்க முறைகொண்டு மறுத்த ஸ்ரீமான் ஐயருக்குச் சரித்திர உலகம் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

கடைசியில் ஒன்றுகூறி முடிக்கிறேன். ஸ்ரீமான் ஐயருடைய சரித்திரப் புத்தகத்தைப் படித்தால் தேசாபிமானமும் நாட்டுஉணர்ச்சியும் உண்டாகும் என்பது திண்ணம். இதே மாதிரி ஸ்ரீமான் ஐயர் பண்டைச் சரித்திரங்களை விரிவாய்ச் சரித்திர ஆதாரத்துடன் எழுதுவாரென நம்புகிறேன். அதற்கு இறைவன் திருவருள் செய்வானாக."

இந்த மதிப்புரையில் எவ்வித விசேஷமுமில்லை. என் அறியாமைதான் புலனாகிறது. இப்பொழுது இதைப் பார்த்துத் தலை குனிகின்றேன். ஐயர் இதைப் பார்த்து என்ன நினைத்தாரோ எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால் மதிப்புரை எழுதியவனைப்பற்றி விசாரித்தாரென்பது மட்டும் தெரியும்.

அப்பொழுதெல்லாம் **தேசபக்தன்** காரியாலயம் நாட்டுப்பற்றின் ஊற்றுப்போலிருந்தது. தமிழ் நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் தேசபக்தர் பலர் காரியாலயத்திற்கு அடிக்கடி வந்துபோவர். புதுவையிலிருந்து வந்து போனவரும் உண்டு. அவர்கள் மூலமாக அப்பொழுது அங்கு அஞ்ஞாதவாசம் செய்து வந்த அரவிந்தர், சுப்பிரமணிய பாரதி, வ. வே. சு. ஐயர் முதலியவர்களைப்பற்றி ஆசிரியர் குழாத்தைச் சேர்ந்த நாங்கள் ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டிருந்தோம். அவர்களில் யாரையும், எங்களில் ஒருவரைத் தவிர மற்ற யாரும் பார்த்ததில்லை. அந்த ஒருவர்தான் பரலி. சு. நெல்லையப்பர்;[1] எங்களுடைய மூத்த சகோதரராக மதிக்கப் பெற்றவர். இவர் புதுவைப் பெருமக்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர். அவர்களைப்பற்றி அடிக்கடி எங்களிடம் கூறுவார். எனவே அவர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் எங்களுக்கு அதிகரித்திருந்தது. அந்த ஆவலும் சில மாதங்களுக்குப் பின்னர் நிறைவேறியது. என்னைப் பொறுத்தமட்டில் அரவிந்தரைத் தரிசிக்கும்பேறு பெற்றேனில்லை.

---

1 பரலி. சு. நெல்லையப்பர் திருநெல்வேலிக்கு எட்டுமைல் தொலைவிலுள்ள பரலிக்கோட்டை என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவர். இந்த ஊரின் முதல் மூன்று எழுத்துக்களே இவருடைய பெயருக்கு முன்னால் கட்டியங் கூறிக் கொண்டு நிற்கின்றன. இவர் பிறந்தது விரோதி ஆண்டு புரட்டாசித் திங்கள் ஐந்தாம் நாள். (18-9-1889). இவர் தந்தையார்: சுப்பிரமணிய பிள்ளை; தாயார்: முத்துலட்சுமி அம்மையார். ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியாரால் தம்பிஎன்று உரிமையோடு அழைக்கப்பெற்று அவருடைய பேரன்பைப் பெற்றவர். அவருடைய நாட்டுப் பாடல்கள், கண்ணன் பாட்டு முதலியவைகளை முதன்முதலாகத் துணிந்து வெளியிட்டவர், கவிதைகள் பல இயற்றியுள்ளார்; உரைநடை வல்லுநருங்கூட.

புதுவையில் வதிந்த இவர்களில் ஒரு சிலருக்குத் தன்னாலியன்றவளவு ஏதேனும் ஒரு வகையில் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று தேசபக்தன் காரியாலயம் ஆவல் கொண்டது; கொண்டதன் விளைவாக ஐயரின் பன்மொழிப் புலமையைக் கண்டது; அதனைத் தமிழுலகுக்குப் பயன்படுத்தத் தீர்மானித்தது. ஐயர், பத்திரிகையில் தொடர்ந்தாற்போல் கட்டுரைகள் எழுதி வருவதென்றும், அதற்காக அவர் மாதம் முப்பது ரூபாய் வீதம் சன்மானம் பெறுவதென்றும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதுபோல் ஐயர் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். அவற்றைப் பத்திரிகைக்குரிய முறையில் அமைத்து வெளியிடும் பொறுப்பு பெரும்பாலும் எனக்கே வந்து சேரும். நாமக்கல் கவிஞர் வெ. இராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்களும் 'பாரதிதாசன்' கனக சுப்புரத்தினம் அவர்களும் அப்பொழுது பக்தனில் பாட்டுக்கள் தீட்டி வந்தார்கள். இந்தப் பாட்டுக்கள் பெரும்பாலும், எனது கெழுதகை நண்பரும் கவி உள்ளம் படைத்தவருமான பரலி. சு. நெல்லையப்பரின் எழுதுகோலுடன் உறவு கொண்டாடிவிட்டு அச்சகம் நுழையும். சில சமயங்களில் சிறியேனுடைய எழுதுகோலுக்கும் அந்த உறவு கிட்டும். கிட்டிப் பயனென்னை? கவிதைப் பூங்காவை எட்டிப் பார்ப்பதற்குக்கூடத் தகுதியற்றவனா யிருக்கிறேன்.

ஐயர், தமது கட்டுரைகளால் என்னைக் கவர்ந்தார். அவருடைய முகத்தைப் பாராதவனாயிருந்தும் அவருடைய அகத்தை ஒருவாறு என்னால் பார்க்கமுடிந்தது. அவரை விரைவிலே சந்திப்போமென்ற நம்பிக்கையும் எனக்கு ஏற்பட்டது.

புதுவைத் தேசபக்தர்கள்மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த தடைகள் பலவும் விலக வேண்டுமென்றும், அவர்கள்,

தாய்நாட்டில் விருப்பமான இடங்களுக்குச்செல்லவோ, அங்கு வசிக்கவோ வாய்ப்புப் பெற வேண்டுமென்றும் தேசபக்தன் குரல் எழுப்பியது. தலையங்கம், உபதலையங்கம், 'அரிமா நோக்கு' இவைகளில் அடிக்கடி இந்தப் புதுவை வீரர்கள் இடம் பெற்று வந்தார்கள். இதன் விளைவாகவும், முதல் உலக மகாயுத்தத்தின் நெருக்கடி ஒருவாறு தணிந்துவிட்டதென்று அப்பொழுதைய அரசாங்கம் கருதியதன் காரணமாகவும் இவர்கள்மீதிருந்த தடைகள் அகன்றன. அரவிந்தர் மட்டும், புதுவையை நிரந்தரப் புகலிடமாகக் கொண்டுவிட்டார். மற்றவர்கள் புதுவையினின்று விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள்.

தேசபக்தன் ஸ்தாபனத்திற்கும் முதலியாருக்கும் சிறிது காலமாகப் புகைந்துகொண்டிருந்த பிணக்கு வளர்ந்து கடைசியில் 1920-ஆம் ஆண்டு ஜுலை மாதம் மூன்றுவது வாரம், முதலியாரை ஆசிரியப் பதவிக்கு விடை கொடுத்துவிடுமாறு செய்தது.

அப்பொழுது தேசபக்தன் பொறுப்பாளராயிருந்த சுப்பராய காமத், ஐயரைக் கடித வாயிலாகவும் ஆள் மூலமாகவும் அணுகி, ஆசிரியப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டினர். ஐயரும் இணங்கினர். மாதம் நூற்றைம்பது ரூபாய் சம்பளம். சம்பளம் என்ற சொல்லை இங்கு உபசார வழக்காகவே உபயோகிக்கிறேன். ஐயர், குடும்பத்துடன் சென்னை போந்து சாதாரண வாழ்க்கை நடத்த, குறைந்தபட்சத் தேவையாக இந்தத் தொகை நிர்ணயிக்கப்பெற்று வழங்கப் பட்டதே தவிர, ஐயரின் தன்மையையோ திறமையையோ உத்தேசித்து அல்லவென்பதை அப்பொழுது நாங்களெல்லோரும் நன்கு உணர்ந்திருந்தோம். ஐயர், 1920-ஆம் வருஷம் ஜுலை மாதம் முப்பத்தோராந் தேதி ஆசிரியப் பொறுப்பேற்று, தம் பெயருடன்

தலையங்கம் எழுதினர். அதில், தாம் ஆசிரியப் பொறுப் பேற்கச் சம்மதித்ததற்கான காரணத்தை இரண்டு மூன்று வாக்கியங்களில் கூறியிருக்கிறார்:-"காரியதரிசி என்னை வருவித்து நான்தான் ஆசிரிய ஸ்தானத்தை வகிக்கவேண்டும் என்று வேண்டியபோது "பக்தன்" மீதுள்ள வாஞ்சையினாலும், என்னுடைய நோக்கங் களைத் தமிழ் நாட்டவர்க்கு விஸ்தாரமாய்த் தெரிவிக்க அவனே சிறந்த வாயிலாக இருப்பானுகையினாலும், நாட்டின் தற்கால ராஜதந்திர நிலைமையில் ராஜதந்திரம் பயின்று எல்லோருக்கும் ராஜீய சம்பந்தமான தேச சேவை செய்யவேண்டியது கடமையானதாலும் நான் சம்மதித்தேன்."

பொறுப்பேற்றுக் கொள்வதற்கு முந்திய நாளோ அதற்கு முந்திய நாளோ—இப்பொழுது எனக்குச் சரி யாக ஞாபகமில்லை.—ஐயர் பக்தன் காரியாலயத்திற்கு வந்தார். முற்பகல் சுமார் பத்தரை மணி இருக்கும். அப்பொழுதுதான் முதன்முதலாக ஐயரைப் பார்த் தேன். கோடிட்ட நெற்றி; அதில் பிறை வடிவமான சந்தனப் பொட்டு; புன்சிரிப்பு தவழும் உதடுகள்; ஒழுங்காகச் சீவிவிடப்பட்ட தலைமயிரும் தாடிமீசையும்; கட்டுமஸ்தான சரீரம்; அதை ஓர் உத்தரீயம் மறைத் துக் கொண்டிருந்தது; இடுப்பிலே பஞ்சகச்ச வேஷ்டி; கையிலே ஒரு புத்தகக் கட்டு; இந்தத் திருக்கோலத் தில் காட்சியளித்தார் ஐயர்.

வந்ததும் உதவி ஆசிரியர்களாகிய எங்கள் எல்லா ருக்கும் கைகூப்பி வணக்கஞ் செய்தார்; நாங்களும் பிரதி வணக்கஞ் செய்தோம். பரலி. நெல்லையப்பர், அனைவரையும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். 'உங்க ளோடு சேர்ந்து பணியாற்ற வந்திருக்கிறேன்' என்றார் ஐயர். 'எங்கள் பாக்கியம்' என்றார் நெல்லையப்பர்.

அப்பொழுது அவர் வந்து நின்ற திருக்கோலத்தையும், சிரித்த முகத்துடன் இரண்டு மூன்று வார்த்தைகள் சொன்னதையும் என்னால் மறக்கவே முடியாது. அவர் வணக்கம் செய்தாரென்றால், தலை குனிந்தன்று; தலை நிமிர்ந்துதான். ஆண்டவன் ஒருவனுக்குத் தவிர மற்ற யாருக்கும் அவர் தலை குனிந்தது கிடையாது.

அப்பொழுது அவருக்கு நாற்பதுவயதுகூட பூர்த்தியாகவில்லை. ஆயினும் அவருடைய தலை மயிரிலும் தாடி மீசையிலும் நூற்றுக்குச் சுமார் முப்பத்தைந்து சத விகிதம் நரைத்திருந்தது. நெற்றியில் திரையும் விழுந்திருந்தது. ஆயினும் அவருடைய உடலுறுப்பு ஒவ்வொன்றும் வஜ்ரக் கட்டுடையதாக இருந்தது. முதற் பார்வையிலேயே தேகத்தை நன்றாகப் பாதுகாத்து வருகிறவர் என்பது புலனாகியது. அகன்ற மார்பு; வளையாத முதுகெலும்பு; 'கர்லா' கட்டைகள் மாதிரி கைகளும் கால்களும்; ஒளியும் அருளும் நிறைந்த கண்கள்; இவைகளை எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஓவியனோ, சிற்பியோ, தங்கள் கைத்திறனைக் காட்டுவதற்கேற்ற உருவம்.

அந்த நாள் முதல் தேசபக்தன் ஆசிரிய பீடத்திலிருந்த வரையில் தினந்தோறும் ஐயரைப் பார்க்கவும் அவரோடு நெருங்கிப் பழகவும் எனக்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. அதற்குப் பிறகு, இடையில் பெல்லாரி சிறையில் அவர் வதிந்த ஒன்பது மாத காலம் தவிர, 1925-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதம் பாபநாசம் அருவியில் கலக்கும் வரை அவரைப் பலமுறை சந்தித்துப் பேசும் பேறு எனக்கு இருந்தது. அநேகமாக, சென்னை போதரும்போதெல்லாம் எங்கள் சந்திப்பு நிச்சயம். சேரமாதேவி குருகுலத்தைப்பற்றி அவர் கட்டிய மனக்

கோட்டை, பின்னர் அது சம்பந்தமாக அவர் அடைந்த மனவேதனை, இவைகளையெல்லாம் நான் ஒருவாறு அறிவேன். அஃதிருக்கட்டும்.

ஐயர், ஒருதரமாவது கலகலவென்று உரக்கச் சிரித்து நான் பார்த்ததில்லை. எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியான புன்சிரிப்புதான். அவருடைய நடையிலும், வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு போக்கிலும் எப்படி ஒருவித நிதானமும் கம்பீரமும் இருந்தனவோ, அப்படியே அவருடைய புன்சிரிப்பிலும் ஒருவித அடக்கமும் கம்பீரமும் கலந்து விளங்கின. அவர் சிரித்துக் கொண்டே நம்மிடம் சம்பாஷிக்கிறபோது "ஓ! இந்த ஆத்மா, எத்தனையோ கஷ்டங்களை மகா அலட்சியத்துடன் சமாளித்திருக்க வேண்டும்; எப்படிப்பட்ட துன்பங்கள் வந்த காலத்திலும் கொஞ்சங்கூட கலங்காத மனம் இந்த வஜ்ர சரீரத்திற்குள் இருக்கவேண்டும்" என்பன போன்ற எண்ணங்களே நமக்கு உண்டாகும்.

ஐயர், தமது தேகத்தை நன்றாகப் பேணிப் பாதுகாத்து வந்ததுபோல், தம்மோடு பழகுகிறவர்களையும், அவ்வாறு பாதுகாக்கும்படி கூறுவார். என் உடல் விஷயத்தில் அவருக்கு மிகவும் அதிருப்தி. "சிறு வயதிலிருந்தே இப்படித்தான் இருக்கிறீர்களோ? இப்படியே தேகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கலாமா? இருபத்தைந்து வயதுகூடப் பூர்த்தியாகவில்லை. தோள்தட்டி நிற்கவேண்டிய பருவமல்லவா இது? ஏன் தினந்தோறும் சிறிது நேரமாவது தேகப் பயிற்சி செய்யக் கூடாது?" இப்படிக் கேள்விமேல் கேள்வியாகக் கேட்டு என்னைத் தர்ம சங்கடமான நிலைமைக்குட்படுத்தி விடுவார்.

நான் அப்பொழுதெல்லாம் ஒரு புத்தகப் புழுவாயிருந்தேன். காரியாலயத்திற்குச் செல்லாத நாட்களில்

அடையாறு நூல்நிலையமும் கன்னிமாரா நூல் நிலையமும் எனது புகலிடங்களாயிருந்தன. இங்ஙனம் விடுமுறை நாட்களில்கூட நான் வீட்டில் தங்காமற் சென்றது எனது பெற்ருேர்க்குச் சிறிது வருத்தமே. ஒரே பிள்ளையல்லவா? ஆனல் என் கதை இங்கே எதற்கு?

உடல் உரம்பெற்றிருந்தால்தான் உள்ளம் உறுதிப் பட்டிருக்குமென்பது ஐயரின் திடமான நம்பிக்கை. இதைப் பல விதமாக என் போன்ற மெலிந்த தேக முடையவர்களுக்கு வற்புறுத்திச் சொல்லுவார். பாரத ஜாதி வீறுகொண்டு வாழவேண்டுமானல் அதன் முப் பது கோடி பிரஜைகளும் பீமார்ஜுனர்களாய்த் திகழ வேண்டுமென்பார். இந்த மாதிரியான கருத்துக்களை மிகவும் அழகான பாஷையில், யாருடைய மனமும் புண் படாத வகையில் சொல்லுவார். தாம் சொன்னபடி நடந்து வந்தார். தினந்தோறும் உடற்பயிற்சி செய் வார். நித்தியானுஷ்டானங்களில் தவறமாட்டார். தலை மயிரைச் சீவிவிட்டிருப்பது, வேஷ்டி உடுத்தியிருப்பது, இப்படிச் சாதாரண விஷயங்களிலும் ஒருவித ஒழுங்கு காணப்பெறும். இதனல் கம்பீரமாகத் தோற்றமளிப் பார். அவரைப் பார்த்தவுடன் நம்மையறியாமல் அவ ரிடத்தில் வாஞ்சையும் பக்தியும் உண்டாகும். மகரிஷி வ. வே. சு. ஐயர் என்று பிற்காலத்தில் அழைக்கப்பட் டாரென்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

1920-ஆம் வருஷம் ஜூலைமாதம் கடைசி நாளன்று, ஐயருடைய முதல் தலையங்கத்தைத் தாங்கி தேசபக்தன் வெளிவந்தானல்லவா, அப்பொழுது நான் பிரதம உதவி ஆசிரியனயிருந்தேன். என்னுடைய மாதச் சம் பளம் அறுபது ரூபாய். ஆசிரிய கூடத்தின் பெரும்பா லான பொறுப்புக்களைக் கவனித்து வந்த என்னைப்

பற்றி ஐயர் என்ன அபிப்பிராயங் கொண்டாரோ, எப்படி மதிப்பிட்டாரோ, எனக்குத் தெரியாது. செப்டம்பர் மாதத்திலிருந்து எனது சம்பளத்தை எழுபது ரூபாயாக உயர்த்திக் கொடுக்கும்படி காரியாலயத்தில் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இஃது எனக்குத் தெரியாது. ஐயரும் இதைப்பற்றி என்னிடம் சொல்லவில்லை. காரியாலயத்தின் நிருவாகப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தி வந்த சீனிவாச ராகவன் என்ற நண்பரும் எனக்குத் தெரிவிக்கவில்லை.

செப்டம்பர் மாதக் கடைசி. முதலியார் நவசக்தியைத் தொடங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளை மும்முரமாகச் செய்து வந்தார். அக்டோபர் மாதம் மூன்றுவது வாரம் முதற்சிலம்பின் முதற்பரல் வெளிவர வேண்டுமென்று தீர்மானமாயிற்று. தொடக்கத்திலிருந்தே நான் அதில் பணியாற்ற வேண்டுமென்பது முதலியாரின் விருப்பம். தமது விருப்பத்தை என்னிடம் தெரிவித்தார். ஐயருடன் தாம் கலந்து பேசுவதாகவும் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் ஏதும் தடையில்லையே என்றும் கேட்டார். தடையேது? ஐயரிடம் விடை வாங்கிக் கொள்வதெப்படியென்று தயங்கினேன். ஆயினும் என்ன செய்வது? முதலியாரின் அன்பான கட்டளையல்லவா?

ஐயரிடம் முதலியாரின் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். "ஆம்; முதலியாரும் என்னிடம் சொன்னார். தேசபக்தன் நீங்கள் பெற்று வளர்த்த குழந்தை. முதலியாரே விலகியிருக்கக்கூடாது. அவர் விலகின கையோடு நீங்களும் விலகிக்கொண்டால் எப்படி? உங்களைப் போன்றவர்களுடைய ஒத்துழைப்பை எதிர்பார்த்துத்தானே நான் ஆசிரியப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டேன். தவிர, செப்டம்பர் மாதத்திலிருந்து

உங்களுடைய சம்பளத்தை எழுபது ரூபாயாக உயர்த்தித் தரும்படி காரியாலயத்தில் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேனே. சம்பளத்திற்காக நீங்கள் வேலை செய்யவில்லையென்றாலும், உங்கள் பொறுப்புக்குத் தக்க ஊதியம் உங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்பது என் கருத்து; அப்படிக் கிடைக்கச் செய்வது எனது கடமையுங்கூட'' என்று கூறித் தமது விசுவாசத்திலும் நம்பிக்கையிலும் என்னைக் கட்டுப்படுத்திவிட்டார். எனக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. சிறிது தயங்கினாற்போல் நின்றேன். ''நீங்கள் சும்மா போங்கள்; நான் முதலியாரிடம் சொல்லிக் கொள்கிறேன்'' என்று விடை கொடுத்துவிட்டார். இனி அங்கே நிற்பதெப்படி?

அன்று மாலை முதலியாரிடம் சென்று நடந்த விஷயத்தைக் கூறினேன். அவரும் ''ஐயர் சொல்வதும் சரிதான். தேசபக்தனும் நம்முடைய குழந்தைதானே? ஆகையால் இப்பொழுது நீங்கள் அங்கேயே இருங்கள்; பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். தற்காலிகமாக ஒருவரை நியமித்துக் கொள்கிறேன்'' என்று பெருந்தன்மையோடு கூறினார். ஐயரும் மறு நாள் முதலியாரைக் கண்டு பேசிவிட்டு வந்து என்னை மன அமைதி பெறுமாறு கூறினார்.

என்னுடைய சம்பளம் உயர்த்தப்பட்டதை நான் பெரிதாகக் கருதவில்லை; என்னுடைய சக உதவி ஆசிரியர்களிடம் சொல்லி மகிழக்கூடிய அவ்வளவு முக்கியமாகவும் நான் எண்ணவில்லை; எனது பெற்றோர்களிடமும் இதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கவில்லை.

மறுமாதம்—அக்டோபர் மாதம்—நான் சம்பளப் பட்டியில் கையெழுத்திட்டுவிட்டு எழுபது ரூபாயைப் பெற்றுக் கொண்டேன். சம்பளப் பட்டியில் ஒவ்வோர்

ஆசிரியருக்கும் ஒவ்வோர் ஏடு விடப்பெற்றிருக்கும். அதை அவர் எத்தனை தரம் வேண்டுமானாலும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்; மற்றவர்களுடைய ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார்ப்பது முறையன்று, மரியாதையான செயலுமன்று என்று சாதாரணமாகச் சொல்லுவார்கள். இதைத் தெரிந்துகொள்ளாத சக உதவி ஆசிரியர் ஒருவர், என்னுடைய சம்பள ஏட்டைப் புரட்டிப் பார்த்தார். எழுபது ரூபாயென்றிருந்தது. முந்தின மாதம் அறுபது; இந்த மாதம் எழுபது! ஆத்திரம் வந்துவிட்டது அவருக்கு; சம்பள உயர்வுக்காக அல்ல; அந்த உயர்வை அவருக்கோ, மற்ற உதவி ஆசிரியர்களுக்கோ நான் தெரிவிக்கவில்லை யென்பதற்காக. தவிர, எனக்குமட்டுந்தான் இந்த உயர்வு என்பதையும் கண்டு கொண்டார். வந்தார் என்னிடம். "என்ன சர்மா, முதலியாரைத்தான் காக்காய் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தீர்கள் என்று எண்ணினேன்; ஐயரையும் காக்காய் பிடித்துவிட்டீர்களே; உம்முடைய சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம்; நீங்கள் மட்டும் சம்பள உயர்வு பெற்றுக்கொண்டதோடு கூட மற்றவர்களுக்கு அதைத் தெரிவிக்காமலும் இருந்துவிட்டீர்களே" என்று படபடப்பாகக் கூறினர். நான் சிறிது நேரம் பொறுத்து நிதானமாக "ஐயா, காக்காய் பிடிக்கிற தொழில் எனக்குத் தெரியாது; தெரிந்திருந்தால் என் வாழ்க்கைப் போக்கே வேறு விதமாகத் திரும்பியிருக்கும். நான் சம்பள உயர்வு கோரவில்லை. ஐயரேஎனக்குக் கூட்டிக் கொடுக்கும்படி செய்தார். இந்தச் சம்பள உயர்வை நான் பெரிதாகக் கருதவில்லை. அதனால்தான் உங்களிடமெல்லாம் தெரிவித்துக் கொள்ளவில்லையே தவிர, தெரிவிக்கக்கூடாதென்ற எண்ணமில்லை. எனது எண்ணத் தூய்மைக்குத் தயைசெய்து மதிப்புத்தர வேண்டுகிறேன்" என்று பதில் கூறினேன். அவரும் அப்

பொழுது அடங்கிவிட்டார். இருந்தாலும் உள்ளூற அவருக்கு மனக்கசப்புதான். இதை, நான் பகிர்ந்து கொடுக்கும் வேலையைச் சரியாகச் செய்யாமலிருப்பதில் காட்டி வந்தார். ஐயரிடம் இதை நான் சொல்லவில்லை. சொல்லாமலிருப்பதுதான் உத்தமம் என்று கருதினேன்.

ஐயர், பொதுப்படையான விஷயங்களைப் பற்றித் தலையங்கம் எழுதவேண்டியிருந்தால் அதைப் பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே எழுதிக்கொண்டு வந்துவிடுவார். அன்றாடப் பிரச்னைகளைப்பற்றிய தலையங்கங்களைக் காரியாலயத்திற்கு வந்து, கிடைத்திருக்கும் செய்திகளை ஆய்ந்து பார்த்த பின்னரே எழுதுவார். அப்படி எழுதுவதற்கு முன்னர் அநேகமாக என்னைக் கலந்தாலோசிப்பார். கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்வோம். நான் சொல்லுவது சரியாயிருந்தால் ஏற்றுக்கொள்வார்; தவறாயிருந்தால் திருத்துவார். ஏற்றுக்கொள்வதில் கௌரவம் பாராட்டமாட்டார்; திருத்துவதில் தயக்கமும் காட்டமாட்டார்.

ஐயர் இல்லாத காலங்களில் தலையங்கம் எழுதும் பொறுப்பு பெரும்பாலும் என்னையே வந்தடையும். சில சமயங்களில் நெல்லையப்பரும் எழுதுவார். நான் எழுதுவதாயிருந்தால் ஐயருடைய நடையையே பின்பற்றுவேன். அவருடைய எழுத்தில் வடமொழிப் பிரயோகங்கள் விரவி நிற்கும். நான் அப்படியே கையாளுவேன். வடமொழியில் எனக்கேற்பட்டிருந்த சொற்பப் பரிச்சயம் அப்பொழுது பெருந்துணையாய் நின்றது. முதலியாருடைய நடையையோ ஐயருடைய நடையையோ நகல் செய்ய வேண்டுமென்பது என் நோக்கமல்ல; தலையங்கம் ஆசிரியருடைய நடையில் அமைந்திருக்க வேண்டுமென்பதுதான் என் நோக்கம். யார் எழுதினு

லென்ன? ஆசிரியருடைய கருத்துக்களைத்தானே அதில்-தலையங்கத்தில்-பிரதிபலிக்கச் செய்யவேண்டும்? அப்படிப் பிரதிபலிக்கச் செய்கிறபோது அவருடைய நடையிலேயே அவை அமைய வேண்டுமல்லவா? நான் பின்பற்றிய இந்த முறையை முதலியாரைப்போல் ஐயரும் பாராட்டினர்.

ஐயருடைய பன்மொழிப் புலமை என்னை வியக்கச் செய்தது. தமிழ், சம்ஸ்கிருதம், ஹிந்தி, வங்காளி, ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, கிரேக்கம், லத்தீன் ஆகிய பாஷைகளில் அவர் வல்லவர். தெலுங்கும் கன்னடமும் பேசக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்தந்த மொழியினையும் அந்தந்த மொழியினர் பேசுகின்ற மாதிரியே பேசுவார். உச்சரிப்பில் சிறிதுகூட மாற்றம் இராது. லண்டனிலிருந்து தப்பி வந்த பொழுது அவர் ஒரு முஸ்லிமாகவே நடித்து வந்தாரென்று நான் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். அது சாத்தியமாவென்று நான் சந்தேகித்ததுமுண்டு. ஆனால் அவரோடு நெருங்கிப் பழகிய பின்னர் அவருக்கு எதுவும் சாத்தியமென்று தெரிந்தேன்.

ஐயர் என்னிடம் காட்டி வந்த சலுகை காரணமாக, அவரை நான், பல மொழிகளில் பேசிக் காட்டுமாறு கேட்பேன். அவரும் சலியாமல் பேசிக் காட்டுவார்; அல்லது படித்துக் காட்டுவார். ஒவ்வொரு மொழியும் எப்படிப் பேசப்படுகிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது என் ஆவல். என் ஆவலை அவரிடம் உரிமையோடு தெரிவித்துக் கொள்வேன். அவரும் அந்த ஆவலை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பதோடு நில்லாமல், "ஒரு மொழி எப்படிப் பேசப்படுகிறதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டால்மட்டும் போதாது; அந்த மொழிக்குள் நுழைந்து பார்க்கவேண்டும்; அதன் இலக்கியங்களில் சிலவற்றையேனும் ருசி பார்க்கவேண்டும்"

என்று அறிவுறுத்துவார்; சந்தர்ப்பம் வாய்க்கிறபோது ருசி பார்க்கும்படியும் செய்வார். அந்தோ! அந்த நாள் திரும்பி வருமோ?

ஐயர், மேனாட்டு இலக்கியங்களில் சிறப்பானவற்றைத் தமிழ்ப்படுத்தி வெளியிடவேண்டுமென்று பெரிதும் ஆவல் கொண்டிருந்தார். இதைப்பற்றி அடிக்கடி என்னிடமும் இன்னும் சிலரிடமும் பிரஸ்தாபிப்பார். புதுவையில் மண்டையம் ஸ்ரீனிவாஸாச்சாரியார் போன்ற சில நண்பர்களின் ஒத்துழைப்பின்மீது தாம் தொடங்கியுள்ள கம்ப நிலையம் என்ற நூல் வெளியீட்டு ஸ்தாபனத்தைப் பற்றியும், அது நிறைவேற்ற உத்தேசித்திருக்கும் திட்டங்களைப் பற்றியும் கூறுவார். இந்தக் கம்ப நிலைய அலுவல் சம்பந்தமாக இடையிடையே புதுவைக்குச் சென்று வருவார். தினப்பத்திரிகை மூலமாக இலக்கிய சேவை செய்ய முடியாதென்றும், மாதப் பத்திரிகைதான் அதற்கு ஏற்றதென்றும், அதன் மூலமாகத்தான் ஜனங்களுக்கு இலக்கியத்தில் ருசி உண்டு பண்ண முடியுமென்றும், பிற மொழிகளில் இத்தகைய இலக்கியப் பத்திரிகைகள் இருக்கின்றனவென்றும் சொல்லிக் காட்டுவார்; தமிழில் இத்தகைய பத்திரிகை ஒன்றுகூட இல்லையே என்று ஏங்குவார்; கல்கத்தாவில் ராமானந்த சாட்டர்ஜியின் ஆசிரியப் பொறுப்பில் நடைபெற்று வந்த மாடர்ன் ரெவ்யு என்ற ஆங்கில மாதப் பத்திரிகை மாதிரி வெளிவர வேண்டுமென்பார். கம்ப நிலையம், மாதப் பத்திரிகை இவ்விரண்டுமே அவர் எண்ணத்தின் முன்னணியில், நிறைவேற்றப்படவேண்டிய திட்டத்தின் முதல் வரிசையில் நின்றனவென்பதை நான் நன்கு அறிவேன். பின்னர் சேரமாதேவி குருகுலம் தொடங்கி அதிலிருந்து பாலபாரதி என்ற மாதப் பத்திரிகையை வெளியிட்டதன் மூலம், தமது திட்டத்தின் ஒரு பகுதியை, தமது ஆவல்களில் ஒன்றை நிறை

வேற்றிக்கொண்டார் என்று சொல்லலாம். அந்தப் பாலபாரதி பத்திரிகை அவருடைய பன்மொழிப்புலமையைக் காட்டும் கண்ணாடியாக இருந்தது. ஆனால் அதற்குப் போதிய ஆதரவு இல்லை. குருகுல அலுவல் நிமித்தம் அவர் சென்னை போதரும்போது, இதைப்பற்றிச் சொல்லி வேதனைப்படுவார்; சந்தாதார்களைச் சேர்த்துத் தரும்படி அன்பர் சிலரை வேண்டுவார். தமிழன்னைக்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமென்று அவர் துடித்த துடிப்பு, அந்தத் துடிப்பு, படித்தவர்களென்றும் பணக்காரர்களென்றும் விளம்பரமாகியுள்ள ஒரு சிலருடைய இதயத்தைத் தொடவேண்டுமென்று அவர் கொண்ட ஆவல், அந்த ஆவல் நிறைவேற அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி, அந்த முயற்சி கைகூடாத சமயங்களில் அவர் அடைந்த மனச்சோர்வு, இவைகளைப்பற்றி எப்படி விவரித்து எழுதுவேன்? எனது எழுதுகோலுக்குச் சக்தியில்லையே.

ஐயர் மனச்சோர்வு அடைந்தாரென்றால், ஒரு கண நேரந்தான். இமைப்பொழுதில் அந்தச் சோர்வு மறைந்துவிடும். அந்தத் திண்ணிய மனத்தில் சோர்வுக்கு இடமேயில்லை. அன்பானது துன்பத்தைத் தருமென்று சொல்வார்கள். அதுபோல் தமிழ்த்தாய்மீது அவர் கொண்டிருந்த அளப்பரிய பக்தியானது, ஏக தேசமாகச் சோர்வுபோல் தோன்றி அவரை மேலும் உற்சாகப்படுத்திவிட்டது. அவருடைய உற்சாகத்திற்குத் தள்ளுகட்டை மாதிரி அமைந்தது இந்தச் சோர்வு என்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஐயர், பல மொழிகளில் புலமை பெற்றிருந்த போதிலும், தமது நண்பர்களுடன் அநேகமாகத் தமிழிலேயே பேசுவார். ஆங்கில மொழியறிந்த தமிழர் சிலரிடத்தில் காணப்படுவது போல இடையிடையே

ஆங்கிலச்சொற்கள் விரவி வரமாட்டா. சுத்தத் தமிழிலேயே பேசுவார். நான் சில சமயங்களில் என்னையறியாமல் ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து உளறுவேன். புன்சிரிப்போடு அவற்றைத் தமிழ்ச் சொற்களாக்கி, தமிழிலேயே சம்பாஷணை செய்வார். அரசியல், பொருளாதாரம், விஞ்ஞானம், இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச்சு வருகிறபோதுகூட கூடிய மட்டில் அவற்றைத் தமிழிலேயே விளக்கி வைப்பார். ஆனால் அந்த விளக்கத்தில் வடசொற் பிரயோகங்கள் சிறிது அதிகமாகக் காணப்பெறும்.

இலக்கிய சம்பந்தமான சம்பாஷணைகளில், அவருடைய பரந்த அறிவு ஒளிவிட்டு வீசுவதைப் பார்க்கலாம். கம்பனும் வள்ளுவனும், வால்மீகியும் காளிதாசனும், ஹோமரும் வர்ஜிலும் அவர் வாக்கிலே களி நடனம் புரிவார்கள். இருந்தாலும், கம்பனையும் வள்ளுவனையும், அவர் தமது வழிபடு தெய்வங்களாகவே கொண்டாடி வந்தாரென்று சொல்லலாம்.

ஐயர், தேசபக்தன் பத்திரிகையில் ரோமஎண்களுக்குப் பதில் தமிழ் எண்களையே உபயோகிக்க வேண்டுமென்ற புதிய ஏற்பாட்டைச் செய்தார். அப்பொழுது இது புதிய ஏற்பாடாக எங்களுக்குத் தோன்றியது. அதனால்தான் புதிய ஏற்பாடென்று இங்கே சொல்கிறேன். உண்மையில் இதுதான் பழைய ஏற்பாடு. பத்திரிகையில், பக்கங்களின் எண், வருஷம், மாதம், தேதி முதலியவைகளைக் குறிப்பிடும் எண்கள் ஆகிய யாவும் தமிழ் எண்களாகவே இருக்கும். முதலில் இஃது எங்களுக்குச் சிறிது சங்கடமாகவே இருந்தது. 'வாசகர்கள் இதைச் சுலபமாகப் புரிந்து கொள்ளமாட்டார்க' ளென்று சொல்லி, இந்தச் சங்கடத்திலிருந்து விடுதலை பெறப் பார்த்தோம். முடியவில்லை. 'தொடர்ந்தாற்

போல் தமிழ் எண்களைக் கையாண்டு வந்தால் வாசகர்கள் புரிந்துகொண்டுவிடுவார்கள்' என்று எங்களுக்குச் சமாதானம் கூறிவிடுவார். 'நாமே வழக்கில் கொண்டு வராவிட்டால் மற்றவர்கள் எப்படி வழக்கில் கொண்டு வருவார்கள்? நாமல்லவோ வழி காட்டவேண்டும்? நம்முடையது தினசரிப் பத்திரிகை. தினந்தோறும் தமிழ் எண்களை வாசகர்களின் கண்களில் படும்படி செய்து வர நமக்குத்தான் நிறையச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. ஆகையால் நாம்தான் அதைச் செய்யவேண்டும்' என்றெல்லாம் பேசுவார்.

தமது நண்பர்களுக்கு எழுதும் கடிதங்களில் தமிழ் வருஷம், மாதம், தேதியையே குறிப்பிடுவார். கிறிஸ்துவ சகாப்தத்திற்குப் பதில் சாலிவாகன சகாப்தம் அல்லது விக்கிரம சகம் அல்லது திருவள்ளுவர் ஆண்டு, இப்படிப்பட்டவைகளையே வழக்கில் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கூறுவார்; தமது எழுத்துக்களில் கொண்டு வந்து காட்டவும் செய்வார்.

தேசபக்தனில், எல்லோராலும் சர்வசாதாரணமாக வழங்கப்பட்டு வந்த ஆங்கிலச் சொற்களுக்குப் பதில் தமிழ்ச் சொற்களையே வழங்க வேண்டுமென்ற நியதியைக் கடைப்பிடித்தார். உதாரணமாக, டிராம் வண்டி என்று எழுதமாட்டார்; மின்சார வீதி வண்டி என்றே எழுதுவார். ஹைகோர்ட்டுக்கு உயர்தர நீதி ஸ்தலம்; ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு புகைரத நிலையம்; இப்படி, இப்படி. ஜனங்களுக்குப் புரிகின்ற முறையில் வடசொற்களைக் கலந்து எழுதுவதனால், தமிழ்ப் பாஷையின் கௌரவம் குன்றிவிடாதென்பதும், உண்மையில் அது தமிழ்ப் பாஷைக்கு ஒரு கம்பீரத்தையே கொடுக்கிறதென்பதும் அவர் கருத்து. அவருடைய எழுத்துக்கள், பொருள் ஆழமும் நடைகம்பீரமும் கொண்டனவா

யிருந்தன என்பதைப்பற்றி அதிகம் சொல்லத் தேவை யில்லை.

இந்திய தேச சரித்திரம் தேசீயக் கண்ணோட்டத் துடன் எழுதப்படவில்லையென்பது ஐயரின் பெருங் குறை. அந்தக் குறையை நிவர்த்திப்பது தமது தலை யாய கடமையென்று கருதினர். அப்படியே இந்திய தேச சரித்திரத்தை 'நோட் புத்தகத்'தில் எழுதிக் கொண்டு வந்தார். எப்பொழுதுமே அவர் கையில், புத்தகங்களும் 'நோட் புத்தகங்க'ளும் சேர்ந்த ஒரு கட்டு இருக்கும். இந்தக் கட்டோடுதான் பத்திரிகால யத்திற்கு வருவார். இதில், மேற்படி இந்திய தேச சரித்திர 'நோட்புத்தகங்க'ளும் அடங்கியிருக்கும். இவற் றிலிருந்து சில பகுதிகளைப் படித்துக் காட்டுவார். அப் பொழுது அவர் காட்டிய உற்சாகம், எத்தனையோ வரு ஷங்களுக்குப் பிறகு இப்பொழுதுகூட என் மனக்கண் முன்னர் தாண்டவம் செய்கிறது.

ஐயருடைய வைதிகத் தோற்றம், பலருடைய சந் தேகப் பார்வைக்கு அவரை ஆளாக்கிவிட்டது. இது பெரிதும் வருந்தத் தக்க விஷயம். உண்மையில் அவர் ஆசார சீலர்; ஹிந்து தர்மத்தை நெறி தவறுமல் அனுஷ்டித்து வந்தார். அப்படித்தாம் அனுஷ்டிப்பதைப் பார்த்து, அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் பரிகாசம் செய்வரோ என்பதைப்பற்றி அவர் கவலைப்படுவதே யில்லை. உதாரணமாக, சிறுநீர் கழிக்க வேண்டியிருந் தால் செம்பு ஜலமில்லாமல் செல்லமாட்டார்; செம்பு அகப்படாவிட்டால் தகரக் குவளையையாவது எடுத்துச் செல்வார். அப்பொழுது அவரைப் பார்த்தால் பத் தாம் பசலி பிராமணர் போலவே தோன்றும். இது மிகச் சிறிய விஷயந்தான். ஆனல் இதைக் கண்டிப் பாகச் செய்து வந்தார்.

அவரோடு நெருங்கிப் பழகியவர்கள்தான் அவருடைய தூய்மையான உள்ளத்தைப் பார்க்க முடியும். அதில் உயர்வு தாழ்வு என்ற வேற்றுமைக்கறை படிந்ததேயில்லே. தர்ம தேவதையின் சாட்சியாக இதை நான் கூற முடியும். அவர் பிராமண குலத்தில் பிறந்தவர் என்ற நோக்கோடு அவரைப் பார்த்தனர் பலர். ஆனால் அவர் பிராமணராகவே வாழ்ந்து வந்தார் என்பது ஒரு சிலருக்கே தெரியும். அப்படியானால் பிராமணன் யார் என்ற கேள்வி எழுகிறதல்லவா? ஒரு வடமொழி நூல் இதற்குப் பின் வருமாறு விடை கூறுகிறது:—"யோகசாதனம், தபஸ், புலனடக்கம், பரந்த நோக்கு, சத்திய சீலம், மனோ வாக்கு காயத்தில் தூய்மை, வேதஞானம், தயாளகுணம், லௌகிக விவகார ஞானம், கூர்மையான அறிவு, தெய்வ பக்தி முதலிய தன்மைகளுடையவர்கள்தான் பிராமணர்கள்." இந்த இலக்கணத்திற்குப் பொருந்தும் வகையில் ஐயர் திகழ்ந்தாரென்பதை அவரோடு நெருங்கிப் பழகியவர்கள் நன்கு அறிவார்கள்.

அவர், தமது லட்சியம் நிறைவேற வேண்டுமேயென்பதற்காக, சூழ்நிலையை ஓரளவு அனுசரித்துக் கொண்டு போக விரும்பினர். அதை அடியோடு புறக்கணித்துவிட அவர் விரும்பவில்லே. அப்படிச் சூழ்நிலையை அனுசரித்துக்கொண்டு போக வேண்டுமென்பதும் சொற்ப காலத்திற்கு மட்டுமேயென்று அவர் கொண்டார். சொற்ப காலத்திற்குள் அந்தச் சூழ்நிலையைத் தம் வயப்படுத்திக் கொண்டுவிட முடியும், அதைக் கடந்துவிடவும் முடியும் என்று அவர் நம்பியிருந்தார். அதற்கு அவர் அவகாசம் பெறவில்லே. தவருன பிரசாரத்திற்கு இரையானர். இதனல் நஷ்டம் யாருக்கு? தமிழ் மொழிக்கும் தமிழர் சமுதாயத்திற்கும்

தான். எப்பொழுதுமே ஒன்றை உருவாக்குவது கடினம்; உருவாக்கியதை உடைப்பது சுலபம்.

தீண்டாதாருக்கு உபநயனம் முதலிய சம்ஸ்காரங் களைச் செய்வித்து அவர்களைப் பல வழிகளிலும் உயர்த்த வேண்டுமென்று ஐயர் சில திட்டங்கள் வகுத் திருந்தார். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட அனைவரும் ஒரு குலமாக, ஓரினமாக வாழவேண்டு மென்று அடிக்கடி பேசுவார். அவர்களுக்குள் உயர்வு தாழ்வு இல்லையென்பது அவர் கருத்து. ஜாதி என்ற சொல்லை, விரிந்த பொருளிலேயே அவர் உபயோகித்து வந்தார். உணவு உட்கொள்ளும் விஷயத்தில் அவர் ஒதுக்கல் முறையைக் கையாண்டதில்லை.

தேசபக்தன் ஆசிரியராயிருந்த காலத்தில் இடை வேளைச் சிற்றுண்டிக்காக, காரியாலயத்திற்குச் சுமார் ஒரு பர்லாங்கு தூரத்திலிருந்த ஒரு ஹோட்டலிலிருந்து தோசை தருவிப்பார். ஒரே ஒரு தோசைதான். ஆனால் அது நெய்த்தோசையாக இருக்கவேண்டும். அதுதான் அவருக்கு நிரம்பப் பிடிக்கும். காரியாலயத்து யாரா வது ஒரு பையன்தான்—அநேகமாக அச்சுக் கோப்ப வர்களில் ஒருவன்தான்—அதை வாங்கிக்கொண்டு வருவான். அவனுடைய குலம் கோத்திரம் முதலியவை களைப்பற்றி அவர் கவலைப்பட்டதேயில்லை. "தம்பீ, கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு சுத்தமாகப் போக வேண்டும், தெரியுமா?" என்றுமட்டும் சொல்லி அவனி டம் காசு கொடுத்தனுப்புவார்.

ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் ஒன்றுபட்டு வாழ வேண்டியவர்கள் என்பதை ஐயர், பல முகாந்தரங்க ளைக் காட்டி **தேசபக்தன்** பத்திரிகையில் எழுதி வந்தார். அதோடு மட்டுமல்ல, எங்கேனும் ஹிநது-முஸ்லிம்

பிணக்கு என்னும் புகை எழுந்தால் அதை உடனே சென்று அணைத்து வந்தார். திருவல்லிக்கேணி 'பைகி ராப்ட்ஸ் ரோட்டி'ல் ஜாம் பஜாருக்கு அருகில் அவர் குடியிருந்தபோது இந்த மாதிரியான தொண்டுகள் செய்து இரு சார்பினருடைய நன்றியையும் நன்மதிப் பையும் பெற்றிருக்கிருர்.

ஐயர், தேசபக்தன் ஆசிரிய பீடத்தில் அமர்ந்திருந்த காலத்தில், பொதுக்கூட்டங்களோ வேறு அலுவல் களோ இல்லாத மாலை நேரங்களில், ஐயரும் நானும் கடற்கரைக்குச் செல்வோம். சில சமயங்களில் இரண் டொரு நண்பர்களும் கூட வருவார்கள். அங்கு மணற் பரப்பில் அமர்ந்து பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசு வோம். ஆனல் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருந்த நாட் கள் சிலவே. பெரும்பாலான நாட்களில் நடைதான். எங்களில் யாரும் வயது முதிர்ந்தவர்களில்லையாதலி னல், நடந்து செல்வதிலே அதிக உற்சாகங் காட்டி னேம். காரியாலயத்தில் உட்கார்ந்திருந்தே வேலை செய்து வந்த எங்களுக்கு, திரும்பவும் கடற்கரையில் உட்காருவதற்கு மனமிருப்பதில்லை. நடந்தால்தான் உடல் சோர்வும் உள்ளச் சோர்வும் போகும்போல் ஓர் உணர்ச்சி உண்டாகும். ஐயரே 'இன்று உட்கார்ந்து பேசுவோமா?' என்று சொல்லி உட்காரும்படியான நிலைமையில் வைத்துவிட்டாலொழிய மற்ற நாட்களில் நடைதான்.

உட்கார்ந்து பேசிய நாட்கள் சிலவானலும் அவை என்றும் மறக்க முடியாதவை. ஏனென்றல், அப் பொழுது நடைபெற்ற பேச்சு வார்த்தைகள் பெரும் பாலும் அரசியலையே பொருளாகக் கொண்டிருந்தன. காந்தியடிகளின் சத்தியாக்கிரக இயக்கம் அரும்புவிட் டுக் கொண்டிருந்த காலம் அது. தீவிரப் போக்கிலை தி

யாக இருந்த ஐயர் சத்தியாக்கிரகத்தின் தத்துவத்தை எவ்வளவு அழகாக எடுத்துச் சொன்னார்! அஹிம்சை யின் விரிந்த பொருளை எப்படியெல்லாம் எடுத்துக் காட்டினார்! நமது பண்டைய இலக்கியங்களில் அவருக் கிருந்த நுண்ணிய புலமை அப்பொழுது நன்கு புல னாகியது.

இங்ஙனம் உட்கார்ந்து பேசிய சில நாட்களில் என் றைக்கேனும் ஒரு நாள் ஐயர் தெம்பு அற்றவராகக் காணப்படுவார்; முகத்தில் சோர்வு தட்டும்; இயற்கை யான புன்சிரிப்பு உள்ளடங்கியிருக்கும். ஏன் என்று நாங்கள் கேட்க முடியுமா? அவராகச் சொன்னால் கேட்டுக் கொள்ளலாமேயன்றி நாங்களாகக் கேட்பது உசிதமன்று, மரியாதையுமன்று எனக் கருதிச் சும்மா இருந்துவிடுவோம். ஆனால் ஐயர் சும்மா இருக்கமாட் டார்; சோர்வையோ உற்சாகத்தையோ மௌனம் என்ற பெட்டிக்குள் வெகுநேரம் பூட்டி வைக்க அவருக் குத் தெரியாது. தாம் எழுதி வந்த இந்திய தேச சரித் திரத்தின் சில பகுதிகளைப் படித்துக் காட்டுவார்.

நாங்கள் உட்கார்ந்து பேசிய இடம், இப்பொழுது 'க்வீன் மேரீஸ் காலேஜ்' இருக்கிறதல்லவா, அதற்கு எதிரில், அலை வந்து மோதுகின்ற இடத்திற்குச் சிறிது எட்டினாற்போலுள்ளது. இந்த இடத்தைப் புனிதமான இடமாக இப்பொழுதும் நான் கருதுகின்றேன். இப் பொழுதெல்லாம் நான் கடற்கரைக்கு அதிகமாகச் செல்வதில்லை. அப்படிச் சென்றால், இந்த இடத்திற்கு என்னை யறியாமல் எனது கால்கள் செல்லும்; ஒரு கணமேனும் என் மனம் இங்குத் தங்கும்.

இந்த இடம் எங்களுக்கு மட்டுமல்ல, திரு. வி. கலி யாண சுந்தர முதலியார், எஸ். சீனிவாச ஐயங்கார்,

ஈ. வெ. ராமசாமி நாயக்கர், இப்படிப் பல பெரியார்களுக்கும் சம்பாஷணை ஸ்தலமாயமைந்திருந்தது. அலை கடலே, மணற்பரப்பே, புனிதம் பெற்றீர்கள்!

இந்தப் புனிதமான இடந்தான், எங்கள் நடைக்கும் புறப்படும் இடமாக இருந்தது. இருவரோ, மூவரோ, நால்வரோ—பெரும்பாலும் நான்கு பேருக்குமேல் சேர்ந்ததில்லை —பக்கத்திற்குப் பக்கமாக அணி வகுத்தாற்போல் நடந்து செல்வோம். கடல் அலை அடிக்கடி எங்கள் கால்களைக் கழுவிவிடும். உடுத்தியிருக்கும் வேஷ்டியின் கீழ்ப்பாகம் உப்புத் தண்ணீரைச் சுவைக்கும். அவ்வளவு ஓரமாகச் செல்வோம். கீழே மிருதுவான மணல்; குளிர்ந்த கடற்காற்று; மேலே அந்தி வானம்; முன் நிலவாயிருந்தால் கேட்க வேண்டியதேயில்லை. நடப்பதற்குச் சிரமமே இராது. நாங்கள் அணி வகுத்தாற்போல் செல்கிறபோது, எதிரில் வருகிறவர்கள், எங்களுக்கு வழிவிட்டுத்தான் போகவேண்டும்; நாங்கள் ஒதுங்கமாட்டோம். அப்பொழுது நாங்கள் அடைந்த உற்சாகத்தை என்னென்று வருணித்து எழுதுவது? இப்பொழுது நினைத்துக்கொண்டால்கூட, அந்த மாதிரியான கூட்டுறவு, அந்த மாதிரி நண்பர்களுடன் சல்லாபம், தண்ணீர் ஓரமாகச் சென்றுகொண்டே பல அரிய விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுதல், இப்படிப்பட்ட பாக்கியங்களெல்லாம் இனி நமக்குக் கிடைக்குமா என்று சில சமயங்களில் ஏங்கி நிற்க வேண்டியிருக்கிறது.

'க்வீன் மேரீஸ் காலேஜ்'ண்டை தொடங்கிய எங்கள் நடைபயணம், 'கலச மஹால்' என்று அழைக்கப்பட்ட 'செனெட் ஹவுஸ்' கட்டடத்திற்கு அருகிலுள்ள இரும்பு வாராவதியின் கீழே போகும் கூவம் வாய்க்கால் கடலில் கலக்கிற இடத்தில் வந்து முடியும். இங்கிருந்து

மீண்டும் 'க்வீன் மேரீஸ் காலேஜு'க்கு அதே நடைமுறையில் திரும்பி வருவோம். இதற்குப் பிறகு அவரவர் வீட்டுக்கு அவரவரும் செல்லவேண்டியதுதான்.

இங்ஙனம் நாங்கள் நடக்கிறபோது, ஐயர் மட்டும், யாருடைய காலடி முன்னால் எடுத்து வைக்கப் படுகிறதென்பதைக் கூர்மையாகக் கவனித்துக்கொண்டு, அதற்குப் போட்டி போடுவதுபோல், தமது காலடியை முன்னால் எடுத்து வைப்பதில் முனைவார். இதை எங்களில் யாராவது ஒருவர் பார்த்துவிட்டு, போட்டி போட்டுக்கொண்டு காலை நீட்டி வைப்போம். இந்தப் போட்டாபோட்டியில், நிதானமாக ஆரம்பித்த எங்கள் நடை, கடைசியில் ஓட்டமாக வந்துமுடியும். எங்களுக்கு மேல்மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கும். ஐயருக்கு மட்டும் எவ்வித களைப்பும் இராது. நாங்கள் எங்குப் போய்ச் சேர வேண்டுமென்று லட்சியம் வைத்துக்கொண்டு புறப்படுகிறோமோ அங்கு ஓட்டமாகச் சென்று அடைந்தவுடன், எங்கள் களைப்பையும் மறந்து, விழுந்து விழுந்து சிரிப்போம், அந்தச் சிரிப்பிலே ஐயர் எவ்வளவு ஆனந்தமாகக் கலந்து கொள்வார்? அந்தச் சிரிப்பை எப்பொழுது கேட்கப் போகிறேன்? அந்த மலர்ந்த முகத்தை எப்பொழுது பார்க்கப் போகிறேன்?

ஐயரை, புரட்சி வீரராகவும், நூலாசிரியராகவும், சேரமாதேவி குருகுல ஸ்தாபகராகவுமே தமிழ்நாட்டில் பலர் அறிவர். ஆனால் அவர் ஒரு சிறந்த நடிகர் என்பது பலருக்குத் தெரியாது. அவர், நாடகக் கலையின் நுட்பங்களை நன்கு அறிந்தவர். அவருக்குப் பல மொழிகள் தெரிந்திருந்தபடியால், ஒவ்வொரு மொழியிலும் நாடகக் கலை எப்படி வளர்ந்து வந்திருக்கிறதென்பதை ஆராய்ச்சி செய்துவைத்திருந்தார். ஆங்கிலப் புலவனை

ஷேக்ஸ்பியர்[1] நாடகங்களிலும், பிரெஞ்சுப் புலவனான ராஸீன்[2] என்பவனுடைய நாடகங்களிலும் அவருக்குத் தனிக்காதல். அவற்றில் சிலவற்றையேனும் தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்க வேண்டுமென்பது அவருடைய ஆவல்.

தமது அருமந்தன்ன குழந்தை செல்வி சுபத்திராவுக்கு, ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களில் ஒன்றான ஜூலியஸ் சீஸர் என்னும் நாடகத்தில் வரும் போர்ஷியாவாகவும், ஜான்சி ராணி லட்சுமிபாயாகவும் நடிக்கக் கற்றுக் கொடுப்பார்; அந்தக் குழந்தை நடிப்பதைப் பார்த்து உள்ளம் பூரிப்பார். அதனிடத்தில்—செல்வி சுபத்திராவினிடத்தில்—அவர் கொண்டிருந்த பிரேமையையும், அதன் எதிர்கால நல்வாழ்வில் வைத்திருந்த நம்பிக்கையையும் எழுத்துக்களில் இசைத்துக் காட்ட முடியாது.

ஐயர், செல்வி சுபத்திராவைக்கடற்கரைக் கூட்டங்களுக்கு அழைத்து வருவார். அப்பொழுதும் அந்தச் செல்வியைப் பார்த்திருக்கிறேன்; ஐயருடைய வீட்டுக்குச் சென்ற சமயங்களிலும் பார்த்திருக்கிறேன் முகத்திலேதான் என்ன களை! எப்பொழுதும் புன்சிரிப்பு! யாரிடத்திலும் இனிமை தவழும் பேச்சு! அம்மா சுபத்திரா! உன்னிலே பாரத சக்தியைக் காண வேண்டுமென்று விழைந்தார் உன் தந்தை; அதற்காக உன்னைப் பல விதங்களிலும் தகுதிப்படுத்தி வந்தார். ஆனால் எதிர் பாராத வகையில் உன்னோடு அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அருவியிலே மறைந்துவிட்டாய். அதைக் கேட்டு உள்ளம் பதறினேன்; கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருக்கினேன். உனக்காக மட்டுமல்ல, தமிழகத்திற்குமாக. தமிழகத்தின் பெருவாழ்வுக்காக ஐயர் கட்டி வந்த மனக்கோட்டைகளெல்லாம் ஒரு நொடியில் இடிந்து

1 Shakespeare-1564-1616. 2 Racine-1639-1699.

கரைந்துவிட்டனவே யென்று அன்று ஏற்பட்ட ஏக்கம் இன்னும் என்னை விட்டபாடில்லை.

தேசபக்தன் காரியாலயத்தைச் சேர்ந்த நாங்க ளெல்லோரும் சேர்ந்து த. நாராயண சாஸ்திரியார் இயற்றிய போஜ சரித்திர நாடகத்தை நடிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தோம். ஐயரே இதற்கு முன் நின்றார். ஆரம்பத்தில், ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் பகல் நேரத்தில் ஒத்திகை நடைபெற்று வந்தது. காரியாலயத்திலே தான் எல்லா ஒத்திகைகளும். ஐயருக்கு ஞானசாகரர் வேஷமும், எனக்குக் காளிதாசன் வேஷமும், நடராஜப் பிள்ளை என்பவருக்கு போஜன் வேஷமும் கொடுக்கப் பட்டிருந்தன. இங்ஙனம் வேஷந் தாங்குவதோடு ஐய ருக்கு நாடகத்தை நடத்திக் கொடுக்கிற பொறுப்பும், அதாவது 'டைரெக்ட்' செய்கிற பொறுப்பும் கொடுக் கப்பட்டிருந்தது.

ஒத்திகைகளில் ஐயர் எவ்வளவு குதூகலத்துடன் கலந்துகொண்டார்! எப்படி எப்படியெல்லாம் நடிக்க வேண்டுமென்று எங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார்! நாடகக் கலையில் அவருக்கிருந்த ஆர்வத்தையும் தேர்ச் சியையும் அப்பொழுது நான் நன்கு தெரிந்துகொண் டேன்.

போஜ சரித்திரம் பகிரங்கமாக நடிக்கப்படவில்லை; ஒத்திகையோடு நின்றுவிட்டது. அதற்குள் தேசபக்தன் கைமாறி பல சிக்கல்களுக்குள்ளாகிவிட்டது.

பிறரிடத்தில் இங்கிதமாக நடந்துகொள்ளவேண்டு மென்றால் ஐயரிடத்தில் தான் பாடங்கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். வாய் தவறி அவமரியாதையான ஒரு வார்த்தைகூட வெளி வராது. தம்மைச் சந்திக்க வரு கிறவர்களின் அறிவுப் பக்குவம், மனப்பக்குவம் இவை

களை எளிதிலே உணர்ந்து அவர்களிடம் அந்தப் பக்கு வத்திற்குத் தகுந்தபடி பேசுவார். மாறுபட்ட கருத்துக் களைத் தெரிவிக்க வேண்டியிருந்தாலும் இனிமையான மொழிகளில்தான் தெரிவிப்பார். ஆத்திரமோ, பதற் றமோ அவர் அடைந்ததை நான் பார்த்ததில்லை. அச் சகத்திலோ, காரியாலயத்திலோ யாரேனும் தவறு செய்துவிட்டால் அதற்காக அவரைக் கடிந்துகொள்ள மாட்டார்; நயமான முறையில் அவரைத் திருத்துவார்.

ஒரு சமயம், அச்சுப் பிழைகளைத் திருத்தும் அலு வல் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஒருவர், கவனப் பிசகால், அநேக பிழைகளைத் திருத்தாமலே விட்டுவிட்டார். அந்தப் பிழைகளுடன் பத்திரிகையும் வெளி வந்துவிட் டது. வெளிவந்த பிறகு நான் பார்த்துத் திடுக்கிட்டுப் போனேன். பிழை பரிசோதகரை 'ஏன் இப்படி' என்று கேட்டேன். 'நான் திருத்தியே கொடுத்தேன். அச் சகத்தார்தான் திருத்தாமல் விட்டுவிட்டிருக்கிறார்கள்' என்று அவர் ஒரேயடியாகச் சாதித்துவிட்டார். உடனே அச்சகம் சென்று விசாரித்தேன். அச்சகத்தை மேற் பார்வை செய்து வந்தவர் சிறிது முன்கோபி. அச்சுத் தாள்களை வரவழைத்துப் பார்த்தார். பிழைகள் திருத் தப்பட்டிருக்கவில்லை. சீறியெழுந்தார் அந்தத் தாள்க ளுடன். நேரே அந்தப் பரிசோதகரிடம் வந்தார். 'உண்மையிலேயே நீ திருத்தங்கள் செய்தாயா? இந்தப் பச்சிலை சாட்சியாகச் சொல்' என்று படபடப்பாகச் சொல்லிவிட்டு, அருகிலிருந்த ஒரு செடியிலிருந்து ஒரு சிறு கிளையை ஒடித்துக் கொண்டு வந்து அந்தப் பரி சோதகரின் தலைமீது அடித்துவிட்டார். அந்த அப்பாவி மனிதர் அழுதுவிட்டார்.

இது தெரிந்த ஐயர், தமது அறையிலிருந்து வெளியே வந்து, அந்தப் பரிசோதகரை அணுகி, அவ

ருடைய வயது, அவருக்கு ஏற்பட்டுள்ள பொறுப்பு முதலியவைகளை நாசூக்கான பாஷையில் சாவதான மாக எடுத்துக் காட்டி அவரைச் சமாதானப் படுத்தி ஞர்; பொய்யினுல் விளையக்கூடிய தீமைகளை அவருக் குப் பலவாருக உணர்த்திஞர்.

ஐயருடைய அன்பு மொழிகள், அந்தப் பரிசோதக ரின் மனத்தை அடியோடு மாற்றிவிட்டன; தம் செய லுக்குப் பெரிதும் வருந்திஞர். 'இனி ஒரு போதும் பொய் சொல்லமாட்டேன்' என்று ஐயருக்கு வாக்குக் கொடுத்தார்.

ஐயருடைய மேலான பண்பாட்டுக்கு இன்னும் ஒரு சிறிய உதாரணம். தலையங்கம் எழுதுவதன் சம் பந்தமாகவோ, வேறு ஏதேனும் முக்கியமான விஷயம் பற்றியோ கலந்து பேசுவதற்காக என்னை அழைப்பார். எப்படி? தாம் இருக்கும் இடத்திலிருந்துகொண்டே என் காது கேட்கும்படியாக 'சர்மாவாள் அங்கே இருக் கிருப்போலேயோ'-அவர் உபயோகித்த பாஷை இது.- என்பார். அதாவது நான் அங்கு வரவேண்டுமென்பது கருத்து. இதை அவர் வேறு விதமாகவும் சொல்லி யிருக்கலாம். அப்படிச் சொல்ல அவருக்கு எல்லாத் தகுதிகளும் இருந்தன. 'சர்மா, இங்கே வா' என்று அழைத்திருக்கலாம்; அல்லது காரியாலயத்துப் பையன் மூலமாக என்னை வருமாறு உத்தரவு செய்ய லாம். ஆனுல் அப்படியெல்லாம் அவர் செய்ததில்லை. அவருடைய பண்பாட்டுக்கு அது விரோதம். உதவி ஆசிரியர்களிடம் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும், காரியாலயத்துச் சிப்பந்திகளிடம் எப்படிப் பேச வேண்டும் என்பன போன்ற சாதாரண விஷயங்களில் அவர் அடைந்திருந்த பக்குவம், பொருமைப்படக் கூடியதாக இருந்தது.

ஐயர், தேசபக்தன் ஆசிரியராயிருந்த காலத்தி லேயே, அது கைமாறிப் பல சிக்கல்களுக்குள்ளாகி விட்டதென்று மேலே சொல்லப்பட்டதல்லவா, அப் பொழுது நானும், உதவி ஆசிரியர்களில் ஒருவரும், காரியாலய உத்தியோகஸ்தர்களில் இருவரும் விலகிக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குட்பட்டோம். புதிய சொந்தக்காரர்கள், மேற்சொன்ன எங்கள் நால் வர் மீதும் அனாவசியமான சந்தேகங் கொண்டனர். இதற்கு மூல காரணமா யிருந்தவன் நான்தான். என் னுடைய சுதந்திரப்போக்கு அவர்களுக்குப் பிடிக்க வில்லை. ஒரு பத்திரிகையின் சொந்தக்காரர்கள், ஆசி ரியர் குழாத்தின் பொறுப்பில் தலையிடக் கூடாதென் பது என் கருத்து. ஆசிரியர்களுடைய எழுதுகோல் நேர்மை வழியில் செல்ல வேண்டுமானால் அவர்களுக் குப் பரிபூரண சுதந்திரம் இருக்க வேண்டுமென்பது என் கொள்கை. இதை நான் பலமுறை சொல்லி வந் தேன்; செயலிலும் காட்டி வந்தேன். புதிய சொந்தக் காரர்களுக்கு இது பிடிக்கவில்லை; தங்கள் முன்னர் உதவி ஆசிரியர்கள் பல்லெலாம் தெரியக் காட்டி நிற்க வேண்டுமென்று விரும்பினர். பத்திரிகையில் அவர்க ளுடைய சொந்த அபிப்பிராயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லாமற் சொல் லிக் காட்டினர். இவைகளுக்கெல்லாம் நான் இணங்க வில்லை. அவ்வளவுதான். அவர்களுடைய சந்தேகப் பார்வை என்மீது திரும்பியது. எப்பொழுதுமே அவர்க ளுக்கு நேர்மையான பார்வை கிடையாது. நான் ஏதோ சூழ்ச்சி செய்வதாக மருண்டனர். என்னுடைய சூழ்ச்சி வலையில் மற்ற மூவரையும் நான் சிக்க வைத்து விட்ட தாகக் கருதினர். இனி அந்த இடத்தில் மனம் வைத்து வேலை செய்தல் இயலுமோ?

ஒரு நாள் காலை ஐயருடைய வீட்டுக்குச் சென்று, உள்ள நிலைமையை விளக்கிச் சொன்னேன். அவரும் இதை ஏற்கனவே உணர்ந்திருந்தார். 'நானும் கவனித்துக்கொண்டுதான் வருகிறேன். சூழ்நிலை வரவர மோசமாகிக்கொண்டு வருகிறது. எனக்குச் சிறிதுகூடப் பிடிக்கவில்லை. என்னை எங்கே சிக்க வைத்துவிடுவார்களோ என்ற பயமும் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸ்தாபனத்திற்கு ஊறு நேரிடக்கூடாதென்றுதான் பார்க்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் விலகிக்கொண்டு விடுவதுதான் உங்கள் கண்ணியத்திற்கு ஏற்றதாயிருக்கும். தொட்டால் சிணுங்கி சுபாவமுடைய உங்களுக்கு அவர்களுடைய சொல்லும் செயலும் எப்படிப் பிடிக்கும்? நானே இதை உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றிருந்தேன். எனக்கும் ஸ்தாபனத்திலிருந்து சீக்கிரத்தில் விடுதலை கிடைத்து விடுமென்று நினைக்கிறேன்' என்று சாவதானமாகக் கூறினார்.

இதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழித்து நானும் மற்ற மூன்று நண்பர்களும் ஸ்தாபனத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டோம். ஆனால் சொந்தக்காரர்கள், எங்களை விலக்கிவிட்டதாகச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். எப்படியோ, என்னைப் பொறுத்த மட்டில் **தேசபக்தன்** தொடர்பு அற்றுவிட்டது.

சிறிது காலத்திற்குள் ஐயரை, அவர் பயந்திருந்தபடியே சொந்தக்காரர்கள் சிக்கலுக்காளாக்கிவிட்டார்கள். பத்திரிகையில் சட்ட விரோதமான ஒரு கட்டுரை வெளி வந்ததற்காக ஐயர், ஆசிரியர் என்ற முறையில் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு சிறைவாசத் தண்டனை பெற்றார். பெல்லாரி சிறையில் ஒன்பது மாத கால வாசம்! கட்டுரைக்குக் காரணமாயிருந்தவர்கள் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு தப்பிவிட்டார்கள். "பழி

ஒரு பக்கம்; பாவம் ஒரு பக்கம்'' என்ற பழமொழிக்கு இலக்கானார் ஐயர்.

1921-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் மூன்றுவது வாரம் பெல்லாரி சிறை நண்ணிய ஐயர், ஒன்பது மாத காலத்தை அங்குக் கழித்துவிட்டு 1922-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதம் மூன்றுவது வாரம் சென்னை போந்தார். அவரை வரவேற்க சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் நண்பர்கள் பலர் கூடியிருந்தனர். அவர்களில் நானும் ஒருவனாக நின்றேன். ஐயர் வண்டியை விட்டு இறங்கினார். பார்த்தேன். உள்ளம் பதறினேன். அவருடைய பொன்மேனி கருமேனியாகி இருந்தது; நெற்றிச் சுருக்கங்கள் அதிகமாகக் காணப்பட்டன; கட்டு மஸ்தான சரீரம் மெலிந்து கிடந்தது. வெயிலில் வாடி வதங்கின இலைபோல் தோற்றமளித்தார். ஆனால் புன்சிரிப்பு மட்டும் அகலவே இல்லை.

இந்தக் கோலத்தில் வந்து நின்ற அவருடன் நான் என்ன பேசுவது? சௌக்கியமா என்று கேட்பதா? சிறைவாசம் எப்படியிருந்ததென்று கேட்பதா? மற்றவர்கள் என்னென்னவோ உபசார வார்த்தைகள் சொன்னார்கள். எனக்கு மட்டும் நா எழவே இல்லை. நான் எட்டவே நின்றேன். ஐயர் கிட்டவே வந்தார்.

''சர்மாவாள் சௌக்கியந்தானே?''

''சௌக்கியந்தான். தங்கள் உடம்பு நிரம்ப மெலிந்து கறுத்துவிட்டதே!''

''அப்படி யொன்றுமில்லையே. நன்றாகத்தானே இருக்கிறேன்.''

''என்ன விசேஷம்!'' என்று கேட்டுத் தமது தாடியைத் தடவினார்.

"விசேஷ மொன்றுமில்லை" யென்று சொல்லி நானும் என் தாடியைத் தடவினேன்.

இஃதென்ன வேடிக்கை என்று கேட்கிறீர்களா, நண்பர்களே? ஆம்; அப்பொழுது நான் தாடி மீசை வளர்த்து வந்தேன். சட்டை போடுவதில்லை; உத்தரீயம் மட்டுந்தான். இடுப்பில் நான்கு முழ வேஷ்டி உடுத்தமாட்டேன்; எட்டு முழ வேஷ்டிதான். பரம வைதிக கோலம். ஐயரை அப்படியே 'காபி' அடித்து விட்டாற்போலிருக்கிறது என்று நண்பர்களே, முடிவு கட்டிவிடாதீர்கள். எதிலும் 'காபி' அடிக்கிற பழக்கம் எனக்குக் கிடையாது.

1922-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் பதினெட்டாந் தேதி காந்தியடிகள் ஆறு வருஷச் சிறைத்தண்டனை பெற்றார். இஃது என் உள்ளத்தை உலுக்கிவிட்டது. அவர் விடுதலை பெறும்வரை 'தீட்சை' வளர்ப்பதென்று சங்கற்பம் செய்துகொண்டேன். பிரதி மாதமும் பதினெட்டாந் தேதியை விரத நாளாகக் கொண்டாட உறுதி பூண்டேன். அப்படியே, பிரதி மாதமும் பதினெட்டாந் தேதி உண்ணாவிரதத்தையும் மௌன விரதத்தையும் அனுஷ்டித்து வந்தேன். அன்று என் இல்லத்தில் தேசீய பஜனை நடைபெறும். அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர் உள்பட அன்பர் பலர் அதில் கலந்துகொள்வர். அரசாங்க உத்தியோகஸ்தரிற் சிலருக்குத் தேசீய இயக்கத்தில் மனப்பூர்வமான அனுதாபம் இருந்தது; ஆனால் அந்த இயக்கத்தில் நேரடியாகக் கலந்துகொள்ள முடியாதவர்களா யிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு, தங்களுடைய அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள இந்தத் தேசீய பஜனை ஒரு நல்ல வாய்ப்பா யமைந்தது.

பதினெட்டாந் தேதி மௌன விரதம் பூண்டிருந்தேனாயினும் காரியாலயத்திற்குச் செல்லத் தவற

மாட்டேன். நவசக்தியில் அப்பொழுது பணியாற்றி வந்தேன் என்பதை இங்கு நண்பர்களுக்கு நினைவுபடுத்தத் தேவையில்லையல்லவா? முதலியார், எனது மௌன நிலையை உணர்ந்து அதற்குத் தக்கபடி நடப்பார்; எனது மௌனம் கலையாதிருக்குமாறு பார்த்துக்கொள்வார்; கண்டு பேச வருவார்க்கு, பேசாதிருக்குமாறு எச்சரிக்கை விடுத்துக் கொண்டிருப்பார். என்ன அன்பு! என்ன அன்பு!!

1922-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் முதல் வாரம் எனது தந்தையார் காலமாகிவிட்டார். அதனால் எனது தீட்சையை எடுத்துவிட வேண்டியதாயிற்று.

நான் எதற்காகத் தாடி மீசை வளர்த்து வந்தேன் என்பதை, பெல்லாரி சிறையிலிருந்து வந்த ஐயர் தெரிந்துகொண்டிருக்க முடியாதல்லவா? அதனால்தான் என்னைப் பார்த்ததும் 'என்ன விசேஷம்?' என்று கேட்டார். நானும் காரணத்தைச் சொல்லவில்லை, இஃதென்ன பெரிய விஷயம் என்று சும்மா யிருந்துவிட்டேன்.

பெல்லாரி சிறைவாசத்திற்குப் பிறகு ஐயருடைய உடல் நிலை பழைய நிலையையடையவே இல்லையென்றுதான் சொல்லவேண்டும். 1923-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் காகிநாடாவில் நடைபெற்ற காங்கிரசின்போது ஐயரைப் பார்த்தேன். அதே கறுத்து மெலிந்த தோற்றந்தான். அப்பொழுது ஆகாரத்தை வேறு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். தேங்காய், வேர்க்கடலை முதலியவைகளே தினசரி ஆகாரத்தின் முக்கியப் பொருள்களா யிருந்தன. 'ஏன் இந்த ஆகார நியமம்?' என்று கேட்டேன். 'ஆத்ம சுத்திக்காக' என்றார். எனக்கு அப்பொழுது ஒன்றும் புரியவில்லை,

பெல்லாரி சிறைவாசமோ, ஆகாரத்தில் கட்டுப்பாடோ அவருடைய முகத்தில் எவ்விதமாற்றத்தையும் செய்யவில்லை. எப்பொழுதும்போல் அந்த முகம் மலர்ந்தே இருந்தது; புன்சிரிப்பு தவழ்ந்துகொண்டு தான் இருந்தது; கண்களில் ஒளி வீசிய வண்ணமிருந்தது. ஆனால் சேரமாதேவி குருகுலத்திற்கு விரோதமாக ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியானது, அவருடைய உள்ளத்தை அசைத்தே கொடுத்துவிட்டது; அந்த அசைவு அவருடைய முகத்தில் பிரதிபலிக்காமல் இல்லை.

காகிநடா காங்கிரசில் ஐயருடைய திண்ணிய மனம், கொண்ட கொள்கையில் நம்பிக்கை இவ்விரண்டினையும் நேரில் கண்டேன். காங்கிரசின் அடிப்படை நோக்கத்தில் ஒரு மாற்றத்தை விரும்பினார் ஐயர். அதாவது காங்கிரசின் லட்சியம் பரிபூரண சுயேச்சை என்றிருக்கவேண்டுமென்பது இவர் கொள்கை. ஆனால் அப்பொழுதிருந்த சூழ்நிலையில் இதற்கு ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. விஷயாலோசனைக் கமிட்டியில் இது சம்பந்தமாக ஒரு பிரேரணை கொண்டு வந்தார்; தோல்வி. பிறகு பகிரங்க காங்கிரசில் இந்தப் பிரேரணையைக் கிளத்தினார். தலைமை வகித்த மௌலானா முகம்மதலி, பிரேரணையைக் கிளத்த வேண்டாமென்று எவ்வளவு சொல்லியும் ஐயர் கேட்கவில்லை. பிரதிநிதி என்ற முறையில் தமக்குள்ள உரிமையை உபயோகிக்க அனுமதி கொடுக்குமாறு பணிவுடன் ஆனால் உறுதியுடன் கேட்டார். 'அப்படியானால் உங்கள் இஷ்டம்' என்று சொல்லி, தலைவர், பிரேரணை கொண்டுவர அனுமதித்தார். ஐயர், தமது பிரேரணையைக் கொண்டு வந்து சில வார்த்தைகளே பேசினார். ஆனால் இதனை ஆமோதிக்கக்கூட ஒருவரும் முன் வரவில்லை. இதற்காக ஐயர் மனவாட்டம் கொள்ளவில்லை. 'நான்

அப்பொழுதே சொன்னேனே, கேட்டீர்களா?' என்ற கருத்தை உள்ளடக்கி மௌலானா அவர்கள், ஐயரைப் பார்த்து ஒருவித பரிகாசச் சிரிப்பு சிரித்தார். இதற்காகவும் ஐயர் மன வருத்தம் காட்டவில்லை. ஆனால் அவர் கொண்டிருந்த நோக்கமே பின்னர் காங்கிரசில் ஊர்ஜிதம் பெற்றது.

இஃதொன்றைக் கொண்டே ஐயரை ஒரு தீர்க்க தரிசியென்று திண்ணமாகச் சொல்லலாமல்லவா? அவரை, அவருடைய சமகாலத்தவர் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லையென்றால், அதற்கு முக்கிய காரணம் அவர் ஒரு தீர்க்கதரிசியா யிருந்ததுதான்.

பொதுவாகவே, தூய்மையான உள்ளம் படைத்தவர்கள், பரந்த நோக்கமுடையவர்கள், ஐம்பது அல்லது நூறு வருஷங்களுக்குப் பின்னடி சொல்ல வேண்டியவைகளை, ஐம்பது அல்லது நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னடியே சொல்கிறவர்கள், தன்னலம் பேணாது பரநலமே பெரிதெனக் கருதுகிறவர்கள்—இப்படிப் பட்டவர்களை அவர்களுடைய சம காலத்தவர் சரியாகப் புரிந்துகொள்வதில்லை; அது மட்டுமல்ல; தவறாகப் புரிந்துகொண்டு அவர்கள்மீது வசைபாடவும் ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். உலகத்தில் தோன்றிய மகான்கள் அத்தனை பேருடைய வாழ்க்கையும் இந்தப் பரிதாப நிலைக்குட்பட்டதாகவே இருந்திருக்கிறது.

மகான்கள் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்தான் ஐயர். தமது சம காலத்தவரால் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளப் படாத துரதிருஷ்டசாலி யென்றுதான் அவரைச் சொல்லவேண்டும்.

ஐயர். நட்புக்காகத் தமது கருத்தை மறைத்தோ மழுப்பியோ சொல்லமாட்டார். பாரதியாரும் ஐயரும்

எவ்வளவு நெருங்கிய நண்பர்கள் என்பதையும், ஒருவருடைய மேதையில் மற்றொருவருக்கு எவ்வளவுமதிப்பு இருந்ததென்பதையும் தமிழுலகம் நன்கறியும். இருந்தாலும் பாரதியாருடைய காதற் பாட்டுக்களிற் சில, சிறிது வரம்பு மீறிவிட்டனவோ என்று ஐயர் கருதினார். பாரதியார் பாடல்கள் அடங்கிய பதிப்பு ஒன்றின் முகவுரையில் ஐயர், தமது இந்தக் கருத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

1924-ஆம் வருஷம் நான் எழுதிய **பாணபுரத்து வீரன்** என்ற ஒரு நாடகத்திற்கு முகவுரை எழுதி அளிக்குமாறு ஐயரைக் கடித வாயிலாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அதற்கு ஐயர், நீண்ட பதிற்கடிதம் எழுதியிருந்தார். என் துரதிருஷ்டம், அதை எங்கேயோ போக்கடித்துவிட்டேன். அதில், 'தங்களுடைய ஸௌலப்ய குணத்திற்காகவும் மற்றப் பண்புகளுக்காகவும் முகவுரை எழுதித் தரவேண்டியது எனது கடமையாயிருந்த போதிலும், ஒரு நாடகத்திற்கு என்னென்ன லட்சணங்கள் இருக்க வேண்டுமென்று நான் கருதுகின்றேனோ அந்த லட்சணங்கள் தங்களுடைய நாடகத்தில் இல்லையாதலினால் முகவுரை எழுதியனுப்ப அசக்தனாயிருக்கிறேன்' என்று கண்டிருந்தார். கடிதத்தின் சாரம் இதுதான். வாசகத்தில் வித்தியாசம் இருக்கலாம். ஆனால் ஸௌலப்ய குணம் என்ற சொற்றொடர் கடிதத்தில் இடம் பெற்றிருந்தது எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது.

ஒருவரை முதன்முதலாகப் பார்த்ததும், அவரைப் பற்றி நமக்குள் ஒருவித அபிப்பிராயம் ஏற்படுகிறது. அந்த அபிப்பிராயம் சரியாகவும் இருக்கலாம்; தவறாகவும் இருக்கலாம். அல்லது அடுத்தடுத்துப் பழகின பிறகு முதலில் கொண்ட அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்

கொள்ள வேண்டியிருக்கலாம். ஆனால் மகான்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில், முதற்பார்வையில் என்ன அபிப்பிராயம் நமக்கு ஏற்படுகிறதோ அந்த அபிப்பி ராயம் நிரந்தரமாகவே நம் உள்ளத்தில் இடம் பெற்று விடுகிறது; மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய முகாந்தரமே ஏற்படுவதில்லை. ஐயரை முதன்முதலாகப் பார்த்த போது எனக்கு ஏற்பட்ட அபிப்பிராயம் என்ன? 'ஓ! இந்த ஆத்மா, எத்தனையோ துன்பங்களை மிகுந்த அலட் சியத்துடன் சமாளித்திருக்கவேண்டும். இந்த வஜ்ர தேகத்திற்குள்ளே வஜ்ர மனம் குடி கொண்டிருக்க வேண்டும்' என்ற அபிப்பிராயமே எனக்கு ஏற்பட்டது. இந்த அபிப்பிராயத்தை நான் பின்னர் மாற்றிக் கொள்ளவே இல்லை; அதற்கு மாறாக இந்த அபிப்பி ராயம் நாளுக்கு நாள் வலுப்பெற்று வளர்ந்தது.

"நமது மாதரின் வாழ்க்கை நோக்கந்தான் என்ன? அவர்கள் குமாஸ்தாக்களாக இருந்து கொண்டு சம்பாதிப்பதா? அல்லது மாஜிஸ்ட்ரேட், தாசீல் முதலிய உத்தியோகங்கள் பார்த்து ராஜ்ய நிருவாகத்தை நடத்துவதா? அல்லது கடை கண்ணிகளில் உட்கார்ந்துகொண்டு வியாபாரம் செய்வதா? அல்லது யந்திர சாலைகளிலும் ஆலைகளிலும் புகுந்து தச்சர் செய்யும் வேலைகள் செய்து அவைகளை நடத்துவதா? இவை ஒன்றும் அல்ல என்று அநேகமாய் எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள். மற்றும் என்னதான் அவர்கள் வாழ்க்கையின் லட்சியம்? எனக்குத் தோன்றிய மட்டில் இவ்விலட்சியத்தை இரண்டாகக் கூறலாம். ஒன்று பொது லட்சியம்; மற்றது ஆத்ம லட்சியம். அதாவது, தாங்கள் பிறந்த குடும்பத்துக்கும் புகுந்த குடும்பத்துக்கும் தாயகமாகவும் ஆதாரமாகவும் இருக்கவேண்டும்."

—*வ. வே. ஸு. ஐயர்.*

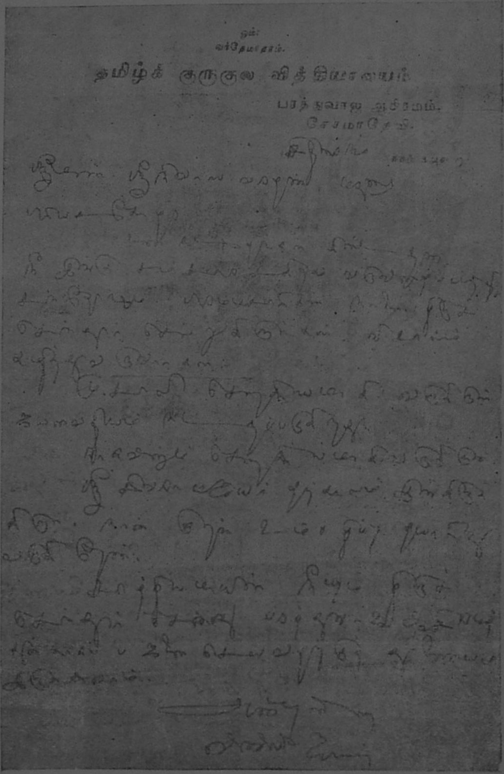

வ. வே. ஸு. ஐயர் கையெழுத்து மாதிரி

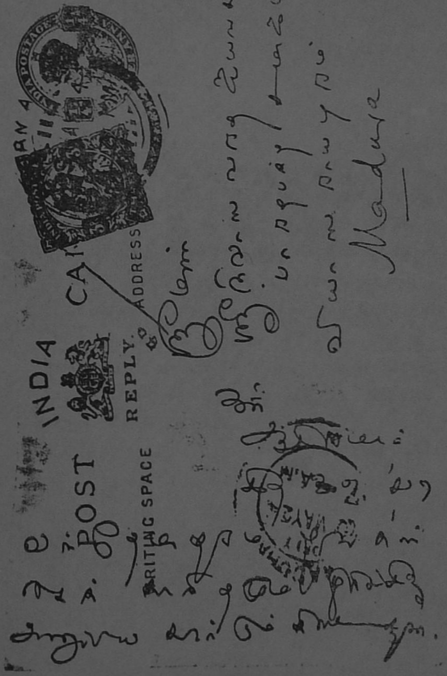

வ. வே. ஸு. ஐயர் கையெழுத்து மாதிரி

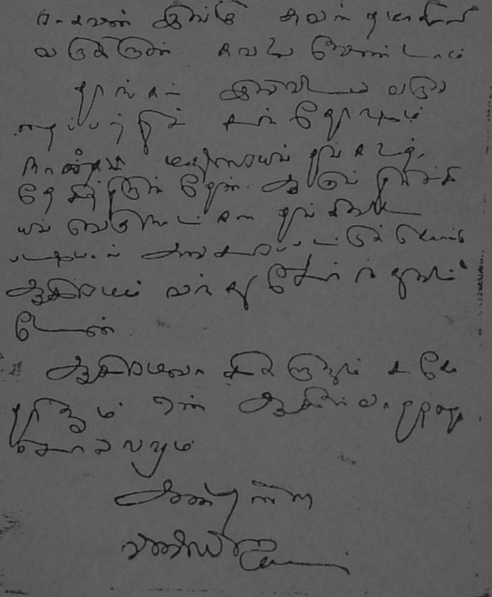

வ. வே. ஸு. ஐயர் கையெழுத்து மாதிரி

வ. வே. ஸு. ஐயர்
(1881—1925)

திருச்சியைச் சேர்ந்தது வரகனேரி என்னும் சிற்றூர். இதில், வேங்கடேசய்யர் என்ற ஓர் அந்தணர் வாழ்ந்து வந்தார். வடமொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் புலமை நிறைந்தவர்; தெய்வ பக்தியுள்ளவர்; ஆசார சீலர்; பள்ளிக்கூட இன்ஸ்பெக்டராக அலுவல் பார்த்து வந்தார். இவருடைய தர்ம பத்தினி காமாட்சி அம்மாள். ஈரோட்டுக்கு அருகிலுள்ள சின்னாளப்பன்பட்டி என்ற கிராமந்தான் இந்த அம்மாளின் பிறந்தகம்.

வேங்கடேசய்யர்-காமாட்சி அம்மாள் மனமொத்த தம்பதிகளாய் இல்லற வாழ்க்கையை இனிது நடத்தி வந்தனர். இவர்களுக்கு 1881-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் இரண்டாந் தேதி ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது. இதற்குச் சுப்பிரமணியம் என்று பெயரிட்டனர். ஆனால் வீட்டில் மணி என்ற செல்லப்பெயராலேயே அழைத்து வந்தனர். இந்த மணிதான் பிற்காலத்தில் வ. வே. சுப்பிரமணிய ஐயர் என்ற பெயரால் பிரசித்தியடைந்து, தமிழ் மொழிக்கு அரும்பணிகளாற்றியும், தாய் நாட்டுக்குப் பெருஞ்சேவைகள் செய்தும் இறவாத புகழ் பெற்றார். இவரை வ. வே. சு. ஐயர் என்ற சுருக்கமான பெயராலேயே தமிழர் அறிவர்.

மணி, இளமையில் தந்தையிடமே கல்வி பயின்றார். பிறகு, கிறிஸ்துவப் பள்ளிக்கூடமொன்றில் சேர்ந்து படித்து, பன்னிரண்டாவது வயதில் மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சையில், சென்னை ராஜதானியிலேயே ஐந்தாவது

மாணுக்கனுகத் தேறினர். இதை அப்பொழுது திருச்சியிலுள்ளவர்கள் ஆச்சரியமாகச் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

மணிக்குச் சிறு வயதிலேயே இலக்கிய ருசி ஏற்பட்டுவிட்டது. தமது படிப்பை, பள்ளிக்கூட பாட புத்தகங்களோடு வரம்பு கட்டிக்கொள்ளவில்லை. வடமொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் உள்ள பண்டை நூல்கள் பலவற்றைப் படிப்பதில் சிரத்தை காட்டினர்; அவற்றைப் படிப்பதில் தனியான இன்பம் நுகர்ந்தார். வால்மீகியும் காளிதாசனும், வள்ளுவனும் கம்பனும், ஹோமரும் வர்ஜிலும் மணியை இளமையிலேயே ஆட்கொண்டுவிட்டார்கள்.

படிப்பிலே சிரத்தை காட்டியதைப்போல், உடற் பயிற்சி விஷயத்திலும் அதிக ஊக்கங் காட்டினர் மணி. வகுப்பிலே எப்படி எல்லாப் பாடங்களிலும் முதல்வராக நின்ருரோ அப்படியே விளையாட்டு மைதானத்திலும் எல்லா விளையாட்டுகளிலும் முதல்வராக நின்ருர். பஸ்கி, தண்டால் முதலிய இந்திய விளையாட்டுகளில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்ருர்.

மணி, பதின்மூன்ருவது வயதில், அதாவது 1894-ஆம் வருஷத்தில் திருச்சி செயிண்ட் ஜோஸப் காலேஜில் எப். ஏ. வகுப்பில் சேர்ந்து படிக்கத் தொடங்கினர். காலேஜில் சேர்ந்துவிட்டாரல்லவா? இனி மணி என்று அழைக்கலாமா? ஆகையால், இனி இந்தக் கட்டுரையைப் பொறுத்த மட்டில், ஐயர் என்றே அழைத்துக்கொண்டு போவோம்.

1894-ஆம் வருஷம் எப். ஏ. வகுப்பில் சேர்ந்த ஐயர், 1899-ஆம் வருஷம் பி. ஏ. பட்டம் பெற்ருர்.

பின்னர் வக்கீல் பரீட்சைக்குப் படித்துத் தேறினர். 1901-ஆம் வருஷத்திலிருந்து திருச்சி ஜில்லா கோர்ட்டில் வக்கீலாகத் தொழில் நடத்தத் தொடங்கினர்.

ஐயர், பி. ஏ. வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த போது திருமணம் நடைபெற்றது. பாக்கியலட்சுமி என்ற பெயர் கொண்ட அம்மையார் இவருக்கு மனைவியாக வாய்த்தார். இவருடைய வாழ்க்கையின் கரடு முரடான பாதைகளில், இவருடன் கைகோத்துக் கொண்டு, சிறிதுகூட முகஞ்சுளிக்காமல் குதூகலத்துடன் சென்ற உத்தமி. ஐயருக்கு விவாகமாகும்போது பதினைந்தே வயதுதான். விவாகமானதற்குப் பிறகுதான் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றார்.

ஐயர், திருச்சியில் வக்கீல் தொழில் நடத்திக் கொண்டு வந்தபோது, ரங்கூனுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு இவருக்குக் கிட்டியது. இவருடைய உறவினர் பசுபதி ஐயர் என்ற ஒருவர் அங்கு இருந்தார். பெங்களூர், புதுச்சேரி, ரங்கூன் முதலிய இடங்களில் அவர் சொந்தமாக வியாபாரம் செய்து வந்தார். வியாபார நிமித்தமாக அவர் அதிக காலம் ரங்கூனிலேயே இருந்து வந்தமையாலும், அங்கேயே அதிகமாகப் பொருள் சம்பாதித்தமையாலும் அவரை 'ரங்கூன் பசுபதி ஐயர்' என்றே பலரும் அழைத்து வந்தனர். அவருக்கு ரங்கூனில் சில கோர்ட்டு வேலைகள் இருந்தன. அவைகளைக் கவனிப்பதற்காக ஐயரை ரங்கூனுக்கு அழைத்தார்.

அப்படியே ஐயர் ரங்கூனுக்குச்சென்று 1907-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதத்திலிருந்து அங்கே வக்கீல் தொழிலை நடத்தத் தொடங்கினர். நல்ல வருமானம் கிடைத்து வந்தது. ஆனல் ஐயருக்கு வேறோர் ஆசை இருந்தது. அதாவது லண்டனுக்குச் சென்று பாரிஸ்டர்

பரீட்சைக்குப் படித்துத் தேர்ந்து, பாரிஸ்டராகத் தொழில் நடத்த வேண்டுமென்பதுதான் அந்த ஆசை. தமது ஆசையை பசுபதி ஐயரிடம் தெரிவித்தார். அவரும் இந்த ஆசையை நிறைவேற்றி வைப்பதாகக் கூறி வேண்டிய உதவிகளையும் செய்தார்.

ஐயர், ரங்கூனில் வசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, பிற்காலத்தில் பிரபல டாக்டராகப் புகழ் பெற்றவரும், சென்னை அரசாங்க மந்திரிகளுள் ஒருவராயிருந்தவருமான டி. எஸ். எஸ். ராஜன் (தி. சே. சௌந்தரராஜன் என்பது முழுப்பெயர்.) அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. ஏற்கனவே இருவரும், திருச்சியில் சகமாணவர்களாயிருந்தபோதிலும், ரங்கூனில்தான் இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களானார்களென்று சொல்லவேண்டும். இந்த நட்பு மேலும் மேலும் வளர்வதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் பல பிற்காலத்தில் இருவருக்கும் கிடைத்தன. ராஜன், ஐயரை மணி என்றே அழைப்பார். ஐயர், ராஜனை சௌந்திரம் என்றே கூப்பிடுவார். இஃதிருக்கட்டும்.

1907-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் ஐயர், இங்கிலாந்துக்குப் பயணமானார். கப்பல் பிரயாணத்தில், ஹிந்து மதத்திற்குரிய ஆசார அனுஷ்டானங்களையெல்லாம் விடாமல் அனுஷ்டித்து வந்தார். தாம் ஒரு ஹிந்து என்பதையும், அதற்கு மேலாக ஓர் இந்தியன் என்பதையும் மறக்கவேயில்லை; கப்பல் பிரயாணத்தின்போது மட்டுமல்ல; எப்பொழுதுமே; வாழ்நாள் பூராவுமே.

இங்கிலாந்து சென்று பாரிஸ்டர் பரீட்சைக்குப் படித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஐயருக்கு, சவர்க்காருடைய நட்பு கிடைத்தது. இவருடைய முழுப்பெயர்

விநாயக தாமோதர சவர்க்கார்; லோகமான்ய திலக ரிடத்தில் பரம பக்தி பூண்டவர்; அவருடைய அரசியல் வழி முறைகளைப் பின் பற்றுவதில் உற்சாகங் காட்டிய வர். இவர் அப்பொழுது, அதாவது ஐயர் இங்கிலாந்து சென்று லண்டனை அடைந்த பொழுது 'இந்தியா ஹவுஸ்' என்ற இந்திய இளைஞர்விடுதியின் முக்கியஸ் தராயிருந்தார்.

இந்த 'இந்தியா ஹவுஸை' ஸ்தாபித்தவர் ஷியாம்ஜி கிருஷ்ண வர்மா என்பவர். செல்வமும் செல்வாக்கும் நிறைந்த இவர், இந்தியா, அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெறும்பொருட்டு இங்கிலாந்தில் அரிய வேலை கள் செய்து வந்தார். இந்த அரும்பணியில் இவருக்கு உறுதுணையா யிருந்தவர், பார்சி வகுப்பைச் சேர்ந்த காமா[1] என்னும் அம்மையார். இவர்தான் முதன்முத லாக, இந்தியாவுக்கென்று தனியாக ஒரு தேசீயக் கொடி இருக்க வேண்டுமென்று உணர்ந்து, அதை உண்டு பண்ணியவர். இந்தியாவின் விடுதலைப் போராட்டத்தில், ஷியாம்ஜி கிருஷ்ண வர்மா பெயரும் காமா அம்மையார் பெயரும் இரண்டு கலங்கரை விளக்கங்களாக என்றென்றும் பிரகாசித்துக் கொண் டிருக்கும்.

இவ்விருவரும் சேர்ந்து, லண்டனில், இந்திய சுய ஆட்சி சங்கம் என்ற பெயரால் ஒரு ஸ்தாபனத்தைத் தோற்றுவித்து, அதன் மூலமாக, இந்தியா சுதந்திரம் பெறவேண்டிய அவசியத்தைப்பற்றிப் பிரிட்டிஷ் மக்க ளிடையே பிரசாரம் செய்து வந்தார்கள். தவிர, இங் கிலாந்துக்கு வரும் இந்திய மாணவர்கள், சௌகரிய மாகத் தங்கிப் படிப்பதற்காக 'இந்தியாஹவுஸ்' என்ற

---

1 Madame Cama.

ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஆரம்பித்து நடத்தி வந்தார்கள்; இங்கு வந்து தங்கும் இளைஞர்களில் தேவைப்பட்டவர்களுக்குப் பொருளுதவி முதலியனவும் செய்து வந்தார்கள்.

இவ்விருவருடைய சுயராஜ்யப் பிரசாரத்தைப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் விரும்பவில்லை. இதனால் இவர்கள் பலவித தொந்தரவுகளுக்காளாயினர். எனவே இவர்களால் லண்டனில் தொடர்ந்து வசிக்க முடியவில்லை. பாரிஸ் மாநகரில் சென்று குடியேறினார்கள். அங்கும் இந்தியாவுக்காக, சுயராஜ்யப் பிரசாரம் செய்து வந்தார்கள். ஷியாம்ஜி கிருஷ்ண வர்மா, ஜினீவா நகரத்தில் 1930-ஆம் ஆண்டு இறந்துபோனார். காமா அம்மையார், இந்தியா போந்து, சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு 1936-ஆம் ஆண்டு இறந்துபோனார்.

இவர்கள் பாரிஸுக்குச் செல்லு முன்னர், தாங்கள் நடத்திவந்த 'இந்தியாஹவுஸை', தங்களோடிருந்த இளைஞர் சிலரிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றனர். இந்த இளைஞர்களில் முக்கியஸ்தரா யிருந்தவர் சவர்க்கார். இவரோடிருந்த தமிழ் நாட்டவரில், ஐயரைத் தவிர, டாக்டர் ராஜனும், எம். டி. திருமலாச்சாரியும் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். ரங்கூனில் வைத்தியத் தொழில் நடத்தி வந்த டாக்டர் ராஜன், மேல்படிப்புக்காக லண்டன் போந்து, 'இந்தியா ஹவுஸி'ல் ஜாகை அமர்த்திக் கொண்டிருந்தார்.

ஐயர், லண்டனுக்குச் சென்ற சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, அதாவது 1907-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் முதன்முதலாக சவர்க்காரைச் சந்தித்தார். முதல் சந்திப்பிலேயே அவரிடத்தில் இவருக்கு ஈடுபாடு உண்டாகிவிட்டது. அவருடைய களங்கமற்ற தேசபக்தி,

அதனைச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்பதிலே அவர் காட்டிய தீவிர உணர்ச்சி முதலியன ஐயரைக் கவர்ந்தன. இவருடைய வாழ்க்கையில், இந்த முதல் சந்திப்பு, முக்கியமான திருப்பம் என்று சொல்லவேண்டும். சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஐயர், தமது ஜாகையை நிரந்தரமாக 'இந்தியா ஹவுஸு'க்கு மாற்றிக்கொண்டு விட்டார்.

'இந்தியா ஹவுஸி'ல் அனைவரும் ஒரு குடும்பம் போலவே வசித்தனர். தங்களுடைய தேவைகளைக் குறைத்துக்கொண்டு, மிச்சப்படுவதை சுயராஜ்யப் பிரசாரத்திற்காக உபயோகப்படுத்தினர். பணியாட்களை வைத்துக்கொள்ளாமல் தங்களுடைய அலுவல்களைத் தாங்களே கவனித்துக் கொண்டனர்.

'இந்தியா ஹவுஸி'ல் வாரந்தோறும் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. இந்தக் கூட்டங்களில் சவர்க்கார்தான் முக்கிய சொற்பொழிவாளராயிருப்பார். வீரம் செறிந்த உரைகள்! தவிர, சிவாஜி, குரு கோவிந்த சிங், மகாராணா பிரதாப சிம்மன், இப்படிப்பட்டவர்களுடைய நினைவு நாட்கள் கொண்டாடப் பெறும். தவிர, கத்திச் சண்டை, துப்பாக்கிப் பிடித்துச்சுடுதல் முதலிய ராணுவ சம்பந்தமான பயிற்சிகளும் இங்கு அளிக்கப்பட்டன. மற்றும், சவர்க்காரும் ஐயரும் படிப்பு நிமித்தம் லண்டன் போந்துள்ள இந்திய இளைஞர்களைத் தனித்தனியாகச் சந்தித்து, அவர்களுக்கு, இந்தியா, அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்தி வந்தனர். மேலும் இவ்விருவரும் இந்தியா சுதந்திரம் பெற வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்திப் பல துண்டுப் பிரசுரங்கள் எழுதி அச்சிட்டு வினியோகித்தனர். 1857-ஆம் வருஷத்து முதல் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தைப் பற்றி, தேசீய

நோக்குடன், சவர்க்கார் ஒரு நூல் எழுதினர். இது லண்டனிலேயே, ஆசிரியர் பெயரில்லாமல் அச்சிடப் பெற்று வினியோகிக்கப் பெற்றது. அரசாங்கத்தார் இதற்குத் தடையுத்தரவு போட்டனர். இதனால் இந்தியாவில் இதனைப் பகிரங்கமாகப் பரப்ப முடியவில்லை; ஆனால் இது ரகசியமாக வினியோகிக்கப்பட்டு வந்தது. 1907-08-ஆம் வருஷத்து தேசீய இயக்கத்திற்கு அநேகருடைய ஆதரவைத் தேடிக் கொடுத்தது இந்த நூல் என்று சொல்லவேண்டும்.

1906-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதத்திலிருந்து கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியார், சென்னையில் இந்தியா என்ற பெயரால் ஒரு பத்திரிகை தொடங்கி நடத்தி வந்தார். சவர்க்காரின் மேற்படி நூலின் சில பகுதிகளைத் தமிழ்ப்படுத்தி இந்தப் பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வந்தார் ஐயர். தவிர, இதன் லண்டன் நிருபராயிருந்து, வாரந்தோறும் இதற்கு ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பி வந்தார்.

தென்னாப்பிரிக்காவில் இந்தியர்களின் நியாயமான உரிமைகளுக்காகப் போராடி வந்த காந்தியடிகள் 1908-ஆம் வருஷம் இங்கிலாந்துக்கு வந்திருந்தார். அவரை, சவர்க்காரும் ஐயரும் சந்தித்துப் பேசினர்கள். இவ்விருவரும், பலாத்காரத்தினல்தான் இந்தியா சுயராஜ்யம் பெற முடியும் என்பதில் திட நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவர்கள். காந்தியடிகளோ, அஹிம்சையில் தீவிரமான பற்றுள்ளங் கொண்டிருந்தவர். சவர்க்காரும் ஐயரும், காந்தியடிகளைச் சந்தித்து அவரைத் தங்கள் கொள்கைக்குத் திருப்ப வெகு பிரயத்தனம் செய்தார்கள். இவர்களுடைய பிரயத்தனம் பயனளிக்கவில்லை. ஆனல் பிற்காலத்தில், ஐயர் காந்தியடிகளின் அஹிம்சைக் கொள்கையிலும் ஒத்துழையா இயக்கத்திலும் பெரிதும் ஈடுபட்டுவிட்டார்.

1908-ஆம் வருஷம் தீபாவளியின்போது 'இந்தியா ஹவுஸி'ல் சிறு விருந்தொன்று நடத்துவதென்றும், இதற்கு லண்டனிலுள்ள இந்தியர்கள் அனைவரையும் அழைப்பதென்றும், விருந்துக்குப் பிறகு ஒரு சிறு கூட்டம் நடத்துவதென்றும் சவர்க்காரும் ஐயரும் தீர்மானித்து அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். விருந்துக்கு வருமாறும், பிறகு நடக்கவிருக்கும் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்துச் சில வார்த்தைகள் பேசுமாறும் இருவரும் காந்தியடிகளைக் கேட்டுக் கொண்டனர். காந்தியடிகளும் சில நிபந்தனைகளுடன் ஒப்புக் கொண்டார். என்ன நிபந்தனைகள்? விருந்து எளிய முறையில் நடைபெற வேண்டும்; எல்லாம் மரக்கறி பதார்த்தங்களாகவே இருக்க வேண்டும். சமையலுக்கு வெளியார் யாரும் தேவையில்லை; நம் கையாலேயே தயார் செய்யவேண்டும். இந்த நிபந்தனைகள் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டன.

விருந்து தினத்தன்று மாலை 'இந்தியா ஹவுஸி'ல் சமையல் வேலையில் எல்லோரும் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். டாக்டர் ராஜன்தான் மேற்பார்வை. இரவு ஏழரை மணிக்கு விருந்து தொடங்குவதென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. சுமார் ஆறு மணிக்கு மிகுந்த எளிய தோற்றத்துடன் ஒருவர் 'இந்தியா ஹவுஸு'க்குள் நுழைந்தார். யாரோ ஓர் ஏழை, இந்தியாவிலிருந்து வந்திருப்பதாக அங்குள்ளவர்கள் கருதினார்கள். வந்தவரும் சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டார். டாக்டர் ராஜன், அவரை இன்னாரென்று விவரமாக விசாரித்துக் கொள்ளாமல், அவரை அதிகாரத்தோடு வேலை வாங்கினார். அவரும் புன்சிரிப்புடன் தமக்கு இட்ட வேலைகளை ஒழுங்காகச் செய்து வந்தார். அப்பொழுது, சவர்க்காரோ ஐயரோ அங்கிருக்கவில்லை. சிறிது நேரங்கழித்து, வெளியிலே

சென்றிருந்த ஐயர் திரும்பி வந்தார். பார்த்தார் உள்ளே நடைபெறுகிறவைகளை. "அடடா! இவரையா வேலை வாங்குகிறீர்கள்? இவர்தானே இன்றைய கூட்டத்திற்குத் தலைவர்?" என்று சிறிது கடுகடுத்துப் பேசி விட்டு, அந்த 'ஏழை மனிதரி'டம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார். அந்த 'ஏழை மனிதர்'தான் காந்தியடிகள்!

விருந்து நடைபெற்றது. காந்தியடிகள் எல்லோருடனும் உட்கார்ந்து உண்டார். பிறகு, பாத்திரங்களைக் கழுவி அவற்றை உரிய இடங்களில் ஒழுங்காக வைப்பதில் மற்றவர்களுக்குத் துணையாயிருந்தார். பிறகு நடைபெற்ற கூட்டத்தில் காந்தியடிகள் பேசுகிற போது, லண்டனில் மரக்கறி உணவு வகைகள் அடங்கிய விருந்து நடத்துவது எவ்வளவு கடினமென்பது தமக்குத் தெரியுமென்றும், விருந்தில் கலந்து கொள்ளத் தமக்குச் சந்தர்ப்பம் அளித்ததற்காகப் பெரிதும் சந்தோஷப்படுவதாகவும், விருந்து தயாரிப்பு வேலையில் தம்மை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டதற்காக நன்றி செலுத்துவதாகவும் தெரிவித்துக்கொண்டு, சத்தியத்திலும் அஹிம்சையிலும் தமக்குக் குன்றாத நம்பிக்கை இருக்கிறதென்றும், இவ்விரண்டையும் உறுதியாகக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம்தான் இந்தியா சுயராஜ்ய லட்சியத்தை அடைய முடியுமென்றும் தெரிவித்தார். காலக்கிரமத்தில் ஐயர், காந்தியடிகளின் கொள்கைகளை ஒப்புக்கொண்டு, தமிழ்நாட்டில் சத்தியாக்கிரக இயக்கம் வெற்றி பெறுவதற்குப் பெரிதும் உழைத்தார்.

'இந்தியா ஹவுஸ்'மீது போலீசாரின் கண்காணிப்பு வரவர அதிகமாகிக் கொண்டு வந்தது. இதில் ஜாகை வைத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் ஒருவர்பின்ஒருவராக வெளியில் சென்று வசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். சவர்க்கார், வைத்திய சிகிச்சைக்காக, பாரிஸுக்குச் செல்ல

வேண்டிய அவசியத்துக்குட்பட்டார். ஐயர், லண்டனி லேயே ஒரு ஹோட்டலில் சென்று தங்கினர்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஐயர் பாரிஸ்டர் பரீட்சை யில் தேறி பட்டமும் பெற்ருர். ஆனல் உடனே அதை மறுத்துவிட்டார். எந்த நோக்கத்திற்காக தாம் லண் டன் வந்தாரோ அந்த நோக்கத்தைத் தாமே சிதற அடித்துக்கொண்டார். எல்லாம் தாய்நாட்டிற்காகத் தான்! தாய் நாட்டின் விடுதலைக்காக, தம்முடைய சர் வத்தையும் அர்ப்பணம் செய்த மகா தியாகி! முதன் முதல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்க மறுத்து பட்டத்தைத் துறந்தவர் ஐயர்தான்! அப் பொழுது இவருக்கு வயது இருபத்தொன்பது!

இந்த நிலையில்—1910-ஆம் வருஷம் மே மாதம்— லண்டனில் கர்ஸன் வில்லி[1] என்ற ஆங்கிலேயர், மதன் லால் திங்க்ரா[2] என்ற ஓர் இந்திய இளைஞரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இவர் 'இந்தியா ஹவுஸி'ல் சிறிது காலம் வசித்து வந்தவர். இதனல் 'இந்தியா ஹவுஸி'ல் வசித்து வந்த பலர்மீதும் போலீசாருக்குச் சந்தேகம் உண்டாகியது. 'இந்தியா ஹவுஸ்' விடுதியைச் சோதனை போட்டனர். ஏதோ அகப்பட்ட சில சாமான் களை எடுத்துக்கொண்டு போயினர். கடைசியில் திங்க்ராவுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

கர்ஸன் கொலையைத் தொடர்ந்தாற்போல், இந்தி யாவில் பம்பாய் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த நாசிக் என்ற ஊரில் ஜாக்ஸன்[3] என்ற ஒரு போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இந்தக் கொலைக்கும் லண் டன் 'இந்தியா ஹவுஸி'ல் வசித்து வந்தவர்களுக்கும் ஏதோ சம்பந்தம் இருக்க வேண்டுமென்று பிரிட்டிஷ்

1 Curzon Willy. 2 Madanlal Dingra. 3 Jackson.

போலீசார் கருதிவிட்டார்கள். பாரிஸில் சவர்க்காரும் லண்டனில் ஐயரும் பலத்த கண்காணிப்புக்குட்பட்டார்கள். இவ்விருவரையும் எப்படியாவது சிறைப்படுத்திவிட முனைந்தனர் போலீசார்.

இதை ஒருவாறு தெரிந்துகொண்ட ஐயர், பாரிஸிலுள்ள சவர்க்காருக்குத் தகவல் கொடுத்தார். அவரும், லண்டனிலுள்ள தம் நண்பர்களைச் சந்திக்க விரும்பி உடனே இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டார். இங்கிலாந்து ஒரு சுதந்திர நாடு; அங்குத் தம்மைக் கைது செய்ய மாட்டார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தார் அவர். ஆனால் இங்கிலாந்து மண்ணை மிதித்தவுடன் அவரைப் போலீசார் கைது செய்து லண்டனுக்குக் கொண்டு வந்து சிறையிலே வைத்துவிட்டார்கள்.

ஐயருக்கு இது தெரிந்தது. தண்ணீரிலிருந்து எடுத்துத் தரையிலே விடப்பட்ட மீனைப்போல் துடித்தார். சவர்க்காரிடத்தில் அவ்வளவு ஈடுபாடு இவருக்கு. சுமார் இரண்டு மாத காலம் சவர்க்கார் சிறையிலே கிடந்தார்.

சிறையிலே கிடந்த சவர்க்காரை ஐயர் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசி வந்தார். இவரையும் சிறைப்படுத்திவிட போலீசார் வலை வீசியிருந்தனர். ஆனால் இவருக்கு இது தெரியாது. சவர்க்கார் இதை எப்படியோ தெரிந்துகொண்டுவிட்டார்.

ஐயர் வழக்கம்போல் ஒரு நாள் சவர்க்காரைச் சந்திக்கச் சிறைக்குச் சென்றார்.

சவர்க்கார்: என்ன ஐயர்! இன்னுமா நீங்கள் இங்கே இருக்கிறீர்கள்? அநேகமாக இன்று உங்களுக்கு 'வாரண்ட்' பிறந்துவிடும். இன்றே உங்களைக் கைது

செய்துவிடுவார்களென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் உடனே தப்பி வேறு நாட்டுக்குச் சென்றுவிடுங்கள்.

ஐயர்: நீங்கள் சிறையில் இருக்கும்போது நான் மட்டும் தப்பிச் செல்வதா? நானும் உங்களுடன் இருக்கவே விரும்புகிறேன்.

சவர்க்கார்: பிடிவாதம் செய்யவேண்டாம். எல்லோரும் சிறையில் கிடப்பதால் என்ன பயன்? வேறெங்கேனும் சென்று, தாய் நாட்டுக்கு உங்களாலானதைச் செய்துகொண்டிருங்கள். எப்படியும் இன்னும் இருபத்து நான்கு மணி நேரத்திற்குள் இங்கிலாந்து எல்லையைவிட்டுத் தாண்டிச் சென்றுவிடுவது நல்லது.

ஐயருக்கு வேறு வழியில்லை. சவர்க்காரிடம் பிரியா விடை பெற்றுக்கொண்டு, தாம் தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்கு வந்தார். ஹோட்டல் முதலாளி ஒர் அம்மையார். ஐயருடைய நேர்மையான வாழ்க்கையிலும் களங்கமற்ற தேச பக்தியிலும் அதிக மதிப்பு வைத்திருந்தவர். ஐயர் ஹோட்டலுக்கு வந்ததும், இந்த அம்மையாரிடம், தாம் உடனே புறப்படவேண்டிய அவசியத்தைத் தெரிவித்தார். அவரும் அவசரம் அவசரமாக, வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுத்தார்.

ஐயர், இந்த ஹோட்டல் வாசத்திற்கு முந்தியே தாடி மீசை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார். இதுதான் இவரைப் பலவித ஆபத்துக்களினின்று காப்பாற்றிக் கொடுத்தது. யாரும் சுலபமாக அடையாளங் கண்டு கொள்ள முடியாத தோற்றத்துடன், கையிலே ஒரு பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு, விடியற்காலையில் ஹோட்டலை விட்டுக் கிளம்பினர் ஐயர். இந்தப் பெட்டியின்மீது வி. வி. எஸ். என்ற மூன்று எழுத்துக்கள்

பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. முதலில் பிரான்ஸ் தேசம் சென்றுவிட வேண்டுமென்பது இவர் உத்தேசம். அப்படியே துறைமுகம் சென்று கப்பலேறிவிட்டார்.

பொழுது விடிந்ததும், லண்டனில் போலீஸ்காரர்கள், ஐயரைக் கைதி செய்து கொண்டு போக, ஹோட்டலுக்கு வந்தனர். ஐயர் வெளி நாட்டுக்குப் போய் விட்டார் என்று ஹோட்டல் தலைவி சொல்லிவிட்டார். 'தென்னிந்தியராகிய வ. வே. ஸு. ஐயர் எங்கு அகப்பட்டாலும் சரி, அவரை உடனே கைதி செய்க' என்று எல்லா ரெயில்வே ஸ்டேஷன்களுக்கும் கப்பல்கள் செல்லும் ஊர்களுக்கும் போலீசார் தந்திகள் கொடுத்தனர். ஐயர் ஏறிச் சென்ற கப்பலில் போலீஸ் உளவாளிகள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் தந்தி கிடைத்தது. அவர்கள், கப்பலில் ஐயரைத் தேடித் தேடிப் பார்த்தார்கள். அகப்படவில்லை.

ஆனால் கப்பலில் ஓர் இந்தியர் இருந்தார். ஆனால் அவர் தாடி மீசையுடன் கூடிய ஒரு சீக்கியர். அவர் பக்கத்தில் வி. வி. எஸ். என்ற எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு பெட்டி இருந்தது. இவர்தான் ஒருகால் வி. வி. எஸ். ஐயராக இருப்பாரோ என்று போலீசாருக்குச் சந்தேகம். ஆனால் இந்தச் சந்தேகத்தின் பேரில் எப்படிக் கைதி செய்வது? அவர் ஐயராக இல்லாவிட்டாலோ? விபரீதமாகவல்லவோ முடியும்? எனவே ஒரு சூழ்ச்சி செய்தனர். தந்திக் கவர் ஒன்றை எடுத்து அதை நன்றாக ஒட்டி அதன்மீது வி. வி. எஸ். ஐயர் என்று ஆங்கிலத்தில் விலாசமிட்டு, ஐயரிடம் கொடுக்கச் செய்தனர். தந்தியைப் பார்த்தால் யாருக்கும் ஒரு வித திகைப்பும், முகத்தில் மாறுதலும் உண்டாகுமல்லவா? அதைக்கொண்டு ஐயர் இன்னார் என்று

அறிந்து கொண்டுவிடலாமென்பது போலீஸ்காரரின் எண்ணம்.

ஐயர், தந்திக் கவரை வாங்கிப் பார்த்தார். "ஓ! இந்தத் தந்தி எனக்கல்லவே? வி. வி. எஸ். ஐயருக்கல்லவோ இது சேர வேண்டும்?" என்று சொல்லி, கவரைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார். ஆனால் தந்தியைக் கொடுத்த போலீஸ்காரன் லேசான பேர்வழியாயில்லை. "மன்னிக்க வேண்டும்; இதோ உங்கள் பெட்டியின்மீது வி. வி. எஸ். என்று எழுதப்பட்டிருப்பதால் நீங்கள்தான் வி. வி. எஸ். ஐயராயிருக்கலாமென்று எண்ணினேன்" என்றான். "இல்லை, இல்லை; என் பெயர் வி. விக்கிரம சிங்" என்றார் நிதானமாக ஐயர். போலீஸ்காரனும் வாயடைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். எத்தகைய ஆபத்தான சூழ்நிலையிலும் கலங்காத மனவுறுதி படைத்தவர் ஐயர் என்பதற்கு இதைக் காட்டிலும் வேறு உதாரணம் வேண்டுமோ?

இங்ஙனம் சாமர்த்தியமாகப் போலீஸ் வலையில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் ஐயர், ஆம்ஸ்ட்டர்டாம்[1] நகரம் வழியாக பாரிஸ் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு, ஷியாம்ஜி கிருஷ்ண வர்மா, காமா அம்மையார், திருமலாச்சாரி முதலிய நண்பர்கள் இவரை அன்புடன் வரவேற்று வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுத்தார்கள். காமா அம்மையார் தமக்கு ஒரு தாய்போலிருந்ததாக ஐயர் ஓரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். மேற்சொன்ன மூவருக்கு மட்டுந்தான் இவர் ஐயரென்று தெரியும். மற்றவர்கள் இவரை விக்கிரம சிங் என்றே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். போலீசாருடைய குற்றமே காணும் கண்கள், இவர்களைச் சுற்றி வட்டமிட்ட வண்ணம் இருந்தன.

1 Amsterdam.

ஐயர், சுமார் ஒரு வருஷ காலம் பாரிஸில் தங்கி யிருந்தார். இந்தக் காலத்தில், அடுத்து இந்தியா செல்வதற்காகத் தம்மைத் தகுதிப்படுத்திக் கொண் டிருந்தார் என்று சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்.

ஐயர் பாரிஸில் தங்கியிருந்தபோது, லண்டனில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த சவர்க்காரை போலீசார், தக்க பந்தோபஸ்துடன் கப்பலேற்றி இந்தியாவுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். நாசிக்கில் நடைபெற்ற ஜாக் ஸன் கொலை சம்பந்தமாக இவரை விசாரித்து, தண் டனைக்குட்படுத்த முனைந்திருந்தது அரசாங்கம். ஆனால் பாரிஸிலிருந்த தேசபக்தக் குழுவினர் இவரை எப்படி யாவது போலீஸ் பிடியினின்று மீட்டுக் கொண்டுவிட முனைந்தனர். இதற்கு வேண்டிய முன்னேற்பாடுகளை யும் செய்து வைத்திருந்தனர். சவர்க்காரை ஏற்றிக் கொண்டு வந்த கப்பல் மார்சேல் துறைமுகம் நண்ணும் காலமறிந்து இவர்கள், பாரிஸிலிருந்து மேற்படி துறை முகத்திற்கு வந்து காத்திருந்தனர். கப்பல் துறைமுகத் திற்குச் சமீபத்தில் வரும் சமயம், சவர்க்கார், அதி லிருந்துதப்பி, கடலில்நீந்திக்கொண்டு கரையேற முயன் றதும், அவரைக் காப்பாற்ற ஐயர் முதலாயினோர் செய் திருந்த ஏற்பாடுகள் பலிக்காமற் போனதும், சவர்க் காரை முன்னைக் காட்டிலும் அதிக பந்தோபஸ்துடன் போலீசார் இந்தியாவுக்கு அழைத்துச் சென்று விசார ணைக்குட்படுத்தி, கடைசியில் அவரை அந்தமான் தீவுக்கு அனுப்பச்செய்ததும் வேறு கதை; சவர்க்காரின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் இடம்பெற வேண்டிய கதை.

ஐயர், பாரிஸிலிருக்கையில், போலிசாருக்குப் பல வித போக்குகள் காட்டி அவர்களை மருளச் செய்து கொண்டிருந்தார். ஊரிலுள்ள தமது குடும்பத்தின ருக்கு அடிக்கடி கடிதங்கள் எழுதுவார். ஒருகடிதத்தில்,

தாம் பாரிஸிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடப் போவதாக எழுதுவார். இன்னொரு கடிதத்தில், தென்னமெரிக்காவிலுள்ள பிரேஜில்[1] நாட்டுக்குச் சென்று குடியேறப் போவதாகத் தெரிவிப்பார். மற்றொரு கடிதத்தில், தாம் இந்தியாவுக்கே திரும்பிவரப் போவதில்லையென்று காட்டுவார். தாம் எழுதும் கடிதங்களைப் போலீசார் பிரித்துப் பார்ப்பர் என்பது இவருக்குத் தெரியும். இந்தக் கடிதங்களைப் பார்த்த போலீசார், ஐயருடைய இருப்பிடம் தெரியாமல் திகைத்தனர்; பல இடங்களிலும் ஆள்விட்டுத் தேடினர்.

ஐயரோ, பாரிஸில் சுமார் ஒரு வருஷ காலம் தங்கிவிட்டு, பிறகு ஒரு பார்சி கனவான் மாதிரி வேஷந் தரித்துக்கொண்டு ரோமாபுரிக்குப் புறப்பட்டார். வழி நெடுக, தமக்கு இங்கிலீஷ் பாஷை தெரியாதது போலவே நடித்து வந்தார். ஐரோப்பியர் யாரையாவது சந்தித்துப் பேசும்படி நேரிட்டால், ஒன்று ஹிந்துஸ்தானி அல்லது லத்தீன் பாஷையில் பேசி வந்தார். தமது பெயர் ரஸ்டம் சேட் என்று சொல்லிக்கொண்டார்.

இங்ஙனம் தம்மைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளாமல் பிரயாணம் செய்து ரோமாபுரிக்கு வந்து சேர்ந்தார். ரோமாபுரியை ஒரு கலைக்கூடம் என்று சொல்லலாம். ஐயர் கலைச்சுவை மிக்கவர். எனவே அந்த ஊரில் சில நாட்கள் தங்கி, கலையழகு நிரம்பிய இடங்களையெல்லாம் பார்த்து அனுபவித்தார். நேபிள்ஸ் நகரத்திற்கும் சென்று வந்தார். ரோமாபுரியில் தங்கியிருந்தபோது, தாந்தே[2] என்ற கவிஞன் எழுதிய தெய்விக நாடகம்[3] என்னும் நூலையும், இத்தாலிய-இங்கிலீஷ் அகராதி ஒன்றையும் விலைக்கு வாங்கி, புதுச்சேரியிலிருந்த

1 Brazil. 2 Dante. 3 Divine Comedy.

தமது நண்பர் மண்டயம் ஸ்ரீனிவாஸாசாரியாருக்குத் தபாலில் அனுப்பி வைத்தார். தாம் புதுச்சேரி வந்து சேரப்போவதற்கு இது முதல் அறிகுறியாயிருக்கட்டும் என்பது ஐயரின் உத்தேசம் போலும். ஆனால் ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார், தபால் மூலம் இந்தப் புத்தகங்கள் தமக்குக் கிடைத்தபோது ஆச்சரியமே பட்டார். தமக்கு இவை ஏன் அனுப்பப் பெற்றிருக்கின்றன என்பது அப்பொழுது அவருக்குத் தெரியாது.

ரோமாபுரியில் சில நாட்கள் தங்கிவிட்டு, பிறகு ஐயர் கான்ஸ்ட்டாண்டி நோபிளுக்குச் சென்றார். இங்கிருந்து தம்மை ஒரு முஸ்லிம் சந்நியாசியாக மாற்றிக் கொண்டார். தினந்தோறும், ஒரு சந்நியாசி செய்ய வேண்டிய தொழுகை முதலியவைகளையெல்லாம் தவறாமல் ஒழுங்காகச் செய்து வந்தார். யாருடனும் அதிகமாகப் பேச்சுக் கொடுக்கமாட்டார். அப்படி யாராவது பேச்சுக் கொடுத்தாலும் "கடவுள் நாமத்தைச் சொல்லுங்கள்; வேறு வார்த்தைகள் சொல்வது வீண் தானே?" என்று சொல்லி பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டுவிடுவார்.

கான்ஸ்ட்டாண்டிநோபிளிலிருந்து கெய்ரோ, கெய்ரோவிலிருந்து பம்பாய், பம்பாயிலிருந்து கொழும்பு, கொழும்புவிலிருந்து கடலூருக்கு வந்தார். கப்பலிலேயே புதுச்சேரிக்கு நேரே போகவில்லை.

புதுச்சேரி, அப்பொழுது இந்தியாவிலிருந்து தப்பிச் சென்ற அரசியல் தியாகிகளின் புகலிடமாயிருந்தது. அரவிந்த கோஷ் இங்கே வந்து தங்கியிருந்தார். இவர் வருவதற்குச் சுமார் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முந்தியே—1908-ஆம் வருஷத்தில்—சுப்பிரமணிய பாரதியார் வந்து சேர்ந்திருந்தார். இங்கிருந்து கொண்டு இந்தியா என்னும் வாரப் பத்திரிகையைத்

தொடர்ந்து நடத்தி வந்தார். ஐயர், லண்டனில் இருந்த போது எழுதி வந்த கட்டுரைகள்முதலியன இதில்தான் வெளி வந்து கொண்டிருந்தன. அரசியல் தியாகிகள் பலருக்கும் அடைக்கலம் கொடுத்து வந்த மண்டயம் ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் இங்குதான் இருந்தார். இன்னும் பலர் இருந்தனர். இவர்களுக்குப் போலீஸ் கண்காணிப்பு மிக அதிகமாயிருந்தது. இதனால் ஐயர் தாம் புதுச்சேரியில் கப்பலில் சென்று இறங்கினால், போலீசாரின் அனாவசியமான கண்காணிப்புக்குட்பட வேண்டியிருக்குமென்று கருதி, கடலூரில் இறங்கி அங்கிருந்து கால் நடையாக புதுச்சேரி வந்து சேர்ந்தார். இவர் இங்ஙனம் புதுவை வந்து சேர்ந்தது 1910-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம்.

ஐயர், ஒரு முஸ்லிமின் நடை உடை பாவனைகளுடனேயே புதுச்சேரியை அடைந்தார். நேரே மண்டயம் ஸ்ரீனிவாஸாசாரியாரின் வீட்டை அடையாளங் கேட்டுக் கொண்டு சென்றார். இதற்குமேல் ஸ்ரீனிவாஸாசாரியாரே சொல்லட்டும்:—

> "அவர் (ஐயர்) என் வீட்டுக்கு வந்தபோது பாரதியாரும் என்னோடு இருந்தார். யாரோ மகம்மதியர் வந்திருப்பதாகவும், தனியாகப் பேச விரும்புவதாகவும் என் மூத்த மகள் வந்து சொல்லவே, நான் மாடியிலிருந்து வந்து அவரைக் கண்டேன். ரோமாபுரியிலிருந்து தாம் அனுப்பிய புத்தகங்கள் கிடைத்தனவா என்று கேட்டார். மாடிக்கு அழைத்துச் சென்று நாங்கள் மூவரும் பேசியதிலிருந்து விஷயம் புரிந்தது."

இது முதற்கொண்டு ஐயர், பாரதியார், ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார், அரவிந்தர் முதலியோரிடையே நெருக்க

மான பழக்கம் ஏற்பட்டது. சுமார் ஆறு மாத காலம் வரை, ஐயர், யாருக்கும் தெரியாமல் நண்பர்களுடைய ஆதரவிலேயே இருந்து வந்தார். பிறகுதான் ஐயர் புதுச்சேரிக்கு வந்து சேர்ந்தது போலீசாருக்குத் தெரிந்தது. பின்னர் ஐயருடைய குடும்பத்தினரும் இங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

ஐயர், புதுச்சேரிக்கு வந்து சேர்ந்த பிறகும் போலீசாருடைய தொந்தரவு விடவில்லை. இவரை எப்படியாவது அகப்படுத்தி பிரிட்டிஷ் எல்லைக்குள் கொண்டு சேர்த்துவிட வேண்டுமென்று வெகு பிரயத்தனப்பட்டனர்; கீழ்மக்களைக் கொண்டு இவருக்குப் பல இம்சைகளை விளைவித்தனர்.

இப்படியிருக்கையில் 1911-ஆம் வருஷம் திருநெல்வேலி ஜில்லா கலெக்டராயிருந்த ஆஷ் என்பவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இந்தக் கொலைக்கும் புதுச்சேரியிலிருந்த தியாகிகளுக்கும் ஏதோ தொடர்பிருக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தார் சந்தேகித்தனர். ஐயர் முதலாயினோர்க்குப் போலீஸ் தொந்தரவுகள் அதிகரித்தன.

ஒரு நாள் ஐயர் ஒரு தெரு வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார். சில போக்கிரிகள் இவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். இவரைப் பலவந்தமாகத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் பிரிட்டிஷ் எல்லையில் விட்டுவிட வேண்டுமென்பது இவர்கள் எண்ணம். ஐயருக்கு இது தெரிந்தது. ஒரு சந்துக்குள் வேகமாகச் சென்றார். அங்கு ஒரு பிள்ளையார் கோயில் இருந்தது. அதற்குள் நுழைந்து, அங்கிருந்த விக்கிரகத்தின் பின்னால் மறைந்துகொண்டார். பின் தொடர்ந்த போக்கிரிகளுக்கு இவர் போன இடம் தெரியவில்லை. இரவு பூராவும் விக்கிரகத்தின் பின்னாலேயே இருந்துவிட்டு மறு நாட் காலை வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

இன்னொரு நாள் ஐயர், ஒரு நண்பருடைய வீட்டுக்குச் சென்று அங்கேயே பேசிக் கொண்டிருந்தார். போலீசார் ஏவலின்பேரில் வந்த சில போக்கிரிகள் அவ் வீட்டைச் சூழ்ந்துகொண்டு, ஐயரைத் தங்களிடம் ஒப்படைக்குமாறு ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். வெளியிலே தலை நீட்டினால் உயிருக்கு ஆபத்து. என்ன செய்வார் ஐயர்? சுமார் அரை மணி நேரங் கழித்து, வீட்டிலிருந்து ஒரு சவத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு சிலர் வெளியே வந்தனர். "ஐயோ பாவம்! வீட்டில் சாவல்லவோ ஏற்பட்டுவிட்டது" என்று அனுதாபப்பட்டுக்கொண்டு, விஷமம் செய்யவந்த போக்கிரிகள் கலைந்து போயினர். சிறிது தூரம் சென்றதும், பிணம்போலிருந்தவர் ஐயரானார்! முகத்தில் கொஞ்சங்கூட கலக்கம் காட்டவில்லை.

மற்றொரு நாள் இரவு சுமார் எட்டரை மணி இருக்கும். ஐயர் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். தெருப் பக்கத்துக் கதவு உள்பக்கமாகத் தாழ்ப்பாளிடப்பெற்றிருந்தது. குழந்தை சுபத்திரா தொட்டிலில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. போலீசாரால் ஏவப்பட்ட கீழ்மக்கள், வீட்டைச் சூழ்ந்துகொண்டு 'ஐயரே, வெளியிலே வா; உன்னை வெட்டிப் போடுகிறோம்; குத்திப் போடுகிறோம்' என்று அட்டகாசம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். ஐயர், ஏதேனும் ஆபத்து நேரிடக்கூடுமென்று உணர்ந்தார். சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு, முக்கியமான சில சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டார்; வீட்டு மேற்கூரையின்மீதேறி நான்கு வீடு தள்ளியிருந்த தமது நண்பருடைய வீட்டிற்குள் சென்று அவைகளை வைத்தார்; அவரிடத்தில் உள்ள நிலைமையை விளக்கிச் சொன்னார்; மறுபடியும் அதே வழியாகத் தமது வீட்டுக்குள் திரும்ப வந்து, மனைவியையும் குழந்தையையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் அந்த நண்பருடைய வீட்டில்

விட்டார். திரும்ப தமது வீட்டுக்கு வந்து, கூட்டத்தின் முன் நின்றார். "என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? இப்பொழுதே அப்புறம் போகிறீர்களா? இல்லையா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே தம் கையிலிருந்த துப்பாக்கியை எடுத்து ஆகாயத்தில் ஒரு வேட்டு விட்டார். அவ்வளவுதான். ஒரு நொடியில் கூட்டம் கலைந்துபோய் விட்டது.

இப்படி ஒரு தொந்தரவா, இரண்டு தொந்தரவா? எத்தனையோ தொந்தரவுகள்! போலீசார் இவரை எப்படி எப்படியெல்லாமோ சிக்க வைக்க முயன்றனர். ஒரு மந்திரவாதியைக் கொண்டு இவருக்குச் சூனியம் வைக்க ஏற்பாடு செய்தனர். பலிக்கவில்லை. ஒரு சமயம் இவர் வசித்துக்கொண்டிருந்த வீட்டின் கிணற்றில், மேலே நன்றாக இறுக்கிக் கட்டியிருந்த ஒரு பானை விழுந்து கிடந்தது. ஐயருடைய மனைவியாரும், வீட்டில் வேலை செய்து வந்த பெண்பிள்ளையும் அகஸ்மாத்தாக இதைப் பார்த்தார்கள். கிணற்றுக்குள் இதை யார் போட்டார்கள்? இவர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஐயரைக் கூப்பிட்டுக் காட்டினார்கள். ஐயர் அதை மெதுவாக மேலே எடுத்துத் திறந்துபார்த்தார். அதில், பலாத்காரத்தைத் தூண்டி எழுதப்பெற்ற ஒரு துண்டுப் பிரசுரம், காளிதேவியின் உருவப்படம் ஒன்று, இப்படிச் சில காகிதங்கள் கிடந்தன. துண்டுப் பிரசுரத்தில். புதுச்சேரியிலுள்ள அரசியல் தியாகிகள் பலருடைய கையெழுத்துக்களும் காணப்பெற்றன! இது போலீசாருடைய சூழ்ச்சியென்பதை ஐயர் அறிந்துகொண்டார். உடனே தமது நண்பர்களுக்கும் அறிவித்தார். அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு பானையுடன் பிரெஞ்சு அதிகாரிகளிடம் சென்று எல்லாவற்றையும் காட்டினார். "நிம்மதியாக வாழ்க்கையை நடத்த விரும்புகின்ற எங்களைப் போலீசார், இப்படி

யெல்லாம் சிக்க வைத்துத் தொந்தரவு கொடுக்கின்றனர். எங்களுக்கும் இந்தத் துண்டுப் பிரசுரத்துக்கும் எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை. ஆகையால் எங்களுக்குப் போதிய பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டும்'' என்று கோரினர். அதிகாரிகளும் அப்படியே உறுதி கொடுத்தனர்.

ஐயர் வீடு திரும்பினர். போலீசார் உடனே வந்தனர். வீட்டைப் பரிசோதனை செய்யப் போவதாகக் கூறினர். தாராளமாகச் செய்துகொள்ளுங்கள் என்றார் ஐயர். வீட்டைப் பரிசோதனை செய்தனர். ஒன்றும் அகப்படவில்லை. கிணற்றுக்குள் ஏதேனும் கிடக்குமோ என்று சந்தேகித்து, கிணற்றிலுள்ள தண்ணீரையெல்லாம் இறைத்துப் பார்த்தனர். ஏதும் அகப்படவில்லை. இதற்குப் பிறகுதான், ஐயர் தங்கள் சூழ்ச்சியைக் கண்டு பிடித்து முன் ஜாக்கிரதையுடன் இருந்ததை அறிந்துகொண்டனர்; ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினர்.

ஐயர் வீட்டில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள் பர்வதம் என்ற ஒரு பெண்மணி. இந்த அம்மாளிடமிருந்து, ஐயருடைய ரகசியங்களையெல்லாம் தெரிந்துகொள்ள போலீசார் எவ்வளவோ முயன்றனர். ஆனால் இந்த அம்மாள் நன்றி விசுவாசமுடையவள். ஐயருடைய குடும்பத்தின் சுக துக்கங்களில் பூரண பங்கெடுத்துக் கொண்டவள். போலீசார் வீசிய நப்பாசை வலையில், அசந்து மறந்துகூட விழாத மன உறுதி படைத்தவளாயிருந்தாள். கார்ல் மார்க்ஸ் குடும்பத்திற்கு லென்சென் என்ற ஒரு பெண்மணி எப்படி வாய்த்தாளோ[1] அப்படியே ஐயருடைய குடும்பத்திற்கு பர்வதம்மாள் வாய்த்தாள். வாழ்க பர்வதம்மாளின் நன்றி!

1 விவரங்களுக்கு இந்நூலாசிரியர் எழுதிய கார்ல் மார்க்ஸ் (பி. ஜோ. பி. பிரசுரம்—9) ஏழாவது அத்தியாயத்தைப் பார்க்க.

1914-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம், முதல் உலக மகாயுத்தம் மூண்டது. செப்டம்பர் மாதம் மூன்றாவது வாரம் எம்டன்[1] என்ற ஒரு ஜெர்மானியக் கப்பல் வங்காளக் குடாக்கடலில் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது; சென்னையிலும் சில குண்டுகளைப் பொழிந்தது. இந்த எம்டன் கப்பலுக்கும், புதுச்சேரியிலுள்ள அரசியல் தியாகிகளுக்கும் ஏதோ சம்பந்தம் இருக்கவேண்டுமென்று பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் சந்தேகப்பட்டனர். ஒரு சந்தேகம், பல சந்தேகங்களைக் கிளப்புமல்லவா? அரவிந்தர், ஐயர், பாரதியார் முதலியவர்களுக்குப் போலீசார் கொடுத்த தொந்தரவுகள் பல. பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்த அல்ஜீரியா[2] என்ற பிரதேசத்திற்குத் தேசப் பிரஷ்டம் செய்து விடுவதாகப் பயமுறுத்தச் செய்தனர். ஒன்றும் பலிக்கவில்லை.

இங்ஙனம் ஐயரைச் சூழ்ந்துகொண்டு வந்த துன்ப மேகங்கள் பலவும் ஒன்றன்பின்னொன்றாக விலகிக் கொண்டு வந்தன. இவைகளைப்பற்றி இவர் சிறிது கூட கவலைப்படவில்லை; செயலற்று நின்றதுமில்லை. இலக்கியக் கடலில் திளைத்துக் கொண்டிருப்பதில் இன்பம் நுகர்ந்தார். எம்டன் கப்பல் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்ததன் விளைவாக, தாம் எந்தக் கணத்திலும் தேசப் பிரஷ்டம் ஆதல் கூடுமென்ற நிலைமையில் இவர் திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் செய்யுள் வடிவமாக மொழி பெயர்த்தார். இதற்கு ஆங்கிலத்தில் நீண்டதொரு முகவுரை எழுதினர். ஐயருடைய தமிழ்மொழிப் பற்றுக்கும், பரந்த புலமைக்கும் இந்நூல் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு என்று சுருக்கமாகச் சொல்ல விழைகிறோம். இந்த மொழிபெயர்ப்பு நூலை, சுமார் ஐந்து மாதத்திற்குள் எழுதி முடித்தார்.

1 Emden. 2 Algeria.

எம்டன் தொல்லை ஒருவாறு அகன்றது. ஆனால் உலக மகாயுத்தம் முடிகிற வரையில் தாம் புதுச்சேரியிலேயே வசிக்கும்படியாக இருக்குமென்று உணர்ந்தார் ஐயர். எனவே இலக்கியப் பணியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். சில அன்பர்களுடைய ஒத்துழைப்பைக் கொண்டு கம்ப நிலையம் என்ற ஒரு ஸ்தாபனத்தைத் தோற்றுவித்தார். அதன் வாயிலாகச் சில நல்ல நூல்கள் வெளி வரத் தலைப்பட்டன. ஆனால் இவற்றோடு ஐயர் திருப்தியடையவில்லை. தொன்மையான தமிழ்மொழியின் அருமை பெருமைகளைப் பிற மொழியினர் அறியும்படி செய்ய வேண்டும். இந்திய வரலாறு தேசியக் கண் கொண்டு எழுதப்பட வேண்டும். தமிழில் நல்லதொரு மாதப் பத்திரிகை தொடங்கி நடத்த வேண்டும். இப்படித் தமிழ்மொழிக்கு ஆக்கந்தேடும் முறையில் என்னென்னவோ கனவுகள் கண்டார்; திட்டங்கள் வகுத்தார்; சில நூல்களும் எழுதினார். தமது நோக்கத்தைத் தெளிவுறக் காட்டி, தமிழன்பர்கள் பலருக்குச் சுற்றறிக்கைகள் விடுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் இவர் எதிர்பார்த்தபடி பலன் ஏதும் கிட்டவில்லை. தமது நோக்கம் ஒருவாறு நிறைவேற இவர் எதிர்பார்த்ததெல்லாம் சுமார் மூவாயிரம் ரூபாய்தான். ஆனால் இந்தச் சொற்பத் தொகை கிடைப்பதும் அரிதாயிருந்தது.

இந்தக் காலத்தில் இவர் எண்ணிய எண்ணங்கள், வகுத்த திட்டங்கள், ஆக்கிய இலக்கியப் படைப்புக்கள், இனிச் செய்ய உத்தேசித்திருக்கும் காரியங்கள் இன்ன பலவற்றையும், சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, தம் நண்பரொருவருக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுக் காட்டியிருக்கிறார். அந்தக் கடிதம் வருமாறு:—

அன்புள்ள ஐயா,

தங்கள் 17-10-20-இல் எழுதிய கடிதம் கிடைத்தது. அதில் தாங்கள் கூறும் உபசார வார்த்தைகளுக்கு நான் அருகனில்லையென்று எனக்கு நன்ருகத் தெரியுமானுலும், தாங்கள் எழுதிய கடிதத்துக்கு மனமார்ந்த நன்றி கூற நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஏன்? ஆங்கிலம் கற்ற சகோதரர்கள் நம் தெய்வீக பாஷை மீது அன்பு வைக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள் என்று காட்டுகிறது. இந்தச் சந்தோஷகரமான செய்தியை எனக்கு அறிவித்துப் புதிய உற்சாகம் உண்டாக்கியதற்காக நான் தங்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தமிழனுக்காகத் தாங்கள் செய்யவேண்டும் என்கிற காரியங்களில், பெரும்பாலானவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்று நான் சங்கற்பித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது இக்கடிதத்துடன் வரும் விளம்பரங்களினின்று தெரிய வரும். ஆனல் அவ்விளம்பரங்களை வெளிப்படுத்திச் சுமார் ஒரு வருட காலமாகியும், அவற்றுள் தெரிவித்திருக்கிற ஏற்பாட்டில் சுமார் முப்பது பேர்களே சேர்ந்திருக்கிருர்கள். ஆதரவாளர் குறைவிஞல்தான், உத்தேசித்த காரியங்களைச் செய்து முடிக்க முடியவில்லை. சந்திரகுப்த சக்கரவர்த்தி சரித்திரத்தைத் தவிர, மற்ற நூல்களெல்லாம் முதல்பதிப்பிலேயே நிற்கின்றன. அவற்றை வாங்க ஐந்நூறு பேர் முன் வரவில்லை. அதனுல்தான் இறகிணைக் கொண்டே ஜீவிக்க வேண்டியிருப்பதால், ஆங்கில நூல்கள் வெளிப்படுத்த உத்தேசித்துள்ளேன்.

குறுந்தொகையிலும் கலித்தொகையிலும் சில செய்யுள்கள் தெரிந்தெடுத்து ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறேன். கம்ப ராமாயணத்தை மொழிபெயர்ப்பதாக விளம்பரம் செய்யவில்லை. அதற்கு ஆங்கிலத்தில் ஒரு விமரிசனம் எழுதி, இன்றியமையாத கட்டங்களை மட்டும் சாத்தியமான அளவு மொழி பெயர்த்து, கம்பரானவர், ஹோமர், விர்ஜில், தாந்தேக்களைவிட மாத்திரமில்லை, வால்மீகி, வியாசர் இவர்களைவிடச் சில அம்சங்களில் பெரியவர் என்றும், மற்றவர்கள் இணையானவர்கள் என்றும் காட்டி, தமிழர் அல்லாதார்க்கும் அநியாயமாய் நேர்ந்துவிட்டதைப் பற்றி ஆங்கிலம் கற்ற தமிழருக்கும், தமிழரின் பெருமையை ஒருவாறு வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பது என் கருத்து; ஆனல் என் விருப்பம் இந் நூல்களில் ஆழமாகவில்லை. உலகத்தில் அறியக் கூடிய, அனுபவிக்கக்கூடிய சகல அறிவுகளையும், சுவைகளையும் ஆங்கிலம் முதலிய அன்னிய பாஷைகளுக்குச் செல்லாமல், தமிழ் மூலமாகவே ஒவ்வொருவரும் அறியும்படிக்கும் அனுபவிக்கும்படிக்கும் செய்துவிடவேண்டியது நம் போன்ற தேசபக்தரது கடமை. அந்தப் பிரதான காரியத்தைச் செய்வதற்கு வேண்டிய சீவனமும் செலவும் வேறு மாதிரி சம்பாதிக்க இயலாமலே ஆங்கில நூல்களை இடையிடையே எழுதி வெளியிடுகிறேன். தற்பொழுது, தொமிஸ்தோவின் சரித்திரம் மொழி பெயர்த்துத் தயாராக இருக்கிறது. கோர்னியின் ஸ்மித் அரைவாசி முடிந்திருக்கிறது. பிருதிவிராஜனுடைய சரித்திரத்தை, அந்த ராஜபுத்ர சிங்கத்தின் காம்பீர்யத்திற்கும், போகா தூரத்துக்கும், பரிதாபகரமான முடிவுக்கும் ஏற்றபடி எழுது

வதற்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகள் சேர்த்திருக்கிறேன். கம்ப நிலைய நூல்கள் சாதாரணமாகச் செலவாக ஆரம்பித்துவிட்டால் இவையெல்லாம் சடுதியிலேயே வெளிவந்துவிடும். தவிர எனது சினேகிதரும் கூட்டாளியுமான ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஆச்சாரியார் என்பவர், ரவீந்திர அடிகளின் சில கதைகளை வங்காளியினின்றே நேரே தர்ஜுமா செய்து வருகிறார். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி மாத்திரமில்லை, சங்க நூல்கள் யாவும், கம்பன் பாலகாண்டத்தைப் போலவே பதிப்பித்து வெளியிடவேண்டும் என்ற சுவப்பனமும் இருந்து வருகிறது. எங்களுடைய பத்திரிகையைப் பற்றி விமர்சனத்தில் குறித்திருக்கிறேன். பார்க்கக் கோருகிறேன்.

எல்லாவற்றையும் விட ஒரு பெரிய நோக்கம் வைத்திருக்கிறேன். அதாவது, டூமாஸ், பிரஞ்சு சரித்திரமனைத்தையுமே கற்பனைக் கதைகளாகச் செய்து சரிபண்ணிப் பிரஞ்சுக்காரனையும் தன் தேச சரித்திர விஷயத்தில் கற்றவனாயும் உற்சாகியாயும் ஆக்கிவிட்டதைப்போல, தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரமனைத்தையும் கற்பனைக் கதைகளாகச் செய்ய வேண்டுமென்றிருக்கிறேன். பாரியும் நன்னனும், கபிலரும் நக்கீரரும், கரிகாலனும் செங்குட்டுவனும், ராஜராஜனும் ராஜேந்திரனும், விஜயாலயனும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் முதலிய சைவநாயன்மார்களும், குலசேகரன், ராமானுஜன், தேசிகர் முதலிய வைஷ்ணவ ஆச்சாரிய மகான்களும் நமது கதைத்தொடரில் நாயகர்களாக விளங்கி, காம்பீர்யம் முதலிய பௌருஷமான ரசங்களுக்கு நிலையமாக நின்றால், அடுத்த தலைமுறை முதல் தமிழ் இலக்கியத்தையும் தமிழ்ச் சரித்திரத்தையும் யார்

அவமதிப்பார்? அது சாத்யமானுல், இப்பேர்ப் பட்ட வீர தீரர் பிறந்து வளர்ந்து இறந்த நாட்டில் நாம் பிறக்கச் செய்த புண்யமே புண்யமென்றும், நாம் அவர்களுக்கேற்ற சந்ததியாகக் கடவோம் என்றும் எண்ணங்கள் தமிழருள் தோன்றி மற்ற மாகாணங்களில் பிறந்துகொண்டிருந்தும் (உப யோகமில்லாததுபோல்) தீரயுகம் பிறக்க வழி காட்டியாக நாம் அமைந்துவிடுவோம். இந்த நோக் கத்துடனேயே 'மங்கையர்க்கரசியின் காதல்' முத லிய கதைகளை வெளிப்படுத்தியதோடு, லைலா மஜ் னூன், அனுர்கலி முதலிய கதைகளும் கைப்பழக் கத்துக்காக எழுதி வருகிறேன். நாளாவட்டத்தில் பெரிய சரித்திரத்தை எழுதும் நிலைமைக்கு வரும் என்று நினைத்தே சிறுகதைகளை எழுதி வருகிறேன்.

இதற்கெல்லாம் நமக்குத் தமிழ்ப்பத்திரிகை அவசியம். வங்காளியில் 'ப்ரவாசி' யென்றும் ஆங்கிலத்தில் 'மாடர்ன் ரிவ்யூ' என்றும் மாதப் பத்திரிகைபோல் ஒன்று இருந்தால், தங்களைப் போன்ற தமிழபிமானிகளுடன் ஒன்று சேர்ந்து உழைத்துத் தமிழில் எல்லாத் துறைகளிலும் இலக் கியங்கள் உண்டாக்கலாம். ஆனுல் இதற்குக் குறைந்தது ரூபா மூவாயிரமாவது முதல் வேண் டும். முப்பது பேர் ஆளுக்கு நூறு ரூபாய் வீதம் ஒரு பங்கு எடுத்துக்கொண்டால் போதும். இந்த வருஷம் முயன்றதில் நான்கு பேர்தான் யோசிப்ப தாகச் சொல்லி யிருக்கிருர்கள். விஷாதமடைவது என் வழக்கமில்லை. ஆகையால் காரியம் நிறை வேறும் என்ற நம்பிக்கையோடு இருக்கிறேன். ஆனுல் பெரிய விஷயம் நிறைவேறுகிற வரையில் எதிரிலுள்ள சிறு காரியங்களைப் பாராமலிருப்பது

தவறு என்று மேலே சொல்லியவாறு முயற்சி செய்திருக்கிறோம்.

தமிழருக்குள்ளே 'கம்ப நிலையம்' செய்கிற சிறு வேலை அபிமானிக்கப்படவில்லை என்பதில்லை என்பதற்குத் தாங்களும் மாண்டலே, ரங்கூன், சேலம், முதலிய ஊர்களில் சில நண்பர்களும் எனக்கு அன்புடன் எழுதி ஊக்குவிக்கிறார்கள். காலக்கிரமத்தில் நாம் எண்ணியவையெல்லாம் நிறைவேறும் என்று நம்புவோம்.

மத்தியில் கம்பநிலைய ஏற்பாட்டில் சேர்ந்தோ, அல்லது சேராமலோ, கம்பநிலைய நூல்களை ஆதரிப்போரின் தொகை புதுக்கோட்டையில் எண்ணத்தக்கதாக இருக்கும்படி தாங்கள் செய்து வர வேண்டும். நான் வேண்டுவது மிகையானாலும் வேண்டுகிறேன் என்று எழுதிவிட்டேன். மன்னித்துவிடுக.

அன்புள்ள,

வ. வே. ஸு. ஐயர்

முதல் உலக மகாயுத்தம் 1918-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் முடிந்தது. புதுச்சேரியில் இருந்து வரும் தேச பக்தர்களின் விடுதலைக்காகத் தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் கிளர்ச்சி செய்தன; சில தலைவர்களும் முயன்றார்கள். இவற்றின் விளைவாகச் சுப்பிரமணிய பாரதியார் 1918-ஆம் வருஷம் கடைசியில் புதுச்சேரியிலிருந்து வெளி வந்தார். அரவிந்தர் அங்கேயே தங்கிவிட்டார். ஐயர் 1920-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் வெளி வந்தார். வெளி வந்ததும், சுமார் நாலைந்து மாத காலம் இந்தியா முழுதும் யாத்திரை செய்தார். ஹரித்

துவாரத்திற்கருகில் காங்கிரி என்ற இடத்தில் சுவாமி சிரத்தானந்தருடைய முயற்சியில் நடைபெற்று வந்த குருகுலம், ரவீந்திரநாத் தாகூரின் சாந்தி நிகேதனம், காந்தியடிகளின் சபர்மதி ஆசிரமம் முதலியவைகளைச் சென்று பார்த்தார். தமிழ் நாட்டில் ஒரு குரு குலத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்று இந்த யாத்திரையின் போது சங்கற்பம் செய்து கொண்டார். மற்றும் இந்த யாத்திரையின்போது திலகர் என்ன, காந்தியடிகள் என்ன இப்படிப் பல தலைவர்களையும் கண்டு பேசினர்.

யாத்திரையிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் ஐயர் 1920-ஆம் வருஷம் ஜுலை மாதம் கடைசி நாளன்று தேசபக்தன் ஆசிரிய பீடத்தில் அமர்ந்து, சுமார் பதி னைன்கு மாத காலம் அரும்பணியாற்றினர். அப் பொழுது இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் பலவும், சத்தி யாக்கிரக இயக்கத்திற்கு ஆக்கந் தருவனவாகவும், சுய ராஜ்யம் அடைவதற்கான வழிமுறைகளை வகுத்துக் கொடுப்பனவாகவும், பொதுவாக நமது பாரத தேசத் தின் பண்பாட்டை விளக்குவனவாகவும் இருந்தன. சுருக்கமாக, இவருடைய பல துறைப் புலமைக்கு, இந்தக் கட்டுரைகள் சிறந்த சான்றாக விளங்கின.

தவிர, பத்திரிகாசிரியராக இருந்த காலத்தில், தமிழ் நாட்டில் குருகுலமொன்றை ஸ்தாபித்து அதை நல்ல முறையில் நடத்தவேண்டுமென்ற எண்ணம் இவ ரிடம் வலுத்துக்கொண்டு வந்தது. இதற்கு ஓரளவு ஆதரவும் தேடி வரலானர்.

இஃது இப்படியிருக்க, தேசபக்தன் பத்திரிகையில் 1921-ஆம் வருஷம் மே மாதம் ஆறுந்தேதி 'அடக்கு முறை' என்ற பெயரால் ஒரு தலையங்கம் எழுதப் பெற்று வெளி வந்தது. ஐயர் இதை எழுதவில்லை.

அப்பொழுது இவர் ஊரிலேயே இல்லே. மேற்படி தலே யங்கக் கட்டுரை அரசாங்கத்தின்மீது துவேஷம் உண்டு பண்ணக் கூடியதாக இருக்கிறதென்று சொல்லி, சென்னே அரசாங்கத்தார், தேசபக்தன் பத்திரிகையின் பொறுப்பாளிகளாயிருந்த ஐயர் உள்பட நால்வரை 1921-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் இரண்டாவது வாரம் கைதி செய்தனர். வழக்கு நடைபெற்றது. ஐயர், கட்டுரைக்குப் பொறுப்பாளியாக்கப்பட்டு ஒன்பது மாதச் சிறைவாசத் தண்டனே விதிக்கப்பெற்ருர்.

இந்த வழக்கு சம்பந்தமான சில விவரங்களே வாசகர்கள் அறிந்துகொள்வது நல்லது. ஏனென்ருல், ஐயரின் மனத்தூய்மையையும் மனிதப்பண்பையும் அறிந்துகொள்ள இவை ஓரளவு உதவியாயிருக்கும்.

1921-ஆம் வருஷம் மே மாதம் ஆறுந்தேதி **தேசபக்தன்** பத்திரிகையில் வெளியான 'அடக்கு முறை' என்ற கட்டுரை சம்பந்தமாக ஸ்ரீமான்கள் (1) வெ. ராஜகோபாலாச்சாரியார் (2) வ. வே. ஸு. ஐயர் (3) டி. மகாலிங்க ஐயர் (4) எஸ். நாகேசுவர சாஸ்திரி ஆகிய நால்வர் மீதும் இ. பி. கோ. 124 ஏ பிரிவின்படி வழக்குத் தொடரப்பட்டு விசாரணே, சென்னே பிரதம மாகாண மாஜிஸ்ட்ரேட் ஸ்ரீ பி. சி. லோபோ முன்னிலேயில் நடைபெற்றது.

ஸ்ரீமான்கள் வெ. ராஜகோபாலாச்சாரியார், டி. மகாலிங்க ஐயர், எஸ். நாகேசுவர சாஸ்திரி ஆகிய மூவரும் மேற்படி கட்டுரை சம்பந்தமாகத் தாங்கள் எவ்வித குற்றம் செய்திருந்தபோதிலும், அதற்காகச் சென்னே அரசாங்கத்தாரிடமும், வழக்கை நடத்தும் நீதிஸ்தலத்தாரிடமும் வருத்தந்

தெரிவித்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்வதாகவும், இனி இம்மாதிரியான குற்றங்களைச் செய்வதில்லை யென்று உறுதி கூறுவதாகவும் அரசாங்கத்தாருக்கு எழுதிக் கொடுத்தார்கள். இது மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. இதன்பேரில் மாஜிஸ்ட்ரேட் "சிறுவர்களாகவுள்ள இம்மூவரும் புத்திசாலித்தனமாக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றும், இவர்கள் இனி இம்மாதிரியான குற்றங்களைச் செய்யாதிருப்பதுடன், தாங்கள் ஏற்கனவே செய்திருக்கும் விஷயத்தைப் பிரசுரிக்க வகை தேடுவார்களென்று நம்புவதாகவும் கூறி மூவரையும் விடுதலை செய்துவிட்டார்.

ஐயர் மீது மட்டும் வழக்கு நடத்தப்பட்டது. மாஜிஸ்ட்ரேட், இ. பி. கோ. 124 ஏ பிரிவின்படி ஐயர் மீது குற்றப் பத்திரிகை படித்தார். பின்னர் ஐயர் 17-9-21-இல் ஒரு வாக்குமூலத்தைச் சமர்ப்பித்தார். அதன் சாரம் வருமாறு:—

"1. இந்தியாவின் பாரமார்த்திகப் பெருமையை நிலை நாட்ட முயற்சி செய்து வரும் ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்களுடன் நானும் சேர்ந்து உழைத்து வருகிறேன். இத்தேசத்திற்குச் சுயராஜ்யம் ஏற்படுகிற வரையில் அத்தகைய பாரமார்த்திக விழிப்பு ஏற்பட முடியாதென்று நான் நம்புவதால் ராஜீயத்துறையிலும் நான் உழைத்து வருகிறேன்.

2. எனது தேசம் சுயராஜ்யம் பெற இது வரையில் செய்துவந்த பலவித கிளர்ச்சிகளும் பயனற்றுப் போய்விட்டதால், காங்கிரஸ் மகாசபையின் கட்டளையை அனுசரித்து அரசாங்கத்துடன்

ஒத்துழையாமை தர்மத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கி றேன். எனது தாய்நாடு விடுதலை பெற அதுவே மார்க்கமென்பது எனது நம்பிக்கை. இங்கிலாந் துக்கும் இந்தியாவுக்கும் நீண்ட காலமாக இருந்து வந்திருக்கும் சம்பந்தத்தை வைத்துக்கொள்வதும் விட்டு விடுவதும் இங்கிலாந்தையே பொறுத்தது.

3. இந்தக் கோர்ட்டில் தலைமை வகித்துவரும் மாஜிஸ்ட்ரேட் நிஷ்பட்சபாத மானவராயினும், விசாரணையிலுள்ள விஷயங்களில் எனக்குள்ள சம் பந்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்வதைத் தவிர, வேறு நடவடிக்கைகளில் கலந்துகொள்ள நான் இஷ்டப்படவில்லை. கோர்ட்டார் இஷ்டப்பட்டால் அவை உண்மையாவென்று விசாரித்துக் கொள்ள லாம்.

4. 1920-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் ஐந்தாந் தேதிவாக்கில் 1,4-ஆவது எதிரிகள் (வெ. ராஜகோபாலாச்சாரியும் எஸ். நாகேசுவர சாஸ்தி ரியும்) தேசபக்தனையும் பிரிட்டிஷ் இந்தியா அச்சுக் கூடத்தையும் ஸ்ரீமான் எம். எஸ். காமத்தினிட மிருந்து வாங்கினார்கள். நான் அக்காலத்தில் தேச பக்தன் ஆசிரியராக இருந்தேன். 1, 4 எதிரிகள் என்னுடன் ஆசிரிய ஹோதாவைப்பற்றி எவ்வித ஒப்பந்தமும் செய்துகொள்ளவில்லை. நான் முன் போலவே பத்திரிகைக்கு எழுதி வந்தேன்.

5. இவ்வருஷம் (1921) பிப்ரவரிமாதம் ஒன் பதாந்தேதி தேசபக்தன் பத்திரிகை பிரசுரமாகா மல் நின்றுவிட்டது. கூட்டுச் சொந்தக்காரர்களான 1, 4 எதிரிகள், என்னை ஆசிரிய பதவியிலிருந்து விலக்கி, அச்சுக்கூடம் முதலியவற்றைப் பதிவு

செய்ய மூன்ருவது எதிரியின் (டி. மகாலிங்க ஐயர்) மூலமாக பிரசிடென்சி மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கு விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதாகத் தெரிகிறது.

6. இதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. மறுபடி பத்திரிகை பிரசுரமாக ஆரம்பித்ததும், முன்போலவே நான் ஆசிரிய வேலை செய்து வந்தேன். ஐந்தாவது பாராவில் கண்ட விஷயங்கள் எனக்கொன்றும் தெரியாது.

7. ஜூன் மாதக் கடைசி வரையில் மற்ற எதிரிகள் ஆசிரிய போர்டு விஷயமாக என்னைக் கலந்து கொள்ளவில்லை. இந்தச் சமாசாரம் தெரிந்தவுடனே 1, 4-ஆவது எதிரிகளை அதற்கு என்ன அர்த்தமென்று கேட்டேன். ஆசிரியர் போர்டானது உத்தேசிக்கப்பட்டபடி அனுஷ்டானத்திற்கு வரவில்லையென்றும், பாரதா பிரிண்ட்டிங் அண்ட் பப்ளிஷிங் கம்பெனி டைரெக்ட்டர்களின் அடுத்த கூட்டத்தில் அதை ரத்து செய்துவிடும்படி தீர்மானம் கொண்டு வருவதாகவும் 1-ஆவது எதிரி எனக்கு உறுதி கூறினர்.

8. 1, 4 எதிரிகள் தேசபக்தனை வாங்கிய கால முதலாகவே, என்னுடைய சேவை தேவையாயிருந்தால் என்னை ஆசிரியராக நியமித்திருப்பதாக உத்தரவு கொடுக்கும்படி கேட்டு வந்தேன். ஆனல் அவர்கள் அவ்விதம் செய்யாமல் ஒத்திப் போட்டுக்கொண்டு வந்தார்கள். பிறகு ஜூலை மாத ஆரம்பத்தில், எந்தெந்த நிபந்தனைகளின் பேரில் நான் ஆசிரியராக இருக்க முடியுமென்று எழுதி முதலாவது எதிரியிடம் அதைக் கொடுத்தேன். அதில் சில ஷரத்துக்களை அவர் அடித்துவிட்டார்.

அவை முக்கியமானவையென்று நான் கருதியதால், அடித்த பாகங்களை மீண்டும் சேர்க்க வேண்டு மென்று கடிதம் எழுதினேன். அவர், சட்ட நிபுண ரிடம் கலந்து யோசிப்பதற்காக அதை 4-வது எதிரி யிடம் கொடுத்தார்.

9. ஆயினும் 1, 4-ஆவது எதிரிகளுக்குள் அபிப்பிராய பேதமேற்பட்டது. அதை ராஜி செய்து வைக்க நான் செய்த முயற்சிகளை, முதலா வது எதிரி தப்பாக அர்த்தம் செய்துகொண்டு ஜூலை மாதம் 16-ஆம் தேதிவாக்கில் எனக்கு ஒரு நோட்டீஸ் கொடுத்தார். அதில் நான் ஆசிரிய ரென்று குறிப்பிடவில்லை.

10. அன்றுதான், மற்றொரு சொந்தக்காரர் என்னை ஆசிரியராக நியமித்திருப்பதாக எழுத்து மூலமான உத்தரவு கொடுத்தார். 1, 4 எதிரிகள் தேசபக்தனை ஒப்புக்கொண்ட காலமுதல், முதன் முதலாக அந்த உத்தரவுதான் எனக்குக் கிடைத் திருக்கிறது.

11. ஆயினும் 1, 4 எதிரிகளுக்குள் அபிப்பி ராய பேதம் பெருகி வருவதாக உணர்ந்து தேசபக் தனிலிருந்து நான் விலகிவிட வேண்டுமென்று நினைத்து, அதற்கடுத்த நாள் சட்டபூர்வமாக மானேஜரான 1-ஆவது எதிரிக்கு நோட்டீஸ் கொடுத்தேன்.

12. அந்த நோட்டீஸ்படி ஆகஸ்ட் மாதம் 16-ஆம் தேதி தேசபக்தனிலிருந்து நான் விலகிவிட் டேன். அன்றைய பத்திரிகைகளிலும் இவ்விஷ யம் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

13. இந்த வழக்கிற்கு ஆதாரமான வியாசத்தை நான் எழுதவில்லை. உய்யக்கொண்டான் சிறுவயலிலிருந்து வந்திருந்த அழைப்புக்கிணங்கி நான் மே மாதம் முதல் தேதி சென்னையைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்று, மே மாதம் 2, 3 தேதிகளில் வருஷாந்தக் கூட்டத்தில் தலைமை வகித்தேன். 4, 5-ஆம் தேதிகளில் காரைக்குடியில் பிரசங்கங்கள் செய்தேன். திருச்சிராப்பள்ளியில் சில தினங்கள் தங்கிவிட்டு மே மாதம் 9-ஆந் தேதி வரையில் நான் தேசபக்தனுக்கு ஒன்றும் எழுதவில்லை.

14. 6-ஆம்தேதி பிரசுரமான வியாசத்தின் அசல் லிங்கி செட்டித் தெரு 307-ஆம் நெம்பர் வீட்டிலிருக்கும் ஸ்ரீ எம். கே. சீனிவாசனிடத்தில், 1, 2, 4 எதிரிகள் கைது செய்யப்பட்ட பிறகு ஒப்புவிக்கப் பட்டதாக நான் அறிகிறேன். அரசாங்கத்தார், நீதித்தவறு ஏற்படாமலிருக்க விரும்பினால் அவரை விசாரித்துக் கொள்ளலாம்.

15. பிரஸ்தாப விஷயத்தை நான் இப்பால் வாசித்துப் பார்த்தேன். அதில் இ. பி. கோ. 124 ஏ பிரிவின்படியாவது வேறு பிரிவுகளின்படியாவது வரக்கூடியது எதுவுமில்லை. மொழிபெயர்ப்பும் பல இடங்களில் சரியாக இல்லை. அரக்க வம்சத்திற்கு அரக்க ஜாதி என்று பொருள்படும்படி ஜெனரல் டயரைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்குமிடத்தே மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

16. எனவே பிரியாதில் கண்ட குற்றங்களை நான் செய்யவில்லை. ஆயினும் நான் குற்றவாளி யென்று கோர்ட்டார் அபிப்பிராயப்படும் பட்சத்தில் எனக்குக் கொடுக்கப்படும் சிட்சையை சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்,"

இந்த வாக்குமூலத்தை ஐயர் சமர்ப்பித்த பிறகு, அரசாங்கத்தரப்பில் ஆஜராயிருந்த வக்கீல், ஐயர் கட்டுரையை எழுதவில்லையென்று சொன்ன லும் பொறுப்பு அவருக்கு உண்டு என்று வாதம் செய்தார்.

பிறகு மாஜிஸ்ட்ரேட் 19-ஆம்தேதி(19-9-21) தீர்ப்புக் கூறினர். தீர்ப்பில் சில முக்கியமான பகுதிகள் வருமாறு:—

"நான் பிரஸ்தாப வியாசத்தை மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் படித்துப் பார்த்தேன். அடக்கு முறைகள் தாண்டவமாடுவதாக அவர் வர்ணித்து, ஒத்துழையாதார்கள் அஹிம்சா தர்மத்திலேயே அவைகளை எதிர்க்க வேண்டுமென்று மனப்பூர்வமாகச் சொல்லியிருப்பதாகவே நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். அவைகளுக்கு எதிர் நின்று போராட நம்மிடம் சங்கநாதம் செய்துகொண்டிருக்கும் கைராட்டினங்களே இருக்கின்றன வென்று மூன்ருவது பாராவின் முடிவில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. 'சங்கநாதத்தை' அர்த்தமின்றி இந்த இடத்தில் பிரஸ்தாபித்துவிடவில்லை. கோயில் களிலிருந்து சுவாமியை எடுத்துக்கொண்டு போகுங் காலங்களிலும், ஹிந்துக்களுடைய பிரேதங்களைக் கொண்டு போகையிலும் சங்கநாதம் வழக்கமாக நடந்து வருகிறது. ஒத்துழையாதார் கைராட்டினங்களே மேன்மை தரத்தக்கதென்று கருதி இருக்கிருர்களென்பது நன்ருகத் தெரிந்த விஷயம். இந்த அர்த்தத்தில், அடுத்தாற்போலுள்ள பாராவிலிருந்து கட்டுரை எழுதியவருடைய கருத்து நன்ருகப் புலப்படுகிறது. 'அங்கியர்களுடைய தோற்றத்தில், ஒத்துழையாதாரே பல

வீனர்களென்று தோன்றலாம். மன உறுதியினுலேயே இரு தரத்தினருக்கும் உள்ள வேற்றுமைகளைப் போக்கடிக்க வேண்டும்' என்று அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எனவே மிருக சக்தியை நம்பாமல், மன உறுதியையே நம்பி இருக்க வேண்டுமென்று, இந்தக் கட்டுரை எழுதியவர், மறைபொருளாகத் தமது நேயர்களை வேண்டிக் கொள்கிருர். இதுதான் அவருடைய உண்மையான கருத்தென்று கடைசி பாராவிலிருந்து தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

∴ ∴ ∴

இனி சிட்சையைப்பற்றிக் கவனிக்கவேண்டும். குற்றம் செய்யப்பட்ட காலத்திலும், அதற்குச் சமீபமாகவும் இருந்து வந்திருக்கும் நிலைமையை உத்தேசித்து, இந்த விஷயத்தை நான் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் கவனித்தேன். இரண்டாவது எதிரியை (வ. வே. ஸு, ஐயரை) ராஜத் துரோகமான வாசகங்களுக்காகச் சிட்சிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனுல் அஹிம்ஸா தர்மத்தை கொஞ்சமும் தயக்கமன்னியில் அவலம்பித்திருப்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். தஸ்தாவேஜுகளிலுள்ள சாட்சியத்திலிருந்து இந்தக் கட்டுரை மூலமாக அரசாங்கத்திடம் வெறுப்பையும் அதிருப்தியையும் உண்டு பண்ணச் செய்திருக்கும் முயற்சியானது, சமீப காலத்தில் அதிக்கிரமத்தில் கொண்டுபோய்விடக் கூடுமென்று நான் நினைக்க முடியவில்லை. பிரஸ்தாப பத்திரிகையைப் படிப்போருடைய நிதான புத்தியை உத்தேசித்தே நான் இவ்விதம் கூறுகிறேன். ஒன்பது மாத சிட்சை விதித்தால் போதுமானதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. குற்றத்தின் தன்மையையும், அதனுல் ஏற்படக்கூடிய பலா

பலன்களையும் கவனிக்கையில் வெறுங்காவலே போதுமானது.''

மாஜிஸ்ட்ரேட் தீர்ப்பை வாசித்து முடித்ததும் ஸ்ரீ வ. வே. ஸு. ஐயர், மகிழ்ச்சியுடன் தண்டனையை ஏற்றுக்கொண்டு 'இது பாரத மாதாவின் சங்கற்பம்' என்று கூறினர்.

ஐயரை முதலில் சென்னைச் சிறைச்சாலைக்கு அழைத்துச் செல்ல கோர்ட்டுக்கு வெளியே கொண்டு வந்ததும், அங்குக் கூடியிருந்த நண்பர்கள் பலரும் அவருக்கு மாலை சூட்டினர். ஐயருடைய தர்மபத்தினி ஸ்ரீமதி பாக்கியலட்சுமி அம்மாள் தமது கணவனுருக்கு மாலை சூட்டி 'தேசத்தொண்டு செய்வதற்காகத் தங்களைச் சந்தோஷத்துடன் சிறைக்கு அனுப்புகிறேன்' என்று சொன்னுர். ஐயருடைய பெண் செல்வி சுபத்ரா, தம் தந்தையாருக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து, அவருடைய சிறைவாசத்தினுல் சுயராஜ்யம் சீக்கிரம் கிட்டும் என்று தான் நம்புவதாகக் கூறினர். கூடியிருந்த நண்பர்களின் வந்தேமாதர கோஷத்துக்கிடையே ஐயர், முகத்திலே புன்சிரிப்பு தவழ, சிறைக்குச் சென்ருர்.

சென்னைச் சிறைச்சாலைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட ஐயர், ஓரிரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர், பெல்லாரி சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டார். சிறையில் அதிகாரிகள் இவரை மிகவும் கண்ணியமாகவே நடத்தினர்களென்று சொல்லவேண்டும். படிப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் இவருக்குச் செய்து கொடுத்தனர். இதன் விளைவாக, கம்ப ராமாயணத்தைப்பற்றி ஓர் ஆராய்ச்சி நூல் ஆங்கிலத்தில் எழுதி முடித்தார். இந்த நூல் கம்பனையும் வால்மீகி

யையும் அறிவதற்கு ஒரு திறவுகோலாயிருக்கிற தென்று சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்.

1922-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதம் பெல்லாரி சிறையிலிருந்து வெளி வந்ததும், ஐயர், தமது முழுக் கவனத்தையும், குருகுலத்தை ஸ்தாபிக்கும் விஷயத்தில் செலவழிக்கத் தொடங்கினர். இடையிடையே இலக்கிய சேவையும் அரசியல் சேவையும் செய்து வந்தார்.

சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு திருநெல்வேலி ஜில்லாவைச் சேர்ந்த சேரமா தேவியில் பாரத்துவாஜ ஆசிரமம் என்ற பெயரால் குருகுலம் ஒன்று ஆரம்பிக்கப் பட்டது. ஐயர் இதற்காகத் தமது சக்தியனைத்தையும் செலவழித்தார் என்று சொல்லவேண்டும். பால பாரதி என்ற ஒரு மாதப்பத்திரிகையும் இங்கிருந்து வெளி வரத் தொடங்கியது. மேல்நாட்டு இலக்கியங்களையும் கீழ்நாட்டு இலக்கியங்களையும் தமிழர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தி வைக்க வேண்டுமென்ற ஐயருடைய ஆவல் இதன்மூலம் சிறிது சிறிதாக நிறைவேறி வந்தது.

ஆனல் தமிழ் நாட்டின் துரதிருஷ்டம் இந்தக் குருகுலம் நீடித்து நடைபெறவில்லை. இங்கு ஜாதி வேற்றுமை பாராட்டப்படுவதாகத் தமிழ்நாட்டில் சிலர் கிளர்ச்சி செய்தனர். ஐயர் இதற்காகப் பெரிதும் வருந்தினர். தமது நல்லெண்ணத்தையும் உயர்ந்த நோக்கத்தையும் பல வகையாலும் எடுத்துக் காட்டினர். ஆயினும் என்ன? அழிவுச் சக்திகள் தலைதூக்கியே நின்றன. ஆக்குவது கடினம். அழிப்பது சுலபமல்லவா?

1925-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதம் மூன்றுந்தேதி, குருகுலத்துப் பிள்ளைகளுடன் ஐயர், பாபநாசம் அருவியில் நீராடச் சென்றார்; கூட மகள் சுபத்ராவும் சென்றாள். சுபத்ரா, அருவியின் ஓரிடத்தைக் கடக்க முயன்

ருள். முயலுகையில் கால் சறுக்கி அருவியில் விழுந்து விட்டாள். அவளைத் தாவிப் பிடிக்க ஐயர் குதித்தார். அந்தோ! தந்தையும் மகளும் அருவிக்கு இரையானார் கள். ஐயருடைய ஒரே மகன் வ. வே. ஸு. கிருஷ்ண மூர்த்தி, தந்தையை இழந்த தனயனானார்.

ஐயர், வீர மரணமே எய்தினாரென்றாலும், அஃது— அவருடைய மரணம்—தமிழ்நாட்டுக்குப் பெருநஷ்டம்; தமிழ் மொழிக்குப் பெருநஷ்டம்.

வஜ்ரமான தேகம்; கூர்மையான அறிவு; உறுதி யான மனம்; இவைதான் ஐயர். விசுவாமித்திரரை யும் வசிஷ்டரையும் படிக்கிறோம். ஆனால் ஐயரிடத்தில் இவ்விருவரையும் பார்க்கலாம்.

நாமக்கல் வெ. ராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள், பாலபாரதி பத்திரிகையில் எழுதிய பின்வரும் ஒருபாட் டின் மூலம் ஐயரை நம் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்து கிறார்:—

முழுமதி மயிர்த்தா லன்ன
முகந்திகழ் கருணை நோக்கும்
மூர்க்கரும் நேரிற்கண்டால்
முகந்திடும் சாந்த வீச்சும்
குழலினும் இனிய தான
குழந்தையின் மழலைப் பேச்சும்
குவிந்திடும் உதட்டின்மீதும்
கூத்திடும் சிரிப்பின் கூட்டும்
தழலினும் தூய வாழ்வும்
தாயினும் பெரிய அன்பும்
சத்திய நிலையும் முன்னாள்
தவமுனி இவனே என்னப்

பழகிய பேயும் போற்றும்
படித்தொரு வடிவந் தன்னைப்
பாரிடை இனிமேல் வேறு
யாரிடைப் பார்ப்போ மைய்யா!

ஐயர் பிரிவு கேட்டு பரலி சு. நெல்லையப்பர் அவர்கள் லோகோபகாரி பத்திரிகையில் பின் வருமாறு புலம்பினர்:—

1. அருவிநீ ராடச் சென்றீர்!
அருவியில் கலந்து விட்டீர்!
பெரிதும்யாம் துயா முற்றேம்!
பேசொணுத் துயா முற்றேம்!
திருவுடை மகளும் நீரும்
தேவர்க்கு விருந்தாய் விட்டீர்!
வருதுயர் கருதினீர் கொல்
வண்டமிழ் நாட்டுக் கெல்லாம்.

2. வையகத் தெழிலின் மிக்க
மாண்புயர் பாவ நாசத்
தெய்விகக் காட்சி நோக்கிச்
சேரமா தேவி சென்றீர்
உய்வழி செய்வீ ரென்றிங்
குறுதியில் வாழ்ந்தோம் உள்ளம்
நைவழி புரிந்து விட்டீர்!
நன்றுகொல்? நவிலுவீரே.

3. பைந்தமிழ் மறந்தீர் கொல்லோ?
பாட்டினை மறந்தீர் கொல்லோ?
செந்தமிழ்க் கம்பனுர் தம்
தீங்கவி மறந்தீர் கொல்லோ?

அந்தரம் புகுந்து கம்பன்
அருமிருந் தவன்வாக் கெல்லாம்
சிந்தையில் உவகை பொங்கக்
கேட்டீரோ? செப்புவீரே.

4. வீரத்தை வளர்க்க வந்தீர்!
வீரரை ஆக்க வந்தீர்!
வீரத்தை உணர்த்த வந்தீர்!
வீரவாழ் வெய்தி நின்றீர்!
வீரத்தில் வாழ்ந்த கன்னி
வீழ்ச்சியில் வீழ்ந்த போது
வீரத்தில் பாய்ந்து விட்டீர்
வீரர்கள் பெரிய வாழ்வே!

5. செத்தவர் உடலம் சாகச்
சிவன்சா வின்றி யென்றும்
புத்துடல் பெற்று மீளும்
என்பர்கள் புலமையோர்கள்
எத்தனை வேலை உண்டு
நாட்டிலே? அன்பர் கோவே!
புத்துடல் பெற்று வாரீர்
விரைவிலே! புவியில் வாழ்வீர்!

4946. XXV.B.34.

தியாக சீலர்

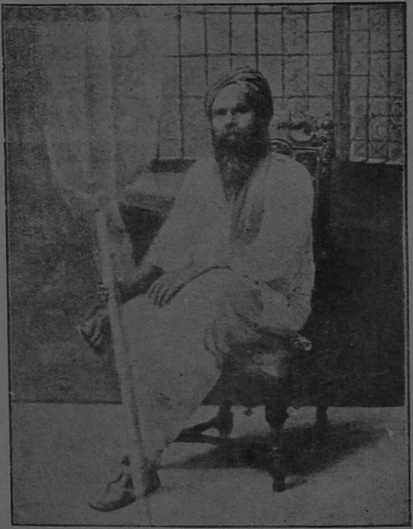

சுப்பிரமணிய சிவம்

தியாக சீலர்

அவரைப்பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். தம்மைப் பெற்றுக் கொடுத்த நாட்டினிடத்தே அவர் வைத்துக் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த பற்று, அந்தப் பற்றை வெளிப்படுத்த அவர் மேற்கொண்ட விரதம்—செய்த தியாகம், ஹிந்து தர்மத்தினிடத்தில் அவருக்கிருந்த களங்கமில்லாத பக்தி, அந்தத் தர்மத்தின் சாசுவதத் தன்மையில் அவருக்கிருந்த நம்பிக்கை, தர்ம சாஸ்திரங்களில் அவருக்கிருந்த புலமை, ஹிந்து தர்மத்தை மெருகு கொடுக்க அவ்வப்பொழுது அவதரித்த மகான்களிடத்தில் அவர் வைத்திருந்த மதிப்பு, இவைகளையெல்லாம்பற்றி நான் எவ்வளவு எவ்வளவோ கேள்விப்பட்டிருந்தேன். கேள்விப்பட கேள்விப்பட அவரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலும் எனக்கு அதிகரித்தது. ஆனால் அவரைப்பற்றிச் சொன்னவர்கள், அவரைப்பற்றிப் பயமுறுத்தியும் வைத்திருந்தார்கள். 'நிரம்பக் கண்டிப்பான பேர்வழி; வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாகத்தான் பேசுவார். அவருடைய வெள்ளை உள்ளத்தைக் காண்பதற்கு முன்னர் அவருடைய கடுத்த சொல்லைக் கேட்டுக்கொள்ள நீங்கள் தயாராயிருக்க வேண்டும்' என்று இப்படியெல்லாம் எனக்கு எச்சரிக்கை செய்து வைத்திருந்தார்கள். இருந்தாலும், என் ஆவல் முதிர்ந்து, அவரைக் காணக்கூடிய பக்குவத்தை எனக்கு அளித்தது. துணிவு கொண்டேன். துணிவை வளர்த்துக் கொடுத்தார் எனது அருமந்தன்ன தோழர் வாசுதேவய்யர். கண்டுகொண்டேன் சுப்பிரமணிய சிவனாரை. வாழ்க வாசுதேவ ஐயர்!

சிவனாரைக் கண்டதுமே அவரிடத்தில் என்னை யறியாத ஒரு பக்தி ஏற்பட்டது. ஆனால் இந்தப் பக்திக்கு அடிப்படையில் ஒருவித அச்சம் அமைந்துவிட்டது. அவரிடம் ஜாக்கிரதையாகப் பழகவேண்டுமென்று முதலிலேயே தீர்மானித்துக் கொண்டேன். கடைசி வரை அப்படியே பழகி வந்தேன். வாழ்க சிவனாரின் திருநாமம்!

மயிலாப்பூர் கபாலீசுவரர் கோயிலுக்கருகில் உள்ள பிச்சுப்பிள்ளை தெரு. பன்னிரண்டாம் இலக்கமிட்ட சிறிய, பழைய மாதிரியான வீட்டில் சிவனார் வசித்துக் கொண்டிருந்தார். 1918-ஆம் வருஷம் ஜனவரி அல்லது பிப்ரவரி மாதம் ஒரு நாள் காலை. சுமார் ஏழு மணி இருக்கும். சிவனாரைச் சென்று காண பிச்சுப் பிள்ளை தெருவிற்குச் சென்றேன். தெருவின் முகப்பில் சிவனார் வீடு. வீட்டிற்கு எதிர்ப் பக்கத்தில் இருவர் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் சிவனாரின் வீட்டிற்குள் நுழைவதைக் கண்டதும், இருவரின் உரையாடல் நின்றது. அவருள் ஒருவர், வீட்டு வாயிலின் முன் பக்கம் வந்து சிறிது தள்ளினாற்போல் நின்றுகொண்டு நானும் சிவனாரும் என்ன பேசுகிறோமென்பதைச் செவி கொடுத்துக் கேட்கத் தொடங்கினார். போலீஸ் உளவாளிகளின் நிழலில் சிவனாரின் அன்றாட அலுவல்கள் நடைபெறுகின்றன என்று ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்த நான், அவர் வீட்டுக்கு எதிரில் இருவர் இருந்ததையும், அவ்விருவரில் ஒருவர் எங்கள் பேச்சைக் கேட்க முன் வந்து நின்றதையும் கண்டு ஆச்சரியப்படவில்லை.

வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். சிவனாரைக் கண்டேன். முதன்முதலாகக் கண்டது அப்பொழுதுதான். பிச்சுப் பிள்ளை தெருவில் வசித்த சிவனார், பிச்சனாகவே அப்பொழுது எனக்குக் காட்சியளித்தார். நெற்றியிலே

திருநீறு; முகத்திலே கனல் வீசும் கண்கள்; தாடி மீசை; உடலை ஒரு வெண்போர்வை மூடிக் கொண்டிருந்தது. அவருக்கு முன்னால் ஒரு மேஜை. அந்த மேஜையின்மீது காகிதங்கள், புத்தகங்கள் முதலியன ஒழுங்கின்றிப் பரவிக் கிடந்தன. ஒரு பக்கத்தில் அச்சுத் தாள்கள் சில அவரது எழுதுகோலின் உறவைப் பெற்று அச்சகத்திற்குச் செல்லக் காத்துக் கொண்டிருந்தன. நான் சென்ற சமயம், சிவனார், என் வருகையை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததுபோல், மேஜைக்குப் பின்னாலிருந்த நாற்காலியில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருந்தார்.

"நமஸ்காரம்."

"வாருங்கள்; உட்காருங்கள். யாரென்று தெரிந்து கொள்ளலாமா?"

"என் பெயர் சாமிநாதன் என்று சொல்வார்கள்."

"ஓ ஓ! வாசுதேவன்[1] சொல்லியிருந்தானே, அவர் தானா? தேசபக்தன் பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராக இருப்பதாகச் சொன்னான். எங்கே ஜாகை? மயிலாப்பூரில் தானே?"

"ஆமாம்; ஆடம் தெருவில் இருக்கிறேன். வாசுதேவய்யர் வீட்டுக்குச் சமீபத்தில்தான்."

"பெற்றோர்கள்?"

"இருக்கிறார்கள். தகப்பனார் பி. எஸ். ஹைஸ்கூலில் ஆசிரியராக இருக்கிறார்."

"அப்படியா? ரொம்ப சந்தோஷம். இங்கே அடிக்கடி வந்து போகலாமே?"

---

1 இவர் பற்றிய விவரங்களுக்கு 19-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

"அடிக்கடி வந்து போக வேண்டுமென்றுதான் ஆசை. ஆனால் போதிய அவகாசம் கிடைப்பதில்லை."

"அவகாசம் கிடைக்காமற் போகாது. என்னை வந்து பார்க்கப் பயம்; இல்லையா?"

இப்படிச் சொல்லிக் கேலியாகச் சிரித்தார்.

"பயம் ஒன்றுமில்லை."

"எனக்கு சி. ஐ. டி. போட்டிருக்கிறார்கள்; தெரியுமோ இல்லையோ? தெருப்பக்கம் இரண்டு பேர் இருக்கிறார்கள், பாருங்கள்."

"ஆமாம்; பார்த்துக் கொண்டேன்."

"அவர்களும் நம்மைப்போல் மனுஷ்யர்கள்தான். நம்மைப்போல் அவர்களுக்கும் குடும்பமுண்டு; ஆசாபாசங்களுண்டு; நல்ல இதயம்கூட உண்டு. ஏதோ வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக இந்த உத்தியோகத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள்."

இதற்கு நான் என்ன பதில் சொல்வது! மௌனமாக இருந்தேன்.

இந்தச் சமயத்தில் ஓர் ஆள் வந்தான். அச்சகத்திலிருந்து வந்தவன் என்று தெரிந்தது. சிவனார் அவனுடன் ஏதோ பேசத் தொடங்கினார். நானும் விடைபெற்றுக் கொண்டேன். எனது முதல் சந்திப்பு இதனோடு முற்றுப்பெற்றுவிட்டது.

இதற்குப் பிறகு, சிவனார், தேசபக்தன் காரியாலயத்திற்கு ஏக தேசமாக வந்துபோவார். அவருக்கும் கலியாண சுந்தர முதலியாருக்கும் ஏற்கனவே இருந்த லேசான பரிச்சயம், சிறிதுசிறிதாக நட்பாக வளர ஆரம்பித்தது. இதன் விளைவாக, உதவி ஆசிரியர் சிலருக்கு

அவர்—சிவனூர்—நெருங்கியவரானூர். நானும் அவர் இல்லத்திற்குச் சமயம் வாய்த்தபோது சென்று அவருடன் பேசும் பேறு பெற்றேன். ஆயினும் அவர் உள்ளத்தோடு என்னல் ஒன்றுபட முடியவில்லை. அவர் வாழ்ந்த உலகம் வேருகவும் நான் வாழ்ந்த உலகம் வேருகவும் இருந்ததுதான் இதற்குக் காரணம்.

அநேகமாகக் காலை நேரங்களில்தான் சிவனூரைச் சென்று காண எனக்கு அவகாசம் கிடைக்கும். சென்ற பொழுதெல்லாம் முதல் கேள்வியாக "உங்கள் அன்னை பெசண்ட் செளக்கியமா?" என்று குத்தலாகக் கேட்பார். அதற்கு ஒவ்வொரு தடவையும் நான் "செளக்கியம்" என்ற ஒரே மாதிரியான பதிலை புன்சிரிப்புடன் கூறுவேன். என்னை நோக்கி இந்த வினு அம்பை ஏன் எய்கிருர் என்பதைச் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு நான் தெரிந்து கொள்ளாமலில்லை.

பெசண்ட்டம்மையாரின் தலைமையில் அப்பொழுது நாடெங்கணும் 'ஹோம்ரூல்' கிளர்ச்சி தீவிரமாக நடைபெற்று வந்தது. **தேசபக்தன்** பத்திரிகை, தமிழ்நாட்டில் அக்கிளர்ச்சிக்கு உரமிட்டு வந்தது. 'ஹோம்ரூல்' இயக்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் **தேசபக்தன்** பத்திரிகை, பெசண்ட்டம்மையாரின் தமிழ்க்குரலாக ஒலித்ததென்று சொல்லலாம். இந்தியாவின் சுதந்திர சரித்திரத்தில் **தேசபக்தனுக்கு** நிரந்தரமான ஒரு ஸ்தானம் உண்டு. இந்தப் பத்திரிகைதான், தமிழ்நாட்டில் தேசீய உணர்ச்சியை நேரிய முறையில், தமிழ்ப் பண்போடு கலந்து ஊட்டியதென்று சொன்னல், அது சரித்திரஉண்மைக்கு எவ்விதத்திலும் புறம்பானதாகாது.

'ஹோம்ரூல்' இயக்கத்திற்கு பெசண்ட்டம்மையார் தலைமை பூண்டிருப்பதையும், அவர் தலைமையை இந்தி

யர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதையும் சிவனுர் விரும்ப வில்லை. "அன்னிய ஆதிக்கத்தினின்று விடுதலை பெற நாம் முனைந்திருக்கிறோம். அதற்கு ஓர் அன்னிய ஸ்திரீ யின் உதவியை நாடுதல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? அது பாரத ஜாதியின் தன்மதிப்புக்குக் குறைவல்லவா?" என்று சிவனுர் கட்சி பேசுவார்.

தேசபக்தன் பெசண்ட்டம்மையாரைப்பற்றி எழுது கிற போதெல்லாம் அன்னிபெசண்ட் என்று குறிப் பிடாது; அன்னைபெசண்ட் என்றே குறிப்பிடும். பெசண்ட்டம்மையாரின் சொல்வன்மையிலும் செயல் திறனிலும் தேசபக்தனுக்குப் பெருமதிப்பு உண்டு. இந்த மதிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டே பெசண்ட் டம்மையாரைப் பற்றிய அதன் எழுத்துக்கள் மிளிர்ந் தன. சிவனுருக்கு இது பிடிப்பதில்லை. "அன்னை பெசண்ட் என்ன ஐயா, அன்னைபெசண்ட்! அன்னிய பெசண்ட் என்றல்லவோ அழைக்க வேண்டும்?" என்று ஆத்திரத்தோடு கூறுவார். "ஒரு வெள்ளைக்கார ஸ்திரீ உங்களுக்குச் சுயராஜ்யம் வாங்கிக் கொடுத்துவிடப் போகிறுளாக்கும்?" என்று எங்களைப் பார்த்துக் கேலி செய்வார். தேசபக்தன் காரியாலயம் போதரும்போ தெல்லாம் அவருடைய வாக்கில் அன்னைபெசண்ட் என்ற பெயர் அன்னிய பெசண்ட்டாக மாறி அவருடைய சாபத்தைப் பெருமற்போவதில்லை.

தமிழ்நாட்டில் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, சுப்பிர மணிய சிவம் முதலியோர் திலகர் கோஷ்டியைச் சேர்ந் தவர்கள்; அவரிடத்தில் பரம பக்தி பூண்டவர்கள். அவர் மறைவுக்குப் பிறகு இவர்கள் தீவிர அரசியலி லிருந்து ஒதுங்கிவிட்டார்களென்றே சொல்லவேண்டும். தேசபக்தன் திலகரைப் போற்றியும் அவருடைய கொள் கைகளுக்கு ஆதரவு கொடுத்துமே எழுதி வந்தது. அந்த

வகையில் சிவனுருக்குத் திருப்திதான்; அதற்காக ஆசிரியர் கலியாண சுந்தரனுரை அடிக்கடி பாராட்டவும் செய்வார். ஆனால் பெசண்ட்டம்மையாரை ஆதரித்து எழுதி வந்ததுதான் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

சிவனுர், திலகரிடத்தில் கொண்டிருந்த பக்திக்கறிகுறியாகவே சென்னை திருவல்லிக்கேணி கடற்கரை, திலகர் கட்டமாக இன்று பெயரெடுத்திருக்கிறது. சென்னையில் முந்தியெல்லாம் பெரிய அளவில் பொதுக்கூட்டங்கள் நடைபெறுவதற்கு வசதியான இடங்களில்லாமவிருந்தது. இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தொடக்கத்தில், அகில இந்தியத் தலைவர்களில் முக்கியமானவர்கள் பேச இருக்கின்ற கூட்டங்களாயிருந்தால், இவை பெரும்பாலும், இப்பொழுது பழக்கடை இருக்கிறதல்லவா, இதற்குத் தெற்குப்பக்கமாகவுள்ள பச்சையப்பன் கல்லூரியைச் சேர்ந்த மைதானத்தில் நடைபெறும்; சில சமயங்களில் ஹைகோர்ட்டுக்குக் கிழக்கிலுள்ள கடற்கரையிலும் நடைபெறுவதுண்டு. அங்கு முந்தி சவுக்குத் தோப்பு இருந்தது.

முதல் உலக மகாயுத்தத்திற்குப் பிறகு சில பொதுக்கூட்டங்கள், ராயப்பேட்டை 'கௌரி விலாஸ்' மைதானத்தில் நடைபெற்றன. இந்த இடம் முந்தி ஜஸ்டிஸ் மணி ஐயருக்குச் சொந்தமாயிருந்தது. 1918-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் சென்னை போந்த திலகர் கோஷ்டிக்கு பகிரங்க வரவேற்பளிக்கப்பட்டது இந்த மைதானத்தில்தான். ஸ்ரீமதி சரோஜனி தேவி முதலியவர்கள் பேசியது இந்த மைதானத்தில்தான். அப்பொழுதெல்லாம் ஒலிபெருக்கிச் சாதனம் கிடையாதென்பதைப்பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை.

விபினசந்திர பாலர் போன்றவர்கள் பேசுவதாயிருந்தால் கூட்டம் அதிகமாயிருக்கும். இதனுல் இக்

கூட்டங்கள் திருவல்லிக்கேணிப் பக்கத்திலுள்ள கடற்கரையில் நடைபெற்றன. பாலருடைய கூட்டங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தவர்களுள் முக்கியமானவர் சுப்பிரமணிய பாரதியார். பின்னர் பல பொதுக்கூட்டங்களை இந்த இடத்தில் நடத்தினர் சிவனர். இதற்குத் திலகர் கட்டமென்று பெயரிட்டவரும் சிவனர்தான். தேசீய இயக்கத்திற்குக் காந்தியடிகள் தலைமை தாங்க முற்பட்டது முதல், பொதுவாக எல்லா அரசியல் கூட்டங்களும் இந்த இடத்திலேயே நடைபெற்று வருகின்றன. இது நிற்க.

தேசபக்தன் பத்திரிகையின் முதற்பக்கத்தில், 'சுயராஜ்யப் போர்முனையிலிருந்து—ஒருபோர்வீரன் எழுதுவது' என்ற தலைப்புக்கொண்ட பகுதியை நான் நிரப்பி வந்தேனல்லவா,[1] அதில் அன்னிபெசண்ட்டைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபம் வரும்போதெல்லாம், பெசண்ட்டம்மையார் என்ருவது, அன்னைபெசண்ட் என்ருவது குறிப்பிட்டு வந்தேன். இப்படிக் குறிப்பிட வேண்டுமென்பது முதலியாரின் விருப்பமாயிருந்த போதிலும் எனக்கும் இப்படிக்குறிப்பிடுவதுதான் திருப்தியா யிருந்தது. அந்த அம்மையாரின் பரந்த அறிவிலும், சலியாத உழைப்பிலும் எனக்கு அதிக மதிப்பு. அவரிடத்தில் ஒரு பிரமையும் கொண்டிருந்தேன். அவருடைய மேதைக்கும் உழைப்புக்கும் ஒரு சிறிய உதாரணம்.

இந்திய அரசியல் சீர்திருத்தத்தைப்பற்றிய மாண்டேகு-செம்ஸ்போர்ட் அறிக்கை 1918-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் வெளியாயிற்று. சாதாரணமாக இந்த மாதிரியான முக்கிய அறிக்கைகள், குறிப்பிட்ட நாளில்தான் வெளியிடப்பெற வேண்டுமென்ற எச்ச

1 25-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

ரிக்கையுடன், வெளியாக வேண்டிய நாளைக்கு முந்தின நாள் பத்திரிகைகளுக்கு மட்டும் அனுப்பப்படுவது வழக்கம். இந்த வழக்கத்தையொட்டி, மேற்படி மாண்டேகு-செம்ஸ்போர்ட் அறிக்கை, வெளியிடப் பெற வேண்டிய நாளுக்கு முந்தின நாள், நியு இந்தியா பத்திரிகைக்குக் கிடைத்தது; தேசபக்தனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. காரணம், அரசாங்க அறிக்கைகளைப் பெறக் கூடிய பத்திரிகைகளின் ஜாபிதாவில் இன்னும் தேசபக்தன் சேர்த்துக்கொள்ளப் படாமலிருந்ததுதான். இதனால் நியு இந்தியா பத்திரிகையிலிருந்து மேற்படி அறிக்கை அச்சாக அச்சாக, ப்ரூப் தாள்கள் முந்தின நாள் மாலையிலிருந்து தேசபக்தன் காரியாலயத்திற்கு வந்துகொண்டேயிருந்தன. மறுநாள் காலை எட்டு மணிக்குமேல் இது வெளியிடப்பட வேண்டுமென்பது ஏற்பாடு. எனவே உதவி ஆசிரியர்களாகிய நாங்கள் இரவு பூராவும் உட்கார்ந்து, நியு இந்தியாவிலிருந்து ப்ரூப்புகள் வரவர மொழிபெயர்த்து அச்சகத்திற்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தோம். மறு நாள் காலை எட்டு மணிக்கெல்லாம் நியு இந்தியாவும் தேசபக்தனும் மேற்படி அறிக்கையைத் தாங்கி வெளிவந்தன. ஆனால் நியு இந்தியா பத்திரிகையின் விசேஷமென்னவென்றால், அறிக்கையோடு அதைப்பற்றி பெசண்ட்டம்மையாரின் கருத்தும் வெளியாகியிருந்ததுதான். சுமார் இருபது மணி நேரத்திற்குள், இந்தியாவின் அரசியல் போக்கைத் திருப்பிவிட்ட இந்த அறிக்கை பூராவையும் படித்து ஜீரணித்துக்கொண்டு, அதைப்பற்றித் தமது திடமான அபிப்பிராயத்தை எழுதி அச்சிடச் செய்து வெளிக்கொணர்வதென்றால், அது லேசான காரியமல்ல; மகத்தான சாதனை. பத்திரிகைத் துறையில் உள்ளவர்களுக்குத்தான் இந்தச் சிரமம் தெரியும். அறிக்கையுடன் பெசண்டம்மையாரின் அபிப்பிராயமும்

சேர்ந்து வெளி வந்ததைக் கண்டு, அப்பொழுது எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். இஃது இப்படி யிருக்கட்டும்.

தேசபக்தன் பத்திரிகையின் முதற்பக்கத்தில் சுயராஜ்யப் போர்முனையிலிருந்து எழுதும் போர்வீரன் நான்தான் என்பது சிவனுருக்குத் தெரியும். அதில் நான் பெசண்ட்டம்மையாரைப் போற்றி எழுதி வந்தது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லையென்பது எனக்குத் தெரியும். பெசண்ட்டம்மையாரிடத்தில், முதலியாரைக் காட்டிலும் நான் அதிக பக்தி விசுவாசமுடையவன் என்று அவர் கருதிவிட்டார். இதனுல்தான் என்னைக் காணும் போதெல்லாம் "உங்கள் அன்னை பெசண்ட் சௌக்கியமா?" என்று குத்தலாகக் கேட்டு வந்தார். இதற்காக அவர்மீது எனக்குச் சிறிதுகூட வருத்தம் உண்டாகவில்லை. அவருடைய களங்கமற்ற தேசபக்தியில் எனக்குப் பெருமதிப்பு இருந்து வந்ததுதான் காரணம்.

பெசண்ட்டம்மையார்மீது சிவனுர்காட்டிய விரோத மனப்பான்மையானது சிறிது ஆழமாயிருந்ததென்றே சொல்லவேண்டும். இது காரணமாகவோ என்னவோ, அந்த அம்மையாருடைய நற்பணிகளைப்போற்றி எழுதி வந்த முதலியார்மீதும் என்மீதும் அதிருப்தி காட்டினுர் போலும். எங்களிடமே இத்தகைய மனப்பான்மை கொண்டிருந்த அவர், அந்த அம்மையாரை எழுத்துப் பிசகாமல் பின்பற்றி வந்தவர்களின் நடவடிக்கைகளில் அதிகமான விரோத மனப்பான்மை காட்டி வந்ததில் ஆச்சரியமென்ன இருக்கிறது?

சிவனுரைப்போல் பெசண்ட்டம்மையாரிடம் விரோத மனப்பான்மை கொண்டிருந்த முக்கியஸ்தர்களுள் ஒருவர், மயிலாப்பூர் மேலண்டை மாடத்தெருவில் வசித்து வந்த டாக்டர் எம். சி. நஞ்சுண்டராவ்;

வைத்தியத் துறையில் பெரிய நிபுணர்; சிறந்த தேச பக்தர்; திலகர் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்; ஆனால் பகிரங்கமாக அரசியலில் தலையிட்டுக் கொள்ளவில்லை. ஏப்ரல் 1919 அல்லது பஞ்சாப் படுகொலை என்ற நூலை நான் வெளியிடுதற்குமுந்தி இவரைக்கண்டு இவருடைய ஆதரவைக் கோரினேன். இத்தகைய நூல்கள் தமிழில் வெளிவர வேண்டுமென்றும் இவையே மக்களின் தேசிய உணர்ச்சியை எழுப்பக் கூடியவையென்றும், நூல் வெளியீட்டுக்காக ஐம்பது ரூபாய் நன்கொடை அளிப்பதாகவும் கூறி என்னை உற்சாகப்படுத்தினர். ஆனால் இவருடைய நன்கொடையைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் எனக்கு ஏற்படவில்லை. ஏன் இவரைப் பற்றி இங்கே குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறதென்றால் இவருக்கும் சிவனுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததனால்தான். இவர், சிவனுக்குச் சிகிச்சை செய்து வந்த வைத்தியராக மட்டும் இல்லை; அவருக்குப் பல வழிகளிலும் உதவியாயிருந்த நண்பராகவும் விளங்கினர். சிவனும் இவரிடத்தில் பரம விசுவாசம் வைத்திருந்தார்.

பெசண்ட்டம்மையாரைப் பற்றிச் சிவனர் பேச்சுக் கொடுக்கிறபோதெல்லாம் நான், அந்தப் பேச்சை வேறு விதமாகத் திருப்பிவிட வேண்டுமென்பதற்காக, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், விவேகானந்தர் முதலியோரைப்பற்றி லேசாகப் பிரஸ்தாபிப்பேன். அவ்வளவுதான்; ஆரம்பித்துவிடுவார் நயாகரா நீர் வீழ்ச்சி மாதிரி;[1] அவர்களுடைய உபதேசங்கள், நாட்டின் நல்வாழ்வுக்கு எவ்வளவு அவசியமானவை என்பதைப்பற்றிக் காலம்போனது தெரியாமல் பேசுவார்.

---

1 Niagara Falls. அமெரிக்கா ஐக்கிய நாடுகளுக்கும் கானடாவுக்கும் நடுவேயுள்ளது. உலகத்து அதிசயக் காட்சிகளுள் ஒன்று.

அப்பொழுது அவருடைய பரந்த புலமையும் ஞான முதிர்ச்சியும் நன்கு புலனாகும். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணருடைய உபதேசங்களையும் விவேகானந்தருடைய சொற்பொழிவுகளையும் படிக்குமாறு எனக்கு உபதேசம் செய்வார். அந்த இரு மகான்களிடத்திலும் என்னை அதிகமாக ஈடுபடச் செய்தது சிவனார்தான். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணருடைய உபதேசங்களில் உலக அனுபவம் எப்படிச் செறிந்து கிடக்கிறதென்பதை அறிந்து வியந்தேன். இருந்தாலும் அப்பொழுது எனக்கேற்பட்டிருந்த மனப்பக்குவத்திற்கியைய விவேகானந்தருடைய சொற்பொழிவுகளே என்னை அதிகமாகக் கவர்ந்தன. அவைகளைப் படித்தால் ஆங்கில மொழியில் நல்ல தேர்ச்சியுண்டாகுமென்றும், தேசபக்திக்கனலை நமது உள்ளத்தில் மூட்டி விடக்கூடிய சக்தி அவைகளுக்கு உண்டென்றும், நமது நாட்டுப் பண்டைய கலாசாரங்களைத் துலக்கிக் காட்டும் விளக்கங்களாய் அவை அமைந்திருக்கின்றனவென்றும் சிவனார் சொல்லி வந்தது எவ்வளவு உண்மை, எவ்வளவு பொருத்தமென்பதை, அந்தச் சொற்பொழிவுகளைப் படிக்கப் படிக்க உணரலானேன்; திரும்பத் திரும்ப அந்தச் சொற்பொழிவுகளைப் படித்தேன். பிற்காலத்தில் நான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரைப்பற்றியும் விவேகானந்தரைப்பற்றியும் நூல்கள் எழுதத் துணிந்தேனென்றால் அதற்குச் சிவனார் விதைத்த ஆசை விதைதான் காரணம்.

சிவனார், நாட்டு முன்னேற்றத்திறகாகத்தாம் அனுபவித்த துன்பங்களையும், செய்த தியாகங்களையும் பற்றி அதிகமாகச் சொல்லமாட்டார். நான் சில சமயங்களில், அவருடைய சிறை அனுபவத்தைப்பற்றிச் சொல்லுமாறு உரிமையோடு கேட்பேன். அவர், தமது அனுபவங்களில் சிலவற்றை, மனம் வருந்திக் கூறமாட்டார்; நகைச்சுவை ததும்பக் கூறுவார்.

சிவனுர் நகைச்சுவையற்றவர் என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். அப்படியில்லை. சிலரைப்போல் எப்பொழுதும் நையாண்டி செய்துகொண்டிருக்கத்தெரியாதென்ருலும், பட்டவர்த்தனமாகப் பேசிச் சிரிக்க வைப்பார்; தாமும் கூடவே சிரிப்பார். அவர் சிரிப்பது நான்கு பேருக்குக் கேட்கும்; அவ்வளவு உரத்த சிரிப்பு. அதைக்கொண்டு அவருடைய உள்ளத்தின் கல்மஷ மற்ற தன்மையை நாம் நன்கு தெரிந்துகொள்ளலாம்.

ஒரு நாள் காலை அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்று கண்டேன். "வாருமையா, வாரும்; அன்னை பெசண்ட்டே" என்று சிரித்துக்கொண்டே முகமன் கூறி என்னை வரவேற்ருர். நான், புன்சிரிப்புடன் "நமஸ்காரம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவருக்கு எதிர்ப்புறத்திலிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். "உமக்கு என்னென்ன கறிகாய்கள் பிடிக்கும்?" என்று கேட்டார். திடீரென்று கேட்ட இந்தக் கேள்வி என்னைச் சிறிது திகைக்கச் செய்தது. ஆனல் 'ஏன் இந்தக் கேள்வி' என்று கேட்கும் துணிச்சல் எனக்கு உண்டாக வில்லை. "எல்லாம் பிடிக்கும்" என்றேன். "முள்ளங்கி பிடிக்குமா?" என்ருர். "பிடிக்கும்" என்றேன். "அப்படியானல் ஒரு தடவையாவது ஜெயிலுக்குப் போய் விட்டு வாரும்" என்று சொல்லிச் சிரித்தார். எனக்கேதும் புரியவில்லை. ஜெயிலுக்கும் முள்ளங்கிக்கும் அதிக சம்பந்தம் உண்டு என்பது எனக்கு அப்பொழுது தெரியாது. "ஜெயிலுக்கா?" என்றேன். "ஆமாமையா, ஆமாம். ஏன்? ஜெயிலென்ருல் பயமாயிருக்கிறதோ? பயப்படவே தேவையில்லை. அங்கே போனல், தினந்தோறும் முள்ளங்கி சாப்பிடலாம்; முள்ளங்கி மட்டு மல்ல, அதன் கீரையையும் சாப்பிடலாம்" என்று சொல்லி, ஜெயிலுக்குள்ளேயே கைதிகளைக் கொண்டு

முள்ளங்கி முதலிய பலவகைக் காய்கறிகள் விளைவிக்கப்படுவது பற்றியும், இவற்றில் முள்ளங்கியைமட்டும் கைதிகளுக்கு அதிகமாக உபயோகப்படுத்துவதுபற்றியும் விவரமாகக் கூறினார்

இன்னொரு நாள் பேச்சில், நரக வேதனையை அனுபவிக்க வேண்டுமானால், ஜெயிலில் ஒரு தடவை க்ஷவரம் செய்துகொண்டால் போதுமென்று சொல்லிச் சிரித்தார். "ஏன் அவ்வளவு கஷ்டமா?" என்று கேட்டேன். ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் கைதிகள் க்ஷவர வேதனையைக் கட்டாயம் அனுபவித்தாக வேண்டுமென்று கூறி, அந்த வேதனையைப் பற்றிச் சிறிது விஸ்தரித்துக் கூறினார். எனக்கு மயிர்க்கூச்செறிந்தது; உடம்பு ஒரு குலுங்கு குலுங்கியது. "கேட்ட மாத்திரத்தில் இப்படிப் பயப்படுகிறீர்களே! அனுபவித்தால் செத்தே போய்விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே" என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.[1]

---

1 சிவனார், தம் சிறை அனுபவத்தைப்பற்றி எழுதியுள்ள குறிப்பு இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது:—

"கைதி சிறைக்குள் சென்றதும் முழு மொட்டையாக க்ஷவரம் செய்து கொண்டுவிட வேண்டும். அங்குச் சாதாரணமாகக் கைதியின் சரீரத்தின் எந்தப் பாகத்திலும் அரையங்குலத்துக்கு மேல் நீளமுள்ளதாக ரோமம் வளரவிடக் கூடாதென்பது வைத்திய விதி. ரோமம் அதிகமாக வளர்ந்துவிட்டால் அழுக்குப் படிந்து நோய் உண்டாகிவிடுமாம்!

க்ஷவரம் செய்வதற்கு உபயோகிக்கப்படும் கத்திகள் சாணை பார்க்காத வெறும் இரும்புத் தகடுகள். க்ஷவரா தினத்தன்று படும் கஷ்டம் இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. அதிலும் என்னைப் போன்ற முரட்டு ரோமங்கள் உள்ளவர்கள்...............! க்ஷவரம் செய்துகொள்வதைவிட எந்த வேலையும் செய்யலாம்; மரண வேதனையும் அனுபவிக்கலாம். ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் க்ஷவரம் செய்துகொள்ளும்போது என் சரீரம் செத்துப் பிழைக்

அந்தக் காலத்தில் சிறைப்பட்ட தேசபக்தர்கள் என்னென்ன மாதிரியான துன்பங்களை அனுபவிக்க நேர்ந்ததென்பதைப் பற்றிச் சிவனார் வாயிலாகவே நான் தெரிந்துகொண்டேன். செக்கிழுத்தல், மாவு அரைத்தல், கம்பளி நெய்தல், துணி நெய்தல், இவை போன்ற வேலைகளே கொடுக்கப்பட்டன என்று கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன். தேசபக்தர்கள், பொதுஜனங்கள் மத்தியில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாக மதிக்கப்பட்டார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகமாகச் சிறையிலே அவமதிக்கப்பட்டார்களென்பதையும் தெரிந்துகொண்டேன். அப்படிப்பட்ட தியாக வீரர்களை நாம் மறக்கலாகுமா? அவர்களை வருஷத்திற்கொரு தடவையாவது நினைவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டாமா?

சிவனார் ஒழுக்கத்தில் நெருப்புப் போன்றவர். ஒழுக்கந் தவறியவர்கள் என்று தெரிந்துவிட்டால் போதும், அவர்களைக் காற்றிலே அடிபட்ட சருகு மாதிரி ஆக்கிவிடுவார்; சிறிது ஆத்திரம் தணிந்த பிறகு அவர்களுக்கு இதோபதேசங்கள் பல செய்வார்.

ஒழுக்கமென்றால், சிவனாருடைய கருத்தில், பிறன் மனை விழையாமை மட்டுமல்ல, பொதுவாக, மனிதனுடைய எல்லா நற்பண்புகளும் சேர்ந்ததே ஒழுக்கம் என்று அவர் கொண்டார். பொதுவாக, அறவோர் என்றும், சான்றோர் என்றும் நம்மால் கொண்டாடப்படுகின்ற அனைவரும், இந்த விரிந்த பொருளில்தான்

கும். க்ஷவரம் செய்பவர்களில் தண்டனையடைந்த அம்பட்ட ஜாதியினர் ஒரு சிலருடன் பறையர், சக்கிலியர், ஒட்டர் முதலியோரும் உண்டு. 'ஆ ஆ! க்ஷவரம் என்ற ஒன்று இல்லாவிட்டால் சிறைவாசத்தைப்போல் சுகவாசம் இல்லவே இல்லை' என்று சொல்லுவேன். ஒவ்வொரு கைதியும் ஞாயிற்றுக் கிழமைதோறும் க்ஷவரம் செய்துகொள்ளத் தவறக்கூடாதாம்."

ஒழுக்கம் என்ற சொல்லைக் கையாண்டும் நடைமுறையில் கொண்டுவந்தும் இருக்கின்றனர். ஒருவனுக்குப் பணமோ, பொருளோ, பட்டமோ, பதவியோ ஆஸ்தியன்று; அவனுடைய ஒழுக்கந்தான் ஆஸ்தி என்பதே இந்தச் சான்றோர் கடைப்பிடித்த கொள்கை.

சிவனுருக்கு, உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசத் தெரியாது; தமது கருத்தைப் பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்லிவிடுவார். அந்தக் கருத்து, ஆழ்ந்த சிந்தனையையும் உலக அனுபவத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும். மற்றவர்களுடைய தயை தாட்சண்யத்தைப் பொருட்படுத்தமாட்டார். யாரிடத்திலும் முகஸ்துதியாகப் பேச அவருக்குத் தெரியாது. ஒருவருடைய உதவியை நாடுகிறபோதுகூட, தம்முடைய கொள்கைக்கு அவர் கொள்கை மாறுபட்டிருக்குமானால், அதை அவர் முகத்திற்கு முன்னாலேயே சொல்லி விடுவார்; அவருடைய உதவியை நாடுகிறோமேயென்று கவலைப்படமாட்டார்.

சிவனர், சில சமயங்களில் நவசக்தி காரியாலயத்திற்கு முதலியாரின் உதவியை நாடி வருவார். முதலியார், தமது கருத்துக்களை, வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு என்று சொல்கிறார்களே, அந்த மாதிரி வெளியிடுவதில்லையென்பது சிவனர் குறை; இதற்காக அவர்மீது சிறிது வருத்தமும்கூட. விளக்கெண்ணெயையும் வெண்டைக்காயையும் சேர்த்துக் குழைத்து, அதில் தமது பேனாவைத் தோய்த்து எழுதுகிறார் முதலியார் என்று சொல்லுவார். இந்த மாதிரி யாரிடம் சொல்லுவார்? முதலியாரிடமேதான். புறங்கூறல் என்பது அவருக்குத் தெரியவே தெரியாது.

நவசக்தி காரியாலயத்திற்குச் சிவனர் வருவதும் போவதும் ஒரு தனிக் காட்சியாகவே இருக்கும். அவ

ருடைய தோள் அளவுக்கு வரும் ஒரு நீண்ட தடி; முழங் கால் வரை வரும் நீண்ட அங்கி; தலையில், சிறிது கோணலாகக் கட்டியிருக்கும் தலைப்பாகை. தடியை லொட்லொட் என்று ஓசைப்படுகிற விதமாக ஊன்றிக் கொண்டுதான் வருவார். உள்ளே நுழையும்போதே, சிவனர் வருகிருர் என்று உதவி ஆசிரியர்களாகிய எங் களுக்குத் தெரிந்துவிடும். உள்ளே வந்து முதலியாரைப் பார்த்ததும் "என்ன, விளக்கெண்ணெய் முதலியார்! சௌக்கியமா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர் இருக்கும் அறைக்குள் பிரவேசிப்பார். பிரவேசித்து, எவ்வித பீடிகையுமில்லாமல் "எனக்கு இப்பொழுது பத்து ரூபாய் தேவை" என்று கேட்பார். முதலியாரும் மலர்ந்த முகத்துடன் இவரை வரவேற்று உட்காரச் செய்து, இவர் தேவைக்கான தொகையைக் கொடுக்கச் செய்வார். இப்படிப் பல தடவை முதலியாரின் உதவி பெற்றிருக்கிருர் சிவனர். ஒரு தடவைகூட முதலியார் 'இல்லை'யென்று சொன்னதில்லை; கேட்ட தொகைக் குக் குறைச்சலாகக் கொடுத்ததுமில்லை. சிவனரும், தமது குறைந்த தேவைக்குத்தான் கேட்பார்; அதிகப் படியாக ஒரு காசுகூட அவர் விரும்பியதுமில்லை, அப் படிக் கொடுத்தாலும் அதைக் கண்டிப்பாக மறுத்து விடுவார். முதலியாருக்கு இது நன்ருகத் தெரியும். மற்றும், தாம் கொடுக்கும் தொகை, சிவனரின் சொந்த உபயோகத்திற்குக் குறைவாகவும், பொதுநலப் பணிக்கு அதிகமாகவும் செலவிடப்படுமென்பதும் முத லியாருக்குத் தெரியும்.

இங்ஙனம் சிவனருக்குப் பணவுதவி செய்ததை—சிவனருக்கு மட்டுமென்ன, யாருக்குச்செய்த உதவியை யும்—முதலியார் ஒரு சமயங்கூட பெருமையாக எண் ணியதில்லை; யாரிடமும் சொல்லிக்கொண்டதுமில்லை,

சிவனரும், உதவி பெற்றதைச் சிறுமையாகக் கருதிய தில்லை; பெறுவது தமது உரிமையென்றும், கொடுப்பது முதலியாரின் கடமையென்றும் எண்ணினர் என்று சொல்லலாம்.

சிவனர், ஒரு சமயம் 'விளக்கெண்ணெய் முதலியார்' என்று சொல்லிக்கொண்டு வருவார்; இன்னொரு சமயம் 'வெண்டைக்காய் முதலியார்' என்று சொல்லிக் கொண்டு வருவார்; பிறிதொரு சமயம் 'வழவழ முதலியார்' என்று சொல்லிக்கொண்டு வருவார். இப்படி முதலியாரின் எழுத்து காரசாரமாக, வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாக இல்லையென்ற தமது உள்ளக்கருத்தைத் தெள்ளத் தெளியச் சொல்லிவிடுவார். முதலியாரின் உதவியை நாடி வந்திருக்கிருேமேயென்பதைச் சிறிதுகூட யோசிக்கமாட்டார்; தாம் இப்படிச் சொன்னதனல், முதலியார் மனவருத்தம் கொள்ளமாட்டார், உதவி மறுக்கமாட்டார் என்பது சிவனருக்கு நன்கு தெரியும். முதலியாருடைய பெருந்தகைமையில் சிவனருக்கு எப்பொழுதும் நல்ல மதிப்பு உண்டு.

சிவனர். இந்த மாதிரி உதவிக்கு எல்லோரிடமும் செல்லமாட்டார். யாருடைய உதவி பெறுவதனல், தமது தன்மதிப்புக்குப் பங்கம் வராதோ அவரிடம் மட்டுமே செல்லுவார் என்று சுருக்கமாகச் சொல்லலாம். இன்னும் பணம் படைத்திருப்பதன் காரணமாகவோ, பதவி வகிப்பதன் காரணமாகவோ பெரிய மனிதர்களாகக் கருதப்படுகிறவர்கள் அனைவரும் குணச்சிறப்புடையவர்களென்று சொல்ல முடியாதென்பது சிவனருக்கு நன்கு தெரியும்; அப்படிப்பட்டவர்கள் முகத்தைக்கூட பார்க்கமாட்டார். இவருடைய பெருமையை உணர்ந்து இவருக்குப் பலவகையாலும் உதவியவர்க

ளில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர் ஏற்கனவே சொல் லப்பெற்ற டாக்டர் எம். சி. நஞ்சுண்டராவ்.

சிவனர், அநேகமாக மாலேநேரத்தில்தான் நவசக்தி காரியாலயத்திற்கு வந்து போவார். முதலியார் இல் லாமற்போனல், உதவி ஆசிரியர் சிலருடன் சிறிது நேரம் அளவளாவிவிட்டுச் செல்வார். உதவி ஆசிரியர் களுள் ஒருவராக ஸ்ரீ ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி)இருந் தார். அவர், அன்றைய பத்திரிகை அலுவல் முடிந்த தும், கீழே தரையில் அமர்ந்து கைராட்டினத்தில் நூல் நூற்றுக் கொண்டிருப்பார். கைராட்டினமும் கதரும் மிகவும் உற்சாகத்துடன் பரவி வந்த காலம் அது. சிவ னுருக்குக் காந்தீயக் கொள்கைகளில் அதிக பற்றுதல் இல்லே. "ராட்டை சுற்றுவதனல் சுயராஜ்யம் வந்து விடுமா?" என்று கேலி செய்வார். ராட்டையில் நூல் நூற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்து "என்ன கயிறு திரிக்கிறீர்களா? கயிறு திரித் தால் சுயராஜ்யம் வந்துவிடுமா?" என்று ஏளனம் செய் வார். "முந்நூறு வருஷ காலமாக நிலேகொண்டுவிட்ட வெள்ளேக்காரன், உங்கள் கைராட்டையைக் கண்டு பயந்து ஓடிவிடுவானுக்கும்" என்பார். சில சமயங்க ளில் என்மீதும் அவருடைய பரிகாச பாணங்கள் விழும். "என்ன சர்மா, நீர் கயிறு திரிக்கவில்லேயா?" என்று கேட்பார். "வீட்டிலே ராட்டை இருக்கிறது. அங்கு நூற்பதுதான் என் வழக்கம்" என்பேன். "ஏன்? நாலு பேர் அறிய ராட்டை சுற்றுவதற்கு வெட்கமா யிருக் கிறதோ?" என்று கேலியாகக் கேட்பார். "ராட்டை சுற்றுவதில் வெட்கமென்ன இருக்கிறது?" என்று நிதானமாக நான் பதில் கூறுவேன். "சுற்றுங்கள்; சுற்றுங்கள்; இந்தக் கயிற்றைக்கொண்டு வெள்ளேக் காரனேக் கட்டி சீமையிலே கொண்டுபோய் போட்டு விடுங்கள்" என்று கூறுவார்.

இப்படிக் கைராட்டினம், கதர் முதலியவை விஷயத்தில் பிடித்தமில்லாதவரா யிருந்தபோதிலும், சிவனுர் சுதேசி துணிகளேயே உடுத்தி வந்தார்; நமது நாட்டில் தயாரிக்கப்பட்ட பொருள்களேயே பெரும்பாலும் உபயோகித்து வந்தார். 1906-ஆம் வருஷம் வங்காளப் பிரிவினையையொட்டி நடைபெற்ற சுதேசி கிளர்ச்சி காலத்தில், சிவனுர், அந்நிய சாமான் பகிஷ்கார இயக்கத்தைத் தீவிரமாக நடத்தி வந்தாரென்பது நாடறிந்த விஷயமன்ருே?

சிவனுர், வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையிடம் மிகுந்த விசுவாசமுடையவர், உண்மையில், திலகருக்கு அடுத்தபடியாக வ. உ. சிதம்பரனுரை மதித்து வந்தார். 1906-07-ஆம் வருஷத்து சுதேசிக் கிளர்ச்சிக் காலத்தில் இருவரும் சேர்ந்தே தேசியப் பிரசாரம் செய்தனர்; சேர்ந்தே கைது செய்யப்பட்டனர். தமிழ்நாட்டின் தெற்குப்பகுதிகளில் இருவருக்கும் அபரிமிதமான செல்வாக்கு இருந்தது. இதற்கு முக்கிய காரணம், ஒன்று, இவர்களுடைய தியாகம்; மற்ருென்று இவர்களுடைய பேச்சு வன்மை.

சிவனுருடைய மதிப்பில், சிதம்பரனுருக்குச் சமதையான ஸ்தானத்தில் சுப்பிரமணிய பாரதியார் வாழ்ந்தார். உண்மையில் பாரதியாருக்குப் பூதவுடம்பை அளித்தது சின்னசாமி ஐயர்; புகழுடம்பை அளித்தது சிவனுர். இப்பொழுது நாம் பாரதியாரின் திருநாளேக் கொண்டாடுகிருேமென்ருல், அதற்கு மூல புருஷராய் நின்றவர் சிவனுர்தான். பாரதியாரை மற்றவர்கள் சரியாக அறிந்துகொள்ளாதிருந்த அந்தக் காலத்தில், சிவனுர் அவருடைய அதிமேதையையும் கவிதா சக்தியையும் அறிந்து போற்றினுர். அவருடைய கவிதைகளே, மக்களின் நாட்டுப்பற்றை ஊக்கிவிட்டு அந்நிய

ஆதிக்கத்தின் இரும்புப் பிடியினின்று விடுவித்துக் கொள்ள அவர்களுக்கு வழிகாட்டும் என்பதை உணர்ந் திருந்தார். அவருடைய கவிதைகள் தமிழ்நாடெங்க ணும் பரவ வேண்டுமென்று தீவிர முயற்சி எடுத்துக் கொண்டார்.

பாரதியார் அமரரான பிறகு சென்னையில் அவ ருடைய திருநாளைக் கொண்டாட வேண்டுமென்று முதன்முதலாக ஏற்பாடு செய்தவர் சிவனார்தான். திரு வல்லிக் கேணியில் இப்பொழுது தேசியப் பெண் பாட சாலை இருக்கிறதல்லவா, அது முந்தி தென்னந்தோப் பாயிருந்தது. அந்த இடத்தில் 1924-ஆம் வருஷம் செப்ட்டம்பர் மாதம் பாரதியார் அமரரான திருநா ளன்று ஒரு பொதுக்கூட்டம் கூட்டினார். கூட்டத்திற் குச் சுமார் நூறு பேரே வந்திருந்தனர். கூட்டத் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி) பாரதி யாரின் "வந்தேமாதர மென்போம், எங்கள் மாநிலத் தாயை வணங்குதுமென்போம்" என்ற தொடக்கத்துப் பாடலையும் "செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன் பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே" என்ற தொடக் கத்துப் பாடலையும் பாடினார். பிறகு திரு வி. கலியாண சுந்தர முதலியார் வீராவேசத்துடன் பேசினார். இஃது என் செவிகளில் இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டிருக் கிறது. இந்தப் பேச்சு, சிவனாரைப் பெரிதும் கவர்ந்து விட்டது. நன்றியுரை கூறுகையில், பாரதியாரின் அற் புத கவிதா சக்தியைச் சிறிது விளக்கிக் கூறிவிட்டு, முதலியாரின் வீராவேசப் பேச்சைப் பெரிதும் பாராட் டிப் பேசினார். முதலியாரின் பேச்சைப்போல் எழுத்து வேகமாக, அதாவது காரசாரமாக இல்லையேயென்பது தான் சிவனாரின் குறை.

சிவனாருக்கென்று ஒரு சிஷ்ய கோஷ்டி அமைந்தது. இவர்களிற் பலரும், தங்கள் பெயருடன் பாரதியென்ற

பெயரையும் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு செய்தார். பாரதி என்ற பெயர் நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்பது இவர் அவா.

தமிழைத் தவிர, வடமொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் சிவனுருக்கு நல்ல புலமையுண்டு. ஞான நூல்களை நன்கு பயின்றவர். பரம வேதாந்தி. இவர் எழுதிய **சச்சிதானந்த சிவம்** என்ற நூலில் இவர் அடைந்திருந்த ஞான பரிபக்குவத்தை நன்கு காணலாம். இருந்தாலும் இவருக்குப் பராசக்தியிடம் பக்தி அதிகம். எல்லாம் அன்னையின் ஆணை என்றே அடிக்கடி பேசுவார்; கடிதங்களிலும் அப்படியே எழுதுவார். தம் இளைய சகோதரர் ஸ்ரீவைத்தியநாத சர்மா என்பவருக்கு இவர் எழுதிய கடிதங்களில் ஒன்றிரண்டைப் பாருங்கள்:—

ஓம்

(முகாம்) திருவல்லிக்கேணி
24-6-24

மகாசக்தி யருள்க

என்னை அரசாங்கத்தார் ராஜத்துரோகத்திற்காக 124 ஏ. பிரிவின்படி கைது செய்து ஜாமீனில் வந்திருக்கிறேன். 27-ஆம் தேதி முதல் வழக்கு முறையே நடைபெறும். கவலைப்படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. மகாசக்தியின் அருள் எப்படியோ, அப்படித்தான் எல்லாம் நடக்கும். பிற பின்

அன்புள்ள
சுப்பிரமணிய சிவம்

ஓம்

ஸ்ரீ பாரதாச்ரமம்
(முகாம்) திருவல்லிக்கேணி
8-9-24

மகாசக்தி யருள்க

உனது கடிதம் கிடைத்தது.

எனது வழக்கு முடிந்ததும், வட இந்திய யாத்திரை புறப்பட வேண்டுமென்றுதான் கருதியிருக்கிறேன். எனது அன்னையின் ஆக்ஞை எவ்வாருகுமோ?

அன்புள்ள
சுப்பிரமணிய சிவம்

ஓம்

ஸ்ரீ பாரதாச்ரமம்
(முகாம்) திருவல்லிக்கேணி
11-11-24

மகாசக்தி யருள்க

உன்னுடைய கார்டு கிடைத்தது.

இன்று நான் இங்கிருந்து புறப்பட்டுவிடுகிறேன். பாப்பாரப்பட்டியை விட்டுப் புறப்பட்டு, ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகிறபடியால், நேரே அங்கு செல்கிறேன். ஆனல் சீக்கிரம் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, நமது தேசம் முழுதும் சுற்றிவிட்டுத்தான் திரும்புவது என்ற சங்கல்பத்துடன், பிரயாணம் ஆரம்பிக்கப் போகிறேன். மார்ச்சு மீ சமயத்தில்தான் நான் அந்தப்பக்கம் வரும்படி நேரிடும் என்று

தோன்றுகிறது. எல்லாம் அன்னையின் ஆக்ஞை.

அன்புள்ள
சுப்பிரமணிய சிவம்

இவரது உடலை நோய் தின்றுகொண்டுவந்த காலத்திலும், இவரது உள்ளத்தை, கவலை அரித்துக்கொண்டு வந்த காலத்திலும், இவர் தேவியையே சரணாக அடைந்தார். கூறுகிறார் ஓரிடத்தில்:—

"இரக்தாக்ஷி வருஷம் தை மாதம் இரண்டாம் தேதி. இரவு பதினொரு மணி. கண்ணீர் தாரை தாரையாக ஒழுகிவிட்டது. பித்துப் பிடித்தவன் போலாய்விட்டேன். அழுது தாயைப் பின் வருமாறு பிரார்த்தித்தேன்:—

அம்மா தாயே! அருள் புரிவாயே!

1. அல்லும் பகலும் அறுபது நாழியும்-இந்தக்
கொல்லும் வியாதி எனைக் குத்திக் குடையுதே.
2. பிச்சைக்காரனெனப் பிறர்பலர் சொல்லவோ-இச்
சொச்சை வார்த்தைகளை நான் சுகமெனக் கருதவோ
3. நாடி நரம்பெலாம் நமன்பற்றி ஈர்க்கிறான்-அடி
ஓடி வந்துன் பதத்தை உருகிப் பிடித்தேனடி
4. குற்றமெது செய்தாலும் குணமுடையோய் நீதான்
பெற்ற தாயலையோ பிழைபொறுக்க வேண்டாமோ?
5. நம்பினேன் நம்பினேன் நம்பினேன் நம்பினேன்
அம்பிகையே உனையேதான் அபயமென நம்பி விட்டேன்."

சிவஞரின் இளைய சகோதரர் ஸ்ரீ வைத்தியநாத சர்மாவைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் இங்குச் சொல்ல வேண்டியது அவசியமாகும். இவர் குரோதி வருஷம் ஆவணி மாதம் ஐந்தாந்தேதி (13-9-1889) பிறந்தவர். சுமார் இருபத்தைந்து வருஷ காலம் காசி வாசியாயிருந்து அங்குப் பல நற்பணிகள் புரிந்திருக்கிறார். அங்குள்ள பிரம்மஞான சங்கத்தில் 1923-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1947-ஆம் ஆண்டுவரை உத்தியோகம் பார்த்தார். அங்குள்ள தென்னிந்திய சங்கத்தின் காரியதரிசியாக 1928-ஆம் ஆண்டு முதல் 1944-ஆம் ஆண்டு வரை இருந்தார். இவர் சிறந்த ஓவிய நிபுணர்; வாழ்க்கையின் உயர்ந்த லட்சியங்களை நன்கு அறிந்தவர். சிறந்த தேசபக்தர்; தமது தமையனரிடத்தில் அதிக பக்தி விசுவாசம் பூண்டவர்; தமது தமையனரை—சிவஞரை—த் தமிழ்நாடு சரியாக அறிந்து போற்றவேண்டுமென்று, சிவஞரை அறிந்த நண்பர்கள் அனைவரும் விரும்புவதுபோல் இவரும் விரும்பியது சகஜந்தானல்லவா?

பாரதியாரின் திருநாளை இப்பொழுது நாம்கொண்டாடுகிறோம். அதுபோல், அவருடைய சம காலத்தவர்களாகிய வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, சுப்பிரமணிய சிவம், வ. வே. ஸு. ஐயர் முதலியவர்களுடைய திருநாட்களையும் கொண்டாட வேண்டியது அவசியமாகும். இவர்கள், நாட்டு விடுதலைக்காகமட்டும் உழைத்தவர்களல்ல; சிறந்த கல்விமான்கள்; அநேக நூல்கள் எழுதி மக்களின் அறிவை வளர்த்துக் கொடுத்ததோடு மட்டுமல்லாமல், இதயத்தையும் பண்படுத்திக் கொடுத்தவர்கள். இவர்களைத் தமிழகம் என்றும் நினைவிலிருத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது என் பிரார்த்தனை.

சிவஞர், தமக்கென வாழாத பெருந்தகை; நாட்டு நலனுக்காக உயிருள்ளளவும் உழைத்த உத்தமர்; சுதந்

திர தேவியைத் தரிசனம் செய்யவேண்டுமென்று துடித்துக் கொண்டிருந்த தியாக சீலர்; தமது உள்ளத்தைப் பின்வரும் அகவற்பாவின்மூலம் எப்படித் திறந்து காட்டுகின்றூர். பாருங்கள். இது தேசபக்தன் பத்திரிகையின் சித்தார்த்தி வருஷ அனுபந்தத்தில் வெளியாயிற்று:—

நித்தியா னந்தனே! நின்மல நாதனே!
சத்தியம் ஒன்று சாற்றுவன் கேண்மோ
அடியுடன் என்னை அர்ப்பணம் செய்தேன்
படிதனில் எனக்குப் பந்துக்களில்லை
உன்னையே நம்பினேன் உலகில் துணையென
வினையே விதிதான் விதியே வினைதான்
ஆயினும் உன்றன் அருள்சக்தியினுல்
காயினும் சரியே கனியினும் சரியே
நீயே என்ற நிலையை நம்பினேன்
தாயே போல்வாய் தண்ணருள் புரிவாய்;
அடியேனுக்கொரு ஆசையிங்குண்டு
படிதனில் எந்தன் பாரத தேசம்
பெரியோ ரெல்லாம் பிறந்த தேசம்
சிறியோரெல்லாம் சீர்படும் தேசம்
நல்லோ ரெல்லாம் நாடிய தேசம்
பொல்லார் தாமும் புகழும் தேசம்
செழித்துக் கொழுத்துத் திகழ்ந்த தேசம்
அழித்தும் அழித்தும் அகூடிய தேசம்
உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யும்
முண்டர் தமக்கும் உணவிடும் தேசம்
சத்தியம் பொறுமை சாந்தம் தைர்யம்
நித்தியமாக நின்றிடும் தேசம்
அவனி தனக்கு ஆத்ம ஞானத்தை
தவநிலை நின்று சாற்றும் தேசம்
துஷ்டர்களுக்கும் சுகத்தைக் கொடுத்து

இஷ்டப்பட்டதை ஈயுந் தேசம்
இந்தத் தேசம் இப்பொழு திருக்கும்
பந்தப் பாங்கைப் பார்த்திடும் போழ்து
சொந்தப் பிள்ளைகள் சோறில்லாமல்
மந்தை மந்தையாய் மாய்ந்து போவதை
எண்ணுந் தோறும் எண்ணுந் தோறும்
அந்தோ! என்றன் ஆவி யுலையுது
வந்தோ ரெல்லாம் வயிற்றி லடிக்கிறர்
அனைவ ரிழவுக்கும் அழுபவர் நாமோ?
மனமோ உடையுது வயிறோ எரியுது
நாவோ குளறுது நானென் செய்கேன்
ஆவோ வென்று அலறுதல் அல்லால்!
அலறினேன் அலறினேன் ஐயகோ வென்று
கலகம் செய்வான் கருதினு னென்றே
அதிகார வர்க்கம் ஆக்ஞை யிட்டதால்
சிறைதனை ஏற்று சிந்தை நோகாது
ஆறு வருடம் அடைபட் டிருந்தும்
ஏறு மென்மனம் இடிபட வில்லை
எந்தன் தேசம் எந்தன் உயிரே
நொந்தும் எந்தன் நுண்ணிய மனந்தான்
திடமுற்றேதான் தெளிந்ததே யன்றி
மடமுற்றேதான் மயங்கியதில்லை.
வெளியில் வந்தேன் விடுதலை யடைந்து
களியில் மனிதரைக் கண்ணுல் கண்டேன்
வறுமை வியாதி மரணம் பஞ்சம்
சிறுமை இவற்றுல் சீரழிகின்ற
தமிழாம் மக்களைத் தட்டி யெழுப்பி
அமிழ்தாம் ஞான ஆனந்த மூட்டி
வீரம் ஆண்மை வெற்றி பெருமை
தீரம் முதலாம் தேசு புகுத்தி
சிறந்தோர் என்றே சீரியர் செப்ப

அறந்தான் செய்ய அன்புடன் முயன்று
பத்திரிகை புத்தகம் பலவழியாக
உரிமை வேண்டி உரிமை வேண்டி
இரவும் பகலும் எழுதி எழுதி
வரவும் என்கை வலிக்குது ஐயோ
மனமும் உடைந்தது மார்பும் நோகுது
இனமும் இல்லை இனியென் செய்கேன்
கொடியதோர் வியாதி கொல்லுது என்னை
படிதனி லிருந்தும் பயன்தா னென்னை?
ஆதலால்
இப்பொழு தொன்று ஈங்குனை வேண்டுவல்
தப்பாம லீந்து தயவுடன் காப்பாய்
எந்தன் ஜனங்கள் ஏற்ற மடைந்து
சொந்த தேசத்தில் சுகமாய் வாழணும்
கண்ணியமாய் நாம் காவல் புரியணும்
அரசு புரியணும் அருள்பெற வேண்டும்
முரசு அடிக்கணும் முழங்கணும் பேரிகை
பயமே இல்லை பயமே இல்லை
ஜெயஜெய ஜெயஜெய ஜெயஜெய வென்றே
இந்திய ரனைவரும் இன்பப் புணரியில்
முந்த வீழ்ந்து மூழ்கிக் குளித்து
தீதெலாம் அகன்று சீர்பெற வேணும்
ஈதெலாம் செய்தல் ஈசநின் கடனே.

"ஒன்றையும் கேட்காதே; கைம்மாருக ஒன்றையும் விரும்பாதே. நீ கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடு; அது உன்னிடத்தில் திரும்பி வரும்.—ஆனல் இப்பொழுது அதைப்பற்றி நினைக்காதே. அஃது ஆயிரம் மடங்கு அதிகரித்துத் திரும்பி வரும்.—ஆனல் கவனம் அதன்மேல் இருக்கக் கூடாது. ஆயினும் கொடுக்கும் சக்தி உனக்கிருக்கட்டும். கொடுக்க மாத்திரம் செய். ஜீவிய காலம் முழுமையும் ஈகையே என்று அறிந்து கொள். நீ கொடுக்கும்படி இயற்கை உன்னைப் பலவந்தம் செய்யும். ஆகையால் மனப்பூர்வமாய்க் கொடு."

—*சுப்பிரமணிய சிவம்*

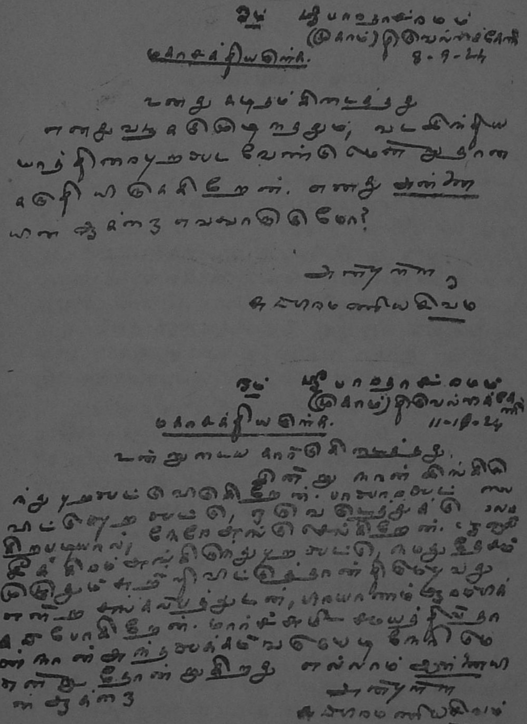

சிவத்தின் கையெழுத்து மாதிரி

சுப்பிரமணிய சிவம்

மதுரை ஜில்லாவில் வத்தலகுண்டு என்று ஒரு கிராமம். இங்குப் பிறந்து வாழ்ந்தவர்களில் எத்தனையோ பேர் சான்றோரெனச் சிறப்பெய்தியிருக்கலாம். ஆனால் இருவர் பெயர் மட்டும் தமிழ்நாட்டின் நினைவில் என்றும் நிலைபெற்றிருக்கும். ஒருவர் பி. ஆர். ராஜம் ஐயர்; 'கமலாம்பாள் சரித்திரம்' என்ற தலையாய நவீனத்தை எழுதிப் புகழ் பெற்றவர்; பரம வேதாந்தி. ஆங்கிலத்திலும் வேதாந்தத்தைப்பற்றி ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். நாற்பது வயதை எட்டிப் பார்க்கு முந்தியே இறைவனடியைப் பார்க்கச் சென்றுவிட்டார்.

மற்றொருவர், இக்கட்டுரை நாயகரான சுப்பிரமணிய சிவனார். இவரும் 'நளின சுந்தரி அல்லது நாகரிகத்தின் தடபுடல்' என்ற நவீனத்தின் ஆசிரியர்தான்; பரம வேதாந்திதான். என்றாலும் இவருடைய அறிவு, உழைப்பு எல்லாம் நாட்டின் விடுதலை நாடிச் சென்றன. நாட்டிற்காகவே வாழ்ந்தார்; நாட்டிற்காகவே துறவியானார். நாட்டுக்கு உழைத்ததன்மூலம் தமிழ்மொழிக்குச் சேவை செய்தார்; ஞான மார்க்கத்தில் கம்பீரமாக நடந்து சென்ற யாத்திரிகர்களில் ஒருவராக விளங்கினார். இன்றைய தலைமுறையினர் இவருடைய உருவத்தை, ஏன்? பெயரைக்கூட மறந்துவிட்டிருக்கலாம்; ஆனால், சென்னைக் கடற்கரை முதல் திருநெல்வேலிச் சீமை வரை இவர் எழுப்பிய சுதந்திர முழக்கம் காலத்திற்கப்பாலும் சென்று ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும்.

சுப்பிரமணிய சிவனார் வத்தலகுண்டில் பிறந்து வளர்ந்தவரானாலும், இவரை அவ்வூர்வாசிகள் வெகு

காலம் வரையில் சுப்பிரமணிய சிவம் என்ற பெயரால் அறியமாட்டார்கள்; முனீசுவரன் என்ற பெயராலேயே அறிவார்கள். ஆச்சரியமாக இருக்கிறதல்லவா? கேளுங்கள் காரணத்தை.

வத்தலகுண்டு கிராமத்தில், நடுத்தரக் குடும்ப மொன்றைச் சேர்ந்த ராஜம் ஐயர்—நாகலட்சுமி அம்மாள் தம்பதிகளுக்கு தாரண வருஷம் புரட்டாசிமாதம் இருபதாந் தேதிக்குச் சரியான 4-10-1884-இல் சுப்பிரமணிய சிவனுர் பிறந்தார். பெற்ருேர்கள் இவருக்குச் சம்பிரதாயப்படி சுப்பராமன் என்று நாமகரணம் செய்தனர்.

குழந்தைக்கு ஆறு மாதம். திடீரென்று ஒரு நாள் மாந்த வலி கண்டது. இறந்துபோய்விடுமோ என்று குடும்பத்தினர் கலக்கமடைந்தனர். அப்பொழுது குழந்தையின் பாட்டியார்—ஞானம்மாள்—நாட்டுவைத்திய முறைப்படி, கஸ்தூரி மஞ்சளைச் சுட்டு நெற்றியில் சூடிட்டார். சூடிட்டும் குழந்தை அழவில்லை. உடனே வீட்டுக்குப் பின்புறத்தில் இருக்கும் முனீசுவரனை நோக்கி, குழந்தைக்கு உயிர்ப்பிச்சை தரும்படி வேண்டிக்கொண்டார் அந்த அம்மையார். வேண்டுதல் பயனளித்தது. குழந்தை வீலென்று அழ ஆரம்பித்தது. இனி உயிருக்குப் பயமில்லையென்று குடும்பத்தினர் கவலை நீங்கினர். அது முதற்கொண்டு குழந்தையை முனீசுவரன் என்று அழைக்கலாயினர். ஊராரும் அப்படியே அழைத்து வந்தனர். பின்னர் இவருக்கு ஒன்பதாவது வயதில் உபநயனம் நடைபெற்ற காலத்தில் சுப்பிரமணிய சர்மன் என்ற பெயரிடப்பட்டது. சுப்பிரமணிய சர்மன், காலக்கிரமத்தில் சுப்பிரமணிய சிவமானுர்.

குழந்தை பிறந்த சில மாதங்களுக்குப்பிறகு, குழந்தையின் தாயார், குடும்ப அசௌகரியம் காரணமாக,

தன் தந்தையார் வீட்டில் வசிக்க வேண்டி நேரிட்டது. அனந்தய்யர் என்ற அவர், அய்யம்பாளையம் என்னும் கிராமத்தில் கிராம முனிசிப்பாயிருந்தார். சுற்றுப்புற கிராமங்களில் அவருக்கு நல்ல செல்வாக்கு. தமது உத்தியோக அலுவல்களைச் சரிவரக் கவனித்துக் கொண்டு வந்தாரெனினும், தாமரையிலைத் தண்ணீர் போல் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார். இதனால் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர் சிலர் அவரிடத்தில் நல்ல மதிப்பு வைத்திருந்தனர். அந்தப் பகுதியில் அப்பொழுது ஜில்லா முனிசிப்பாயிருந்த டி. சதாசிவய்யர் —பிற்காலத்தில் சென்னை உயர்தர நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக விளங்கியவர்—அனந்தய்யரை வேதாந்தி அனந்தய்யர் என்றே அழைத்து வந்தார்.

இத்தகைய பெரியாரிடத்தில் சிவத்தின் குழந்தைப் பருவம் கழிந்தபடியால், இவர், கடவுள் பக்தி மிக்கவராகவும், உலகியற் பொருள்களில் பற்றற்றவராகவும் வளர்ந்து வரலானார். சிவபெருமான் உருவம் அமைந்த மரப்பாவையொன்றை வைத்துக்கொண்டு அதற்குத் தினந்தோறும் பூஜை செய்வார். தமக்குக் கொடுக்கப் பெறும் தின்பண்டங்களை அதன் முன்னர் வைத்துக் காட்டிவிட்டுப் பின்னரே தாம் உண்பார், பாட்டனார், புராண இதிகாசக் கதைகளை அவ்வப்பொழுது சொல்ல, அவற்றைக் குழந்தை சிவம் பயபக்தியுடன் கேட்டு மனத்தில் பதிய வைத்துக்கொள்வார். இதனாலேயோ என்னவோ, எல்லோரிடத்தில் பணிவுடையவராகவும் பயந்த சுபாவமுடையவராகவும் இருந்தார்.

சிவம், பன்னிரண்டு வயது வரையில் மதுரையில் படித்தார். இந்தக் காலத்தில் இவருடைய குடும்பம் மிகவும் வறுமைக்குட்பட்டது. எனவே இவர், தம் பெற்றோர்களுடன் திருவனந்தபுரம் சென்று, அங்கே இலவச

மாக உணவு கிடைக்கும் ஊட்டுப் புறைகளில் சாப்பிட்டுக் கொண்டு, மேற்படிப்பு படித்து வந்தார். இவரது புத்திகூர்மையைக் கண்டு ஆசிரியர் பலர் இவரை மெச்சத் தொடங்கினர். அநேக பரிசுகளும் இவருக்குக் கிடைத்தன. ஆனால் இந்தக் காலத்தில் இவரிடமிருந்த பயந்த சுபாவம் போய்விட்டது; முரட்டுப் பிள்ளையானார்.

திருவனந்தபுரத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, ஒரு வருஷகாலம் கோயம்பத்தூரில் சென்று படிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அங்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது இவருடைய முரட்டுச் சுபாவம் அதிகமாயிற்று. ஆசிரியர்களைப் படாதபாடு படுத்திவிட்டார்.

கோயம்பத்தூரில் படித்துக்கொண்டிருந்த பொழுது, கோடைகால விடுமுறைக்காக இவர், திண்டுக்கல்லில் இருந்த இவருடைய தாய்மாமன் வீட்டுக்குச் சென்றார். அங்கு, இவருடைய வாழ்க்கையில் பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டது. இவருடைய ஒன்று விட்ட மாமனாகிய சித்த புருஷர் ஓத சுவாமிகள் என்ற சுப்பைய்யா சுவாமிகள் அங்கே அப்பொழுது அவதூதராய்ச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார். சிவனாருக்கு இவரிடத்தில் விசேஷ பற்றுதல் ஏற்பட்டது; இவரோடு சுற்றித் திரிவதிலே தனி ஆனந்தம் கொண்டார்.

சுவாமிகளும் சிவனாரைப் பலவிதத்திலும் பரிசோதித்துப் பார்த்து, இவருடைய பக்குவ நிலையை ஒருவாறு உணர்ந்துகொண்டார். ஒருநாள் நடுநிசியில் சிவம் தங்கியிருந்த வீட்டுக்கு இந்த சுப்பைய்யா சுவாமிகள் வந்து, சிவத்தையும் வீட்டிலுள்ள எல்லோரையும் தட்டி எழுப்பினார்; இரவில் வீட்டிலுள்ள எல்லோரும் சாப்பிட்டபிறகு மிகுதிப்பட்ட சோற்றைத் தண்ணீரில்

போட்டு வைத்திருந்தார்கள்; அதை எடுத்து வந்து தமக்குப் போடச் சொல்லி வயிறார உண்டார். சில நிமிஷங்கள்கழிந்தன. வீட்டில் ஒரே ஒரு மாம்பழம் இருந்தது. சுவாமிகளுக்கு இஃது எப்படித் தெரிந்ததோ தெரியாது. அதைக் கொண்டுவரச் செய்தார். அதைக் கடித்துச் சுவைத்துப் பார்த்தார். நன்றாயிருந்தது. அருகிருந்த சிவத்துக்கு அதைக்கொடுத்து உண்ணச் செய்தார். என்ன பாக்கியமென்று எண்ணி, சிவம் அதை மகிழ்ச்சியோடு உண்டார்; எச்சிலென்று சிறிது கூட அருவருப்புக் காட்டவில்லை. இது முதற்கொண்டு இவர் புதிய சக்தி பெற்றவரானார். பேசுந் திறமையும் மன உறுதியும் இவருக்கு ஏற்பட்டன.

எச்சில் மாங்கனியைச் சிறிதுகூட முகங்கோணாமல் சிவம் உண்டதைக் கண்ட சுப்பைய்யா சுவாமிகள், இவரை, "அடே, பாளையங்கோட்டையான்! இங்கே வா" என்று அழைத்து அருகே அமர்த்தி வைத்துக்கொண்டு, பட்டினத்தடிகளின் பின்வரும் பாடலை, காதோடு காது வைத்து இரண்டு முறை கூறினார்:—

"கட்டி யணைத்திடும் பெண்டிரும் மக்களும்
காலத்தச்சன்
வெட்டி முறிக்கும் மரத்தைப்போல் சரீரத்தை
வீழ்த்திவிட்டால்
கொட்டி முழக்கி யழுவார் மயானங்
குறுகியப்பால்
எட்டி யடிவைப்பரோ இறைவா கச்சி
யேகம்பனே."

இந்தப் பாடலையே தமக்கருளப்பட்ட உபதேசமாகக் கொண்டார் சிவனார்.

சிவனுரைப் பார்த்து 'பாளையங்கோட்டையான்' என்று ஏன் சுவாமிகள் அழைத்தார்? பிற்காலத்தில் சிவம், பாளையங்கோட்டையில் சிறிது காலம் வசிக்கும் படி நேரிடுமென்பதை முன்கூட்டியே தெரிந்துகூறினுர் போலும், இப்படித்தான் ஊகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. 'ஏன் பாளையங்கோட்டையான் என்று அழைத்தீர்கள்?' என்று அப்பொழுது யாரும் சுவாமிகளைக் கேட்கத் துணிவு கொள்ளவில்லை.

கோயம்பத்தூரில் சிறிது காலம் படித்துவிட்டு, திரும்பவும் திருவனந்தபுரமே வந்து சேர்ந்தார் சிவனுர். சட்டம்பி நவநீத கிருஷ்ணய்யர் என்ற ஒருவர், அங்கு அப்பொழுது இளைஞர்களுக்கு, மல்யுத்தம், சிலம்ப வித்தை முதலியவைகளைக் கற்றுக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அவரிடம் சென்று மேற்படி வித்தைகளில் பயிற்சி பெற்ருர் சிவனுர். பழவங்காடிப் பயில்வான் என்று எல்லோரும் இவரை அழைக்க ஆரம்பித்தார்கள். பழவங்காடி என்ற ஒரு தெருவில் இவர் அப்பொழுது குடியிருந்தார். அதனுல்தான் இந்தப் பட்டப் பெயரைப் பெற்ருர்.

சுப்பையா சுவாமிகள் அளித்த மனோபலமும், நவநீத கிருஷ்ணய்யர் அளித்த தேகபலமும் சேர்ந்து சிவனுரைப் புதிய மனிதனுக்கின. பேச்சு, செயல் எல்லாவற்றிலுமே ஒருவித மிடுக்கு காணப்பட்டது. "வீரச் செயல்களைச் செய்யாதவன் ஆண்மகனல்லன்" என்பார்; "முரடனையும் மூர்க்கனையும் பலத்தாலேயே வெல்லவேண்டும்" என்பார்; "பலவீனனுக்கும் எளியவனுக்கும் அபயம் கொடுத்து உதவவேண்டும்" என்பார். இந்த மாதிரி தோரணையிலேயே இந்தக் காலத்தில் பேசி வந்தார்.

பள்ளிப்படிப்பு ஒருவாறு முடிந்தது. குடும்பப் பொறுப்பை உணரவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. ஏதாகிலும் ஓர் உத்தியோகத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளும்படி தந்தையார் வற்புறுத்தினர். முதன்முதலாக இவருக்குக் கிடைத்த உத்தியோகம் போலீஸ் இலாகாவில்! ஆனால் அதுவே கடைசி உத்தியோகமுமாகிவிட்டது. திருநெல்வேலி ஜில்லாவைச் சேர்ந்த சிவகாசியில் ஒரு போலீஸ் உத்தியோகஸ்தராகச் சேர்ந்தார். ஒரு சில நாட்களுக்குள் இந்த உத்தியோகம் இவருக்குக் கசந்துவிட்டது; உதறித் தள்ளினர். சுதந்திர வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர்கள் அடிமைத்தளைக்குட்படுவரோ? பிற்காலத்தில் இதே திருநெல்வேலி ஜில்லாவில்தான் இவருடைய அரசியல் செல்வாக்கு ஓங்கி நின்றது; போலீசாரின் அதிகமான கண்காணிப்புக்குட்படலானர். இது வேடிக்கையாக இல்லையா?

சிவனருக்குச் சுமார் பதினைந்து வயது இருக்கும். மீனக்ஷி அம்மை என்ற ஒரு பெண்ணுக்கும் இவருக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. ஆனல் பிற்காலத்தில் இவருடைய குடும்ப வாழ்க்கை இனிதாக அமையவில்லையென்று சொல்லவேண்டும். காரணம், தம்பதிகள் ஒருமித்த மனம் படைத்தவர்களாயில்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. என்றாலும், சிவனர் இளமையிலிருந்தே, அதாவது ஏறக்குறைய பதினெட்டு அல்லது பத்தொன்பது வயது நடந்துகொண்டிருக்கையிலேயே, குடும்பப் பற்றற்றவர் போல வாழ ஆரம்பித்துவிட்டார். இதற்கேற்றாற்போன்ற சூழ்நிலையும் இவருக்கு அமைந்தது.

1902-ஆம் வருஷம். சிவனருக்குச் சுமார் பதினெட்டு வயது. அப்பொழுது திருவனந்தபுரத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். அங்கு, சதானந்த சுவாமி

கள் என்ற ராஜயோகி ஒருவர் வந்தார். அவரைச் சிவஞர் சந்தித்தார். அவருடைய அருள்பெற்ருர். ஏற்கனவே சுப்பையா சுவாமிகளின் அருள் பெற்றிருந்தவரல்லவா?

சதானந்தரைப் பின்பற்றிச் செல்லலானுர் சிவம். அவரிடம் சிறிது காலம் ராஜயோகம் பயின்ருர். வீட்டுக்கு வந்துபோவதென்பது நின்றுவிட்டது. இவருடைய உறவினர் யாராவது இவர் இருக்குமிடம் தெரிந்து இவரை வீட்டுக்கு அழைத்துப்போக வந்தால், அந்த இடத்திலிருந்து வேறு இடத்திற்குச் சென்றுவிடுவார். உறவினருடைய கண்களுக்குப் படாமல் இருந்த நாட்களும் உண்டு. இங்ஙனம் சுமார் நான்கு வருஷங்கள் சென்றன.

சதானந்தரிடத்தில் சிவத்திற்கு எவ்வளவு தீவிர பக்தி ஏற்பட்டதோ அவ்வளவு தீவிர அன்பு சிவத்தினிடத்தில் சதானந்தருக்கும் ஏற்பட்டது. தமது அன்பை வெளிப்படுத்துமுகத்தான் அவர், இதுகாறும் சுப்பிரமணிய சர்மா என்று அழைக்கப்பட்டு வந்தவரை சுப்பிரமணிய சிவம் என்று அழைக்கலானுர். அவர் தான் முதன்முதல் சிவம் என்று அழைத்தார். இந்தப் பெயரே பின்னர் தமிழ்நாடெங்கணும் பிரபலமாயிற்று.

பின்ஞெருகால், அதாவது 1921-ஆம் வருஷம் கும்பகோணத்தில் நடைபெற்ற மகாமகத்தின்போது, இவருடைய இளைய சகோதரர் இவருக்கு சுதந்திரானந்தர் என்று பெயரிட்டார். இதற்குக் காரணம் அப்பொழுது இவர் தமிழ்நாடெங்கணும் சுதந்திர முழக்கம் செய்து வந்ததுதான். சிவஞர் பிற்காலத்தில் எழுதிய **மோட்ச சாதன ரகசியம்** முதலிய சில நூல்களில் சுதந்திரானந்தர் என்ற பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

இந்த மகாமக சமயத்தில், சிவனார், ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார் அவர்களுடைய நல்லாசியைப் பெறும் பேறு பெற்றார். சிவம் என்ற பெயர் மேலும் ஊர்ஜிதமடைந்தது. மகாமகம் முடிந்ததும் ஸ்ரீ ஆச்சாரிய சுவாமிகள் பட்டீச்சுரம் என்ற தலத்தில் முகாம் செய்திருந்தார். சிவனார் சில தொண்டர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு, மகாமகத்தில் அரிய சேவை செய்துவந்ததை ஆசாரிய சுவாமிகள் நன்கு அறிந்திருந்தார். சாரணர் குழாங்கள் பலவும் அருந்தொண்டாற்றி வந்தன. இவர்களுடைய சேவையைப் பாராட்டுகின்ற முறையில் இவர்களுக்கு விருந்தளித்து உபசரித்தார் ஆச்சாரிய சுவாமிகள். அப்பொழுது சிவத்தையும் நேரில் காணவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டார். எனவே, கும்பகோணத்தில் தீவிர தேசபக்தராக விளங்கிய பந்துலு வேங்கடராமய்யரிடம் சொல்லி சிவத்தைப் பட்டீச்சுரத்திற்கு வரவழைத்து உபசரித்தார். அதுமட்டுமா? அங்குக் கூடியிருந்தவர்களைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு பேசினார்:—"உலகத்தில் தன்னலம் காட்டாது, தன் சரீரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் கொடிய நோயையும் பொருட்படுத்தாமல், அன்னிய அரசாங்கத்தினர் இழைக்கும் இடையூறுகளையும் மற்றக் கொடுமைகளையும் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல், அல்லும் பகலும் சுதந்திரகோஷம் செய்துகொண்டு, நாடு சுதந்திரம் பெறவேண்டுமென்ற நோக்கம் நிறைவேறுவதற்காக, இளைஞர்களை சுயநலமற்ற தேசத்தொண்டில் ஈடுபடுத்திவரும் வியக்தியை இன்று நாம் நேரில் காணும் பாக்கியம் கிடைத்தது. உண்மையில் இன்று ஒரு சுபதினம். தமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய எதனையும் உடனே தம்முடனிருப்பவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பார். மறுநாளைக்கு இல்லையென்ற கவலைப்படார். உண்மைத் தியாகி. பாரத தேசத்தின் அடிமைத் தனத்தைப்பற்றிய கவலையைத் தவிர வேறொன்

றுமே இவரைப் பாதிக்கவில்லை. இவரே சிவம். சிவமும் இவரே. இவருடைய தாயே தாய். இத்தகைய உண்மைத் தியாகிகளை நம் தேசத்துத் தாய்மார்கள் பெறுவார்களாயின் அவர்களுக்கு இதைவிட வேறு பெருமை வேண்டியதில்லை.''

சதானந்தருடைய அன்பைப்பெற்ற சிவத்திடமிருந்து சங்கராச்சாரியாருடைய அருள்பெற்ற சிவத்திடம் வந்துவிட்டோம். வாசகர்கள் மன்னிக்க. திரும்பவும் சதானந்தருடைய சிவத்திடம்வருவோம்.

''காடோ செடியோ கடற்புறமோ கனமே மிகுந்த நாடோ நகரோ நகர்நடுவோ நலமே மிகுந்த வீடோ புறந்திண்ணையோ'' என்ற பட்டினத்தடிகள் வாக்குக்கிணங்க சிவனூர் ஊர்சுற்றிக்கொண்டிருக்கையில், இவர் தந்தையார் நோய்வாய்ப்பட்டுவிட்டார். மகனைக் காண முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம்; காண வேண்டுமென்ற ஆவல். மரண காலமும் நெருங்கிவிட்டது. அப்பொழுது திடீரென்று தாடி மீசையுடன் ஒருவர் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். இவரை வீட்டிலுள்ள யாரும் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. உள்ளே சென்றவர் மரணப்படுக்கையி லிருப்பவரிடம் சென்று 'அப்பா' என்று ஆதுரத்துடன் அழைத்தார் சுப்பிரமணிய சிவமான சுப்பையா! வீட்டிலுள்ளவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டதில் ஆச்சரியமில்லை. அப்பா என்று அழைத்த சிவம், தந்தையின் தலையைத் தம் மடி மீது வைத்துக் கொண்டார். அவரும் நல்ல நினைவுடனிருந்தபடியால் மகனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தார்; காணவேண்டுமென்று கொண்டிருந்த ஆவல் நிறைவேறியதான திருப்தி அந்தப் பார்வையில் பிரதிபலித்தது. உடனே உயிரும் உடலைவிட்டகன்றது. உற்றாரும் உறவினரும் ஆச்சரியமடைந்தனர்; 'தந்

தைக்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக் கடமைகளைச் செலுத்தத் தக்க காலத்தில் வந்த தனயன்' என்று சிவ ஞரைப் புகழ்ந்தனர்.

சிவஞர் திருவனந்தபுரத்தில் வதிந்த காலத்தில் ஒரு சிறு சம்பவம் நடைபெற்றது. இதைக்கொண்டு இவருடைய நேர்மைக்குணத்தை ஒருவாறு கண் டுணரலாம்.

திருவாங்கூர் ராஜ்யத்தில் அப்பொழுது சக்கரம், பணம் முதலிய நாணயங்கள் புழக்கத்தில் இருந்து வந்தன. ஒரு ரூபாய்க்கு இருபத்தெட்டரை சக்கரம் அல்லது ஏழு பணமும் அரை சக்கரமும். சக்கரத்தில் அரைச் சக்கரமென்றும் கால் சக்கரமென்றும் உண்டு. சிவஞருக்கு ஒரு நாள் ஒரு ரூபாய்க்குச் சில்லரை தேவையாயிருந்தது. அப்பொழுது அகஸ்மாத்தாக ஒரு நம்பூதிரியைச் சந்தித்துச் சில்லரை கேட்டார். அவரும் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டார். அவர் போன பிறகு, சிவஞர் சில்லரையை எண்ணிப் பார்த்தார். அதில் அரைச்சக்கரத்திற்குப் பதில் அதே அளவுள்ள ஒரு பொற்காசு இருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட் டார். சக்கரங்கள் புத்தம் புதிய நாணயங்களாயிருந்த படியால் அவை பொன்னிறத்தில் இருந்தன. சில்லரை கொடுத்தவர், இதை வித்தியாசப்படுத்திப் பார்க்க முடியவில்லை போலும்; இதனுலேயே செப்புக்காசுக் குப் பதில் பொற்காசைக் கொடுத்துப் போய்விட்டார். இந்தப் பொற்காசைக் கண்ட சிவஞர் ஆச்சரியமடைந்த தோடு மட்டுமல்லாமல், அதைத் தொட்ட மாத்திரத் தில் இவர் கை நடுக்கமுற்றது. உடனே சில்லரை கொடுத்த நம்பூதிரியின் பின்னுலேயே 'ஏ திருமேனி! ஏ திருமேனி!' என்று கூவிக்கொண்டு சென்று, அவரை நிறுத்தி, அவர் கொடுத்த பொற்காசை அவரிடம் திருப்

பிக் கொடுத்து, சமாசாரத்தைக் கூறினர். நம்பூதிரியும் அதை மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக்கொண்டு, அதற்குப் பதில் அரைச் சக்கரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, சிவஞரின் நேர்மைக்காக இவரை வாழ்த்திவிட்டுச் சென்ருர். இது சிறிய விஷயந்தான். ஆனல் சிறிய விஷயங்களில்தானே ஒரு மனிதனுடைய பெருந்தன்மைகள் மிளிர்கின்றன. இ஁து இப்படியிருக்கட்டும்.

சிவஞர், திருவனந்தபுரத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில்தான் அரசியலில் தீவிரமாகப் பிரவேசிக்கும்படியான சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. 1906, 1907-ஆம் வருஷங்களில் வங்காளப் பிரிவினை, அரவிந்தர், திலகர் முதலியோர்மீது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் தொடுத்த வழக்குகள், லாலா லஜபதிராய் நாடு கடத்தப்பட்டது முதலியவை காரணமாக இந்தியாவெங்கணும் பரபரப்பு உண்டாயிற்று. இதன் விளைவாக ஜனங்களின் சுயராஜ்ய தாகம் அதிகரித்தது. தென்னுட்டிலும் தேசியக் கிளர்ச்சி எழுந்தது. இந்த நிலையில், ஆரிய சமாஜத்தைச் சேர்ந்த தாகூர் கான் சந்திரவர்மா நாடெங்கணும் சுயராஜ்யப் பிரசாரம் செய்துகொண்டு திருவனந்தபுரம் வந்துசேர்ந்தார். பல கூட்டங்கள்கூட்டுவித்து நாட்டு நிலைமையைப்பற்றி விவரித்துப் பேசினர். இந்தக் கூட்டங்களுக்குச் சிவஞர் தவருமல் சென்று வந்தார். இவர் உள்ளத்தில் நாட்டுப்பற்று கொழுந்துவிட்டெரிய ஆரம்பித்தது. நாட்டின் விடுதலைக்காக, தமது சர்வத்தையும் அர்ப்பணம் செய்வதாகச் சங்கற்பம் செய்துகொண்டார். உடனே **தர்ம பரிபாலன சமாஜம்** என்ற பெயரால் ஒரு சங்கத்தை ஆரம்பித்தார். இதன் கூட்டங்கள் தமது வீட்டிலேயே நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். தேசிய உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடக் கூடிய பல பத்திரிகைகளை வரவழைத்து இளைஞர்களைக் கூட்டிப் படிக்கச் செய்தார், அக்கம் பக்கத்திலுள்ள

சிறுவர் சிறுமிகளைக் கூட்டுவித்து தேசிய கீதங்கள் பாடச் செய்தார். சட்டம்பி நவநீத கிருஷ்ணய்யருடைய தலைமையில் சிறுவர்களுக்குக் கஸரத்து, பஸ்கி முதலிய வைகளைப் பயிலுவித்தார். இந்த தர்ம பரிபாலன சமாஜ வேலைகளைத் தவிர, தாமே வெளியிடங்களில் பொதுக் கூட்டங்கள் கூட்டிப் பேசினூர். மக்களுக்கு உணர்ச்சி யுண்டாகும் முறையில் நாட்டின் அவல நிலையை விளக்கிக் கூறினூர். இவரது பேச்சுக்கள், செயல்கள் முதலியன, பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தின் நிழல்போலிருந்த திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திற்குப் பிடிக்குமோ? இவரை, சமஸ்தானத்திலிருந்து வெளியேறும்படி செய்துவிட்டார்கள்.

இதற்காகச் சிவனூர் மனங்கலங்கவில்லை. சமஸ்தான எல்லைக்கு வெளியே வந்துவிட்டார். ஆனூல் சும்மாயிருக்க முடியுமோ இவரால்? கால்நடையாக ஊர்தோறும் சென்று சுயராஜ்யப் பிரசாரம் செய்யத்தொடங்கினூர். எங்குச் சென்றபோதிலும் இவருக்கு நல்ல வரவேற்பு கிடைத்தது. மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கூடி இவரது சொற்பொழிவுகளைச் செவிமடுத்தனர். இவருடைய பிரசாரத்தின் பயனூகத் தென்பாண்டி நாட்டில் மக்கள் புதியதொரு வாழ்வு பெற ஆவல் கொண்டார்கள்.

ஊர்தோறும் பிரசாரம் செய்துகொண்டு வந்த சிவனூர் திருநெல்வேலி போந்து அங்குச் சில நாட்கள் தங்கிப் பிரசங்கங்கள் செய்துவிட்டு தூத்துக்குடி போய்ச் சேர்ந்தார். தூத்துக்குடியில் வ. உ. சிதம்பரனூருக்கு அப்பொழுது நல்ல செல்வாக்கு. சுதேசி கப்பல் கம்பெனி ஆரம்பித்து அதைப் பல எதிர்ப்புக்களுக்கிடையே நடத்தி வந்தார். இவரைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லவேண்டும். ஆனூல் இஃது ஏற்ற இடமன்று. சுருக்கமாக, தென்னூட்டில் சுதேசி இயக்கத்திற்கு இவர் நடுநாயகமாக விளங்கினூர்.

தூத்துக்குடி சென்ற சிவனர், சிதம்பரனரைச் சந்திக்காமலிருப்பரோ?[1] இருவருக்கும் நெருங்கிய நட்பு உண்டாயிற்று. இருவரும் சேர்ந்து பல பொதுக்கூட்டங்களில் பேசினர். கேட்க வேண்டுமா மக்களின் உணர்ச்சி, வெள்ளம்போல்பெருக்கெடுத்தோடியதற்கு? இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெய்வத் திருவருள் கூட்டிவைத்தாற்போல், கவியரசர் சுப்பிரமணிய பாரதியார் திருநெல்வேலிச் சீமைக்கு வந்து சேர்ந்தார். சிவனருக்கும் பாரதியாருக்கும் நெருங்கிய தொடர்புஏற்பட்டது. பாரதியாருடைய கவிதாசக்தியில் சிவனர் ஈடுபட்டார்; சிவனருடைய பேச்சு வன்மையில் பாரதியார் ஈடுபட்டார். ஒரு சமயம், சிவனருடைய பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பாரதியார், உணர்ச்சி மிக்குற்றவராய் 'சிவாஜி' என்று உரக்கச் சொல்லிக்கொண்டே சிவனரைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டாரென்ருல், இவருடைய பேச்சில் பாரதியார் எவ்வளவு ஈடுபட்டவரா யிருந்திருக்க வேண்டுமென்று ஒருவாறு புலனுகும். இங்ஙனமே பாரதியாரின் பாடல்களைப் பாடச் செய்தும், பாடக்கேட்டும் சிவனர் தம்மை மறந்து நின்ற சந்தர்ப்பங்கள் பல உண்டு. இது நிற்க.

தூத்துக்குடியில் சிதம்பரனரும் சிவனரும் சேர்ந்து செய்து வந்த சொற்பொழிவுகள், அவ்வூரிலிருந்த ஆங்கிலேயர்களுக்குப் பீதியை உண்டு பண்ணியது. மக்கள் கொண்டிருந்த தேசவெறியின் விளைவாகத் தங்களுக்கு எந்தச் சமயத்தில் என்ன நேரிடுமோ என்று அஞ்சினர். எனவே, கரைக்குச் சிறிது தொலைவில் ஒரு கப்பலைக் கொண்டு வந்து நங்கூரம் பாய்ச்சச் செய்து, தினந்தோறும் இராப்பொழுதை அதில் கழித்தனர். சுமார் மூன்று

1 இருவரையும் சந்திக்கச் செய்தது. பரலி. சு. நெல்லையப்பரின் மூத்த சகோதரர் பரலி. சண்முகசுந்தரம் பிள்ளை என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

மாத காலம் இப்படி நடந்ததென்றால், வெள்ளையர் கொண்டிருந்த அச்சமும், மக்கள் கொண்டிருந்த தேச வெறியும் எவ்வளவு உச்ச நிலையில் இருந்தனவென்பது ஒருவாறு புலனாகும்.

இந்த நிலையில் அரசாங்கத்தார் சும்மா யிருப்பரோ? கிளர்ச்சித் தலைவர்களென்று கருதப்பட்ட சிதம்பரனார்மீதும் சிவனார்மீதும் நன்னடக்கை ஜாமீன் வழக்கு தொடுத்தனர். அப்பொழுது திருநெல்வேலி ஜில்லா கலெக்டராயிருந்தவர் வின்ச் என்ற ஆங்கிலேயர். இவர், வழக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த நாட்களில், சிதம்பரனாரையும் சிவனாரையும் தனியே சந்தித்துப் பேசினார். இவர்களுடைய நாட்டுப்பற்றைப் போற்றுவதாகவும், சுதேசி இயக்கத்தைத் தாம் மெச்சுவதாகவும், ஆனால் இவ்வியக்கத்தின் விளைவாக இவர்களுடைய எதிர்கால வாழ்க்கை பெரிதும் பாதிக்கப்படக்கூடுமென்றும், ஆகவே இவ்வியக்கத்தையும் சுதேசி கப்பல் கம்பெனி முயற்சியையும் விட்டுவிட்டு வேறு இடத்திற்குப் போய்விடச் சம்மதிப்பதாயிருந்தால், இந்த வழக்கை மேற்கொண்டு நடத்தவிடாமல் ஏற்பாடு செய்வதாகவும் பலவாறு பேசினார். இவற்றிற்கு இணங்குவரோ இவ்விருவரும்?

இப்படியிருக்க, அரசாங்கத்தார், இவ்விருவர்மீதும் நன்னடக்கை ஜாமீன் வழக்குத் தொடர்ந்துவிட்டனரேயெனினும், இதனைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக முடிப்பதற்குப் போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லையென்பதைச் சீக்கிரத்தில் உணர்ந்தனர். எனவே, வேறு ஆதாரங்களைச் சேகரித்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இதற்காகச் சிறிது காலம் பிடிக்குமல்லவா? போதுமான ஆதாரங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டனர். பதினெட்டு நாட்கள் கழித்து இவர்களை விடுதலை செய்வதுபோல்

செய்து, வேறொரு குற்றஞ் சாட்டி, அதாவது ராஜத் துவேஷக் குற்றஞ் சாட்டி அதன் பிரகாரம் சிறை வாச லிலேயே இவர்களை மறுபடியும் கைது செய்தனர்.

வழக்கு நடைபெற்றது. சிதம்பரனாரும் சிவனாரும் எதிர்வாதம் செய்தனரென்பதைப்பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. முடிவில் சிதம்பரனாருக்கு இருபது வருஷமும் சிவனாருக்குப் பத்து வருஷமும் தீவாந்தர தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இந்தத் தண்டனையை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை இருவரும். சென்னை உயர்தர நீதி மன்றத்தில் அப்பீல் வழக்கு நடத்தினர். இதன் விளைவாக இருவருக்கும் ஆறுவருஷக் கடுங்காவல் தண்டனையாகக் குறைக்கப்பட்டது.

சிவனாருடைய சிறைவாச அனுபவத்தைச் சிவனார் வாக்குமூலமாகவே சொல்லிக்காட்ட விரும்புகிறோம்.—

"1908-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் ஏழாந் தேதியிலிருந்து 1912-ஆம்வருஷம் நவம்பர் மாதம் இரண்டாந்தேதி வரையில் நான் திருச்சினாப்பள்ளி சிறைச்சாலையிலும் சேலம் சிறைச்சாலையிலுமாக அடைபட்டுக் கிடந்தேன். என்னைத் தண்டித்த மறு நாளைக்கடுத்த நாள் ஒன்பதாந்தேதி என்னைத் திரு நெல்வேலி சிறைச்சாலையிலிருந்து திருச்சினாப் பள்ளி சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். எனக்கு விதித்தது கடுங்காவல் தண்டனையல்லவா? ஆதலால் அடுத்த நாள் பத்தாந்தேதிமுதல் எனக்கு வேலை கொடுக்கப்பட்டது. முதலில் கம் பளிச்சரடு நூற்கும் வேலையிலும், சுமார் பத்து நாட்களுக்குப் பின் கேழ்வரகு அரைக்கும் வேலையி லும் போட்டார்கள். அந்தச் சமயத்தில் சுமார் நாற்பது ஐம்பதுபேர்களை அடைக்கும் கொட்டறை யிலிருந்து என்னைத் தனிக்கொட்டறையில்

கொண்டுபோய் பூட்டிவிட்டார்கள். இரண்டு மூன்று நாட்கள்தான் கேழ்வரகு அரைத்தேன். அதன்பின் சிறைச்சாலைத் தொழில்களிலேயே கடுமையான தொழிலாகிய கம்பளிரோமம் அடிக்கும் தொழிலில் என்னைப் போட்டார்கள். மெத்தை தலையணைகட்குப் பருத்தியை வில்பிடித்துப் பஞ்சாக அடிப்பதுபோல், கத்தை கத்தையாகச் சுண்ணும்பில் தோய்த்துக் காய்ந்து வரும் கம்பளி ரோமத்தை வில்பிடித்து அடித்துச் சன்னமாக்க வேண்டிய இத்தொழில், எத்தகைய சரீரக் கட்டுடையவனுடைய சுகத்தையும் பாதிக்க வல்லது. ஒரு வாரம் இந்தத் தொழில் செய்தபின் எனக்கு இருமல் உண்டாய்விட்டது. பிரதம வைத்தியர் எனக்கு வேறு வேலை கொடுக்கும்படி சிபார்சு செய்யவே, என்னைக் கம்பளி நெய்யுந் தொழிலிலே போட்டார்கள். மறுநாள் என்னை வெறுங் காவல் கைதிபோல் பாவிக்குமாறு உத்தரவுவரவே, நான்கு மாத காலம் வெறுங்காவலில் கழித்தேன். பழையபடியும் கடுங்காவல்; ஆகவே துணி நெய்யும் வேலை செய்ய நேரிட்டது. சேலம் சிறைக்கு மாற்றப்படும் வரை இதே தொழில்தான். என்னை இப்பொழுது பிடித்துள்ள வியாதி அப்போது ஆரம்ப ஸ்திதியில் இருந்தது. இந்த வியாதியும் ஒரு சிறிது உதவியாகவே இருந்தது. அதனுல் எனக்குக் கடுமையான வேலைகள் கொடுக்கப்படவில்லை. அதிகாரிகளின் தயவால் எனக்கு எழுது கருவிகளும் காகிதமும் புத்தகங்களும் வைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டது. அப்போது நான் எழுதினவற்றில் வெளியான புத்தகங்கள் மூன்று. அவையாவன: 1. சச்சிதானந்த சிவம். 2. ஞான ரத்தினம். 3. பகவத்கீதா சங்கிரகம்,

நான் செய்து வந்த வேலைக்கும், என் நன்னடத்தைக்கும், ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய மகுடாபிஷேகக் கொண்டாட்டத்திற்காகவும் தள்ளுபடியாகச் சுமார் ஒரு வருடம் எட்டு மாதம் எனக்குத் தள்ளிக் கொடுக்கப்பட்டன. மிகுதி நான்கு வருஷங்களும் நான்கு மாதங்களும் சிறைச்சாலையிலே கழித்துவிட்டு வந்தேன்.

1912-ஆம் ஆண்டுக் கடைசியில், சிவனுர், கூட்டிலிருந்து விடுபட்ட சிங்கம்போல் சிறைவாசத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுச் சென்னை போந்து மயிலாப்பூரில் வசிக்கத் தொடங்கினுர். வசித்தாரென்ருல் ஒரு செயலும் புரியாமலா? இவரால் அப்படியிருக்க முடியுமா? 1913-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதத்திலிருந்து ஞானபானு என்ற ஒரு மாதப் பத்திரிகையைத் தொடங்கி நடத்திவரலானுர். அப்பொழுது கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியார், வ. வே. ஸு. ஐயர் முதலிய தமிழ்நாட்டுத் தேசபக்தர்கள் புதுச்சேரியில் அஞ்ஞாதவாசம் செய்துகொண்டிருந்தனர். சுப்பிரமணிய பாரதியார் ஞானபானுவில், தமது சொந்தப் பெயராலும் வேறு பல புனைபெயர்களாலும், கவிதைகள், கதைகள், கட்டுரைகள் முதலியவற்றை எழுதி வந்தார். இவருடைய எழுத்துக்களை வெளியிட மற்றப் பத்திரிகைகள் அஞ்சிய காலம் அது. ஆனுல் சிவனுர், இவற்றைத் தமது பத்திரிகையில் துணிந்து வெளியிட்டு வந்தார். ஞான வீரரல்லவா?

உண்மையில் ஞானபானு பத்திரிகை அறியாமை இருளை அகற்றும் அறிவு ஒளியாகவே பிரகாசித்தது. ஆனுல் இது நீடித்து நடைபெறவில்லை. நடைபெற விடவில்லை அரசாங்கத்தார். இதற்குப் பிறகு சிவனுர் பிரபஞ்சமித்திரன் என்ற ஒரு வாரப் பத்திரிகையைத்

தொடங்கினர். அதில் "பழைய நாரதர்" என்ற புனை பெயரில், நகைச்சுவை நிறைந்த அநேக அரிய கட்டுரைகளை எழுதி வந்தார். ஆனல் இதனையும் தொடர்ந்து நடத்த முடியாதவராய் வேறெருவரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டியவரானர். இதன் பிறகு 1919-ஆம் வருஷத்தில் இந்திய தேசாந்திரி என்ற ஒரு வாரப் பத்திரிகையை ஆரம்பித்தார். இதுவும் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு நின்றுவிட வேண்டியதாயிற்று.

இங்ஙனம் இவர் பத்திரிகைத் துறையில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில், இவர் முழுத்துறவியாக வேண்டியவரானர். அதாவது இவருடைய தர்ம பத்தினியாக அமைந்த மீனட்சி அம்மையார் 1915-ஆம் ஆண்டில் ஆண்டவன் திருவடி நீழலெய்தினர். இந்தக் காலத்திலிருந்து, சிவனருடைய உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய மூன்றும் நாட்டிற்குச் சொந்தமாயின.

சென்னையில் சிவனர் வசித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் அடிக்கடி மாலை நேரங்களில் திருவல்லிக்கேணி கடற்கரைப் பக்கம் செல்வார். அப்படிச் செல்லும் சில நாட்களில், தம்முடன் ஒரு வேலையாளையும் அழைத்துப் போவார். அவன் ஒரு நாற்காலியையும் ஒரு மேஜையையும் தூக்கி வருவான். அவற்றை ஓரிடத்தில் போடச் செய்வார் சிவனர். மேஜையின் மீது நின்றுகொண்டு வந்தேமாதரம் என்று உரக்கச் சொல்லி, தம் கையிலிருக்கும் நீண்ட கழியைக்கொண்டு மேஜையைத் தட்டுவார். மாலை நேரத்தில் பொழுது போக்குக்காக வந்திருப்பவர்களில் சிலர், இந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு சிவனர் இருக்குமிடத்தை நாடி வந்து அமர்வர். உடனே இவர் "சகோதரர்களே! சகோதரிகளே!" என்று பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கிவிடுவார். பிரசங்கம் என்பது என்ன? அன்றைய நாட்டு நிலை

மையை எளிய முறையில் விளக்கிக் காட்டி நாட்டுப் பற்றை ஊட்டுவதுதான். பிரசங்கம் முடியுந் தறுவாயில், இதே இடத்தில் இன்ன தேதியில் அடுத்த கூட்டம் நடைபெறுமென்று தாமே அறிவித்தும் விடுவார்; துண்டுப் பிரசுரங்கள் மூலமாகவும் வெளியிடச் செய்வார். இவர் பேசிய இடமே இப்பொழுது திலகர் கட்டமென்ற பெயரால் சிறப்புற்று விளங்குகிறது. இந்தப் பெயரிட்டது சிவனார்தான் என்பதை இங்குத் திரும்பவும் அன்பர்களுக்கு நினைவூட்ட வேண்டியதில்லையல்லவா?

1919-ஆம் ஆண்டிலிருந்தே சிவனருடைய உடல் நிலை வரவர சீர்கெட ஆரம்பித்தது. நோய்வாய்ப்பட்ட காலங்களில் இவரை மிக அன்புடன் உபசரித்து வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தவர் டாக்டர் நஞ்சுண்ட ராவ். இவர், சிவனரை சிவாஜி என்றே அழைப்பார்.

தமக்குற்ற நோயைப் பொருட்படுத்தாமல் சிவனர், எப்பொழுதும்போல் தேசத்தொண்டில் ஈடுபட்டு வந்தார். ஈடுபடாமல் இவரால் சும்மாயிருக்க முடியாது. இதன் விளைவாக, 1921-ஆம் வருஷத்திலும் 1922-ஆம் வருஷத்திலும் 1924-ஆம் வருஷத்திலும் இவர்மீது அரசாங்கத்தார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டனர். ஆனல் ஒரு முறைதான் இவர் சிறைவாசத்தை அனுபவிக்க வேண்டியவரானர்; மற்ற இரு முறைகளிலும் சிறையைக் காண வேண்டிய நிலைமை ஏற்படவில்லை.

1921-ஆம் வருஷம் தைப்பொங்கலன்று சிவனர், தமது அன்னையின் ஆசி பெற்று அவருடைய முன்னிலையிலேயே, தமது குருநாதரையும் பராசக்தியையும் தியானஞ் செய்த வண்ணம் காஷாய உடை தரித்துக்கொண்டார். அதே சமயத்தில், பாரதாசிரமம் என்ற பெய

ரால் ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்தி அதன்மூலம் தமது முழு நேரத்தையும் தேச சேவையிலேயே செலவழிப்பதென்றும் சங்கற்பம் செய்துகொண்டார்.

இந்தச் சங்கற்பத்தை நிறைவேற்றுகின்ற முறையில், முதலில் சென்னையிலிருந்து சேலத்துக்கடுத்த பாப்பாரப்பட்டி என்னும் ஊருக்குத் தமது வாசஸ்தலத்தை மாற்றிக்கொண்டார். இங்கே, அன்பர் பலருடைய உதவியின் பேரிலும் ஒத்துழைப்பின்பேரிலும், பாரதமாதா கோயிலொன்று நிர்மாணஞ் செய்யத் திட்டமிட்டார். இந்தக் கோயிலுக்கு தேசபந்து சித்தரஞ்சன தாஸர் 23-6-23-இல் அஸ்திவாரக் கல் நாட்டினார். இந்தக் கோயில் நிர்மாணிக்கப்படவேண்டி சுமார் இரண்டு ஏக்கரா விஸ்தீரணமுள்ள பூமி சிவனார் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இந்தப்' பிரதேசத்திற்கு பாரதபுரம் என்று நாமகரணஞ் சூட்டப்பட்டது. இங்கேயே பாரதாசிரமம் என்ற ஸ்தாபனமும் அமைந்தது.

பாரதமாதா கோயிலையும் பாரதாசிரமத்தையும் என்றும் நிலைத்திருக்கச் செய்ய, சிவனார் ஒரு நிதி திரட்ட முனைந்தார். இதற்காகச் சிறிது காலம் சென்னையில் வந்து தங்கினார். அப்பொழுது, அன்பர் பலருக்கு, தமது நோக்கத்தை எடுத்துக் காட்டி ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார். ஆங்கில மொழியில் அமைந்த அந்த வேண்டுகோளின் தமிழ்வாசகம் வருமாறு:—

ஸ்ரீ பாரதாசிரமம்
(முகாம்) திருவல்லிக்கேணி
மதராஸ்................24

அன்புள்ள ஐயா,

ஸ்ரீ பாரத மாதாவுக்காக நான் ஒரு கோயில் கட்டிவருகிறேனென்பதைப் பத்திரிகைகள் வாயி

லாக நீங்கள் தெரிந்துகொண்டிருப்பீர்கள். ஜாதி மத வித்தியாசமில்லாமல் எல்லோரும் இந்தக் கோயிலில் அனுமதிக்கப்படுவர். தேசபந்து ஸ்ரீமான் சி. ஆர். தாஸ் தென்னிந்தியாவில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து வந்தபோது 23-6-1923-இல் இந்தக் கோயிலுக்கு அஸ்திவாரக்கல் நாட்டினர்.

தவிர, ஸ்ரீ பாரதாசிரமம் என்ற பெயரால் நான் ஓர் ஆசிரமத்தை நடத்தி வருகிறேன். இங்கு இளைஞர்கள், அவரவர்களுடைய சுபாவத்திற் கேற்றபடி, பொதுவாழ்க்கையின் பல துறைகளி லும் பயிற்சி அளிக்கப்படுவார்கள். தாய்நாட்டின் சேவைக்கு அவர்கள் பயனுள்ள தொண்டர்களாக விளங்க வேண்டுமென்பதே நோக்கம். தற்போது பதினைந்து இளைஞர்கள் இந்த ஆசிரமத்தில் இருக் கிறார்கள். இவர்கள், நமது நாடு சுயராஜ்யம் அடைகிற வரையில், அதன் சேவையில், தங்கள் வாழ்நாள் பூராவையும் ஈடுபடுத்துவதாகப் பிர திக்ஞை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த இளைஞர்கள் இங்ஙனம் பயிற்சி பெறுவ தோடு மட்டுமல்லாமல், வீதிதோறும் தேசீய கீதங் களைப் பாடிக்கொண்டு பஜனை ஊர்வலமாகச் செல் கிறார்கள். இப்படிச் சென்று, நமது நாட்டின் முற் காலப் பெருமையையும், தற்கால இழி நிலைமை யையும் மக்கள் உணரும்படி செய்கிறார்கள். நமது நாடு சுய உணர்ச்சி பெறவேண்டும், சுய தேவை யைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளவேண்டும் என்பதே நோக்கம்.

எனவே, என்னுடைய நோக்கம் நிறைவேறக் கூடிய வகையில் உங்களாலான உதவியைச்

செய்யுமாறு புனிதமான, ஆனால் தற்போது தாழ்வுற்றிருக்கும் நமது தாய்நாட்டின் பெயரால் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உண்மையுள்ள
(ஒப்பம்) சுப்பிரமணிய சிவா

இந்த வேண்டுகோளினால், எதிர்பார்த்த பலன் உண்டாகவில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். சிவனார் விரும்பியபடி பாரதமாதா கோயில் பூரணமாக அமையவில்லை; பாரதாசிரமமும் தொடர்ந்து நடைபெறவில்லை.

சிவம், பாப்பாரப்பட்டிக்குத் தமது வாசஸ்தலத்தை மாற்றிக்கொண்ட சிறிது காலத்தில், அதாவது 1923-ஆம் வருஷம் ஆவணி மாதம் கிருஷ்ணபட்சம் ஏகாதசியன்று காசியம்பதியில் இவருடைய தாயார் ஈசன் அடியிணை சேர்ந்தார். இவருடைய ஆத்மா சாந்தியடையும் பொருட்டு சிவனார் ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் செய்து ஆத்ம திருப்தியடைந்தார்.

சிவனாருடைய உடல் நிலை வரவரச் சீர்கேடடைந்து வந்தது. ஆனால் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் இவர் தமது அன்பர் குழாத்துடன் ஊர்ஊராகச் சென்று தேசீயப் பிரசாரம்செய்துவந்தார். இந்தப் பிரசாரத்தின் ஒரு பகுதியாக நாடகங்கள் நடத்தப்பட்டன. சிவாஜி, தேசிங்குராஜன் முதலிய சில நாடகங்களை இவரே எழுதி நடிக்கச் செய்தார்; தாமும் சேர்ந்து நடித்தார். இந்த நாடகங்களைப் பார்த்த மக்கள் வீர உணர்ச்சி பெற்றனர். ஆனால் அரசாங்கத்தார் இந்த நாடகங்கள் நடிக்கப்படுவதை அவ்வளவாக விரும்பவில்லை. சில இடங்களில் இந்நாடகங்களுக்குத் தடையுத்தரவு விதிக்கப்பட்டது.

தவிர, இவர் ஊர்ஊராகச் சென்று தேசீயப் பிரசாரஞ் செய்து வருவதை விரும்பாத அரசாங்கத்தார், இவர் இனி ரெயிலில்பிரயாணஞ் செய்யக்கூடாதென்று தடையுத்தரவு போட்டனர். ஆனால் சிவஞர் இதற்காகச் சோர்வடையவில்லை. கால்நடையாகவும் கட்டைவண்டி மூலமாகவும் ஊர்தோறும் சென்று தேசீயப் பிரசாரஞ் செய்யலானர். இஃது இவருடைய உடல்நிலையைப் பாதித்துவிட்டது. எனவே, இவர் சில நண்பர்களின் உதவியினல் பாப்பாரப்பட்டிக்குச் சென்றார். அங்குச் சென்ற சில நாட்களுக்குள் 23-7-25 வியாழக்கிழமை விடியற்காலை சுமார் ஐந்து மணிக்கு சிவத்தோடு கலந்தார். அப்பொழுது இவருக்கு நாற்பத்தோரு வயது.

இந்த நாற்பது வருஷ காலத்திற்குள் இவர் சாதித்த காரியங்கள் அனந்தம். சிறை வாசத்தையோ, உடல் நோயையோ பொருட்படுத்தாமல் ஊர்தோறும் சுற்றி மக்களுக்குத் தேசிய உணர்ச்சியை ஊட்டி வந்ததோடு, இடையிடையே நூல்கள் பல எழுதி வந்தார். சுமார் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்கள் இவரால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் சில வருமாறு:—சச்சிதானந்த சிவம், மோட்ச சாதன ரகசியம், ராமானுஜ விஜயம், ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சரித்திரமும் உபதேசங்களும், விவேகானந்தர் சரித்திரமும் உபதேசங்களும், சங்கர விஜயம், நெட்டாஜி வீரரத்தின பாஜிப் பிரபு, சிவாஜி, தேசிங்குராஜன், நளினசுந்தரி அல்லது நாகரிகத்தின் தடபுடல் முதலியன.

சிவஞர் சிவத்தோடு கலந்த செய்தி கேட்டு, காசிவாசியும் சிவஞரிடம் பக்தி பூண்டவர்களில் ஒருவருமான பா. ஆதிமூர்த்தி பின்வருமாறு புலம்பினர்:—

1. இடியொரு மலைமேல் நின்று
மிடித்தெனத் தருமங் கூறி

அடிமையைத் தகர்த்தங் கெய்தும்
அருஞ்சிறைப் போகம் துய்த்தாய்
கடமையும் துயரும் ஒன்ருய்க்
கலந்தனு பவத்தில் கொண்ட
சுடருடைச் சிவமே யுன்போல்
தொண்டரிவ் வுலகி லுண்டோ.

2. ஆயுதம் கரத்தில் கொள்ளேன்
அமரிலென் றன்று காந்தி
கூயபோ தொன்ஞர் வீழக்
கொல்படை யெடுப்பே னென்று
நீயலா தெவரே சொன்ஞர்
நெடுங்கடற் பரத நாட்டில்
தூயமா தவனே எங்கள்
சுப்பிரமணிய தேவே.

3. வம்பராம் பகைவ ருன்றன்
மனநிலை மாற வேண்டித்
துன்புறு நோயிற் பற்றித்
துயர்ச்சிறை யடைத்த ஞான்றும்
அன்பெலாம் நாட்டிற் கீந்தே
யனுபவித் தசையா நெஞ்சோ
டிம்பரி லுலகோர் போற்ற
இருந்தவம் புரிந்து நின்ருய்.

4. மாரத வீர ராகி
வழிவழி யடிமை பூண்ட
தோரறி வுடையோர் தம்மைத்
தெய்வமாய் என்றும் போற்றப்

பேரெழிற் கோவில் காண்பான்
பிழையறு பணிமேற் கொண்டு
பாரத புரியும் கண்டாய்
பகைவரும் துணுக்கம் கொள்ள

5. வாழிநீ சிவமே யுன்றன்
வழிவரு பரத நாடும்
பாழியந் தடந்தோளனும்
பணிமொழிப் பாவைமாரும்
தாழுறு தடிமை நீங்கிச்
சமரச முயர்ந்து நீண்ட
ஊழிநா ளுலகம் போற்ற
வுயர்ந்தறி வோங்கி மாதோ.

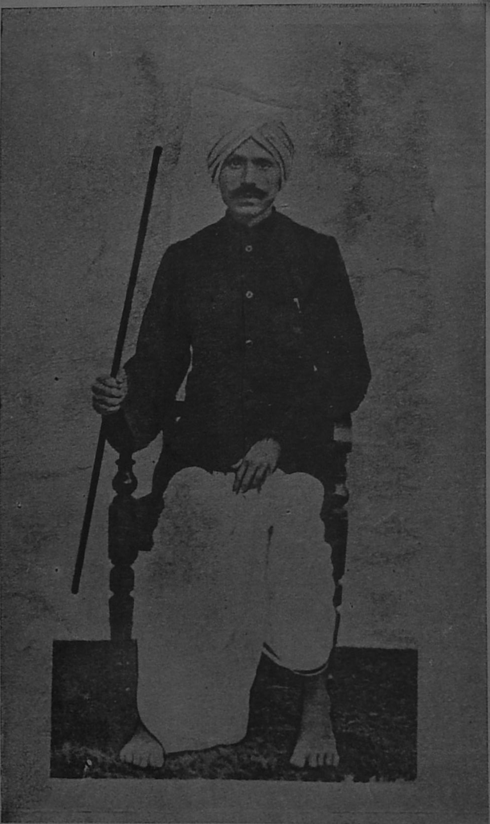

கவிகுலக்கோன்

பாரதியும் அவர் தர்ம பத்தினி செல்லம்மாளும்

கவிகுலக் கோன்

பாரதியாரைப்பற்றிப் பேசப் புகுமுன் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவரை நேரில் பார்ப்பதற்கு முன்னர், அவருடைய தோற்றம், பேச்சு, கவிதாசக்தி முதலியவை என்னுடைய கற்பனையில் மிகவும் உயர்ந்து நின்றன. அவர் ஒரு சிறந்த கவிஞர் என்று பரலி நெல்லையப்பர் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். நெல்லையப்பரும் நானும் **தேசபக்தன்** பத்திரிகையில் பணியாற்றியவர்களென்பதை அன்பர்களுக்கு நினைவுபடுத்தத் தேவையில்லை. கவிஞர் என்றால், வாட்டஞ்சாட்டமா யிருப்பார், வைதிக கோலத்துடன் விளங்குவார், கலகலத்துப் பேசவோ சிரிக்கவோமாட்டார். லேசாக ஒரு புன்முறுவல், ஏக தேசமாக இரண்டொரு வார்த்தை இவற்றைத்தான் அவரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கலாம் என்று இப்படியெல்லாம் என் கற்பனை உழன்றுகொண்டிருந்தது. ஆனால் அவரை நேரில் பார்த்த பிறகு என் கற்பனைக்கோயில் சரிந்துவிட்டது.

இங்ஙனம் அவர் என் கற்பனையில் முதலில் ஏறி நின்றதற்கும் பின்னர் இறங்கிவிட்டதற்கும் அவர் காரணமல்ல; என்னுடைய அறியாமைதான் காரணம். கவிதையினுடைய சக்தி என்ன, கவிஞனுடைய லட்சணமென்ன, இவைகளைப்பற்றி அப்பொழுது எனக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது. இப்பொழுது மட்டுமென்ன? உண்மைக் கவிஞர்களைப்பற்றி அறிந்துகொள்வதென்பது அவ்வளவு எளிதன்று என்ற அளவுக்கு இப்பொழுது தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். "மகாகவிக

ளுடைய கவிதைகளை மானிட சமுதாயம் இன்னும் படிக்கவில்லை. ஏனென்றால், மகாகவிகள்தான் அவை களைப் படிக்க முடியும்'' என்ற ஓர் அறிஞனுடைய வாக்கு எவ்வளவு உண்மை! எவ்வளவு உண்மை!!

1919-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம். பாரதியார் ஒரு நாள் காலை சுமார் பத்தரை மணிக்கு **தேசபக்தன்** காரியாலயத்திற்கு வந்தார். அப்பொழுதுதான் நான் அவரை முதன்முதலாகப் பார்த்தது.

சுங்குத் தலைப்பாகை; நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டு; நறுக்கு மீசை; 'ஒப்பன் கோட்'; கழுத்தில் 'நெக்டை'; 'காலரு'க்குப் பதிலாக நீலநிறத் துண்டு; குழிந்த கன்னங்கள்; ஆனால் ஒளி வீசும் கண்கள்; வாயில் நீண்ட சுருட்டு; இந்தக் கோலத்துடன் அவர் அப்பொழுது இருந்தார். ஏற்கெனவே நண்பர் நெல்லையப்பர் 'இன்று பாரதியார் நமது காரியாலயத்திற்கு வரக்கூடும்' என்று சக உதவி ஆசிரியர்களாகிய எங்களுக்குத் தெரிவித்திருந்தபடியால், அவர் வருகையை நாங்கள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டுதானிருந்தோம். வந்ததும் அவர் நேரே ஆசிரியர் முதலியார் இருக்கும் அறைக்குச் சென்று சிறிது நேரம் அளவளாவிவிட்டு, பிறகு உதவி ஆசிரியர்களாகிய நாங்கள் இருக்கும் முன்கூடத்திற்கு வந்தார். முதலியாரும், கூட வந்து எங்கள் ஒவ்வொருவரையும் அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். என்னிடம் வந்ததும் ''இவர்தான் சாமிநாத சர்மா'' என்றார் முதலியார். ''ஓ! இவர்தான் போர்வீரரோ'' என்று சொல்லிக்கொண்டே, வாயிலிருந்த சுருட்டை எடுத்துவிட்டு, உரக்கச் சிரித்தார் பாரதியார். அவர் வாயிலிருந்து வெளிவந்த சுருட்டுப் புகை என் முகத்தில் படர்ந்தது. இப்படி அவர் சிரித்ததும், என் முகத்தில் படரும்படியாகப் புகை விடுத்த

தும் எனக்கு ஒரு மாதிரியாகப் பட்டது. நான் அவமானத்திற்குள்ளானதாக உணர்ந்தேன். என் உணர்ச்சியை நண்பர் நெல்லையப்பர் தெரிந்துகொண்டார்.

பாரதியார் சிறிதுநேரம் இருந்துவிட்டுப் போய் விட்டார். அவர் போனதும் நெல்லையப்பர் என்னிடம் வந்து, அவர் சிரித்ததன் காரணத்தை விளக்கிக் கூறினார். தேசபக்தன் முதற்பக்கத்தில், 'சுயராஜ்யப்போர் முனையிலிருந்து' என்ற தலைப்பின்கீழ் நான் 'ஒரு போர் வீரன்'கத் தோன்றி எழுதிக் கொண்டிருந்தேனல்லவா, அதைப் பாரதியார் படித்திருக்கிருர். அந்தப் பகுதியை ரசித்தார் போலும். இந்தப் போர்வீரர் யாரென்று, தமது அருமந்தன்ன சீடரும் நண்பருமான நெல்லையப்பரைக் கடித மூலம் விசாரித்திருக்கிருர்.

பாரதியாருக்கும் நெல்லையப்பருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டென்பதும், இருவரும் கடிதங்கள்மூலம் அடிக்கடி பேசிக்கொள்வர் என்பதும் அன்பர் பலருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். பாரதியாரின் சுதேச கீதங்களை முதன்முதலாகத் துணிந்து வெளியிட்டவர் நெல்லையப்பர்தான். இதனால் இவரிடத்தில் பாரதியாருக்கு விசேஷ பிரீதியுண்டு. 'தம்பீ' என்று உரிமையோடு இவரை அழைப்பார். இவர்மூலம் பாரதியார் என்னைப் பற்றி ஒருவாறு தெரிந்துகொண்டிருந்தார்.

ஆனால் என் உருவத்தை அவர் பார்த்ததில்லை. இந்தப் 'போர்வீரன்' அவருடைய கற்பனையில் எப்படித் தோன்றியிருந்தானே தெரியாது. என்னை நேரில் பார்த்ததும், அவருக்குச் சிரிப்புண்டானதில் வியப்பில்லை. ஏனெனில், ஒரு போர்வீரனுக்கு நேர்மாருன உருவத்திலல்லவோ என்னைக் கண்டார்? என்னுடைய எழுத்துக்கள் விறுவிறுப்பாக அவருக்குப்பட்ட போதி

லும், என்னுடைய உருவம் அவருடைய நகைக்கு இலக்காகியது. என் உடலைப் பேணி வளர்க்க வேண்டுமென்று எனக்கு அறிவுறுத்துகின்ற முறையிலேயே அவர் என்னைப் பார்த்து உரக்கச் சிரித்தாரே தவிர வேறொன்றுமில்லை. அவர் கள்ளமற்ற உள்ளம் படைத்தவர். இதனால் அவர் எப்பொழுதுமே யாருடனும் கலகலத்தே பேசுவார்; உரக்கவே சிரிப்பார். இப்படியெல்லாம் விவரித்துக் கூறி எனக்கு ஆறுதல் அளித்தார் நண்பர் நெல்லையப்பர்.

பாரதியார், ஓரிடத்தில் தேவியை நோக்கி வரங் கேட்கின்றார்:—

"தோளை வலியுடைய தாக்கி—உடற்
சோர்வும் பிணிபலவும் போக்கி—அரி
வாளைக் கொண்டுபிளந்தாலும்—கட்டு
மாறு உடலுறுதி தந்து—சுடர்
நாளைக்கண்டதோர் மலர்போல்—ஒளி
நண்ணித் திகழுமுகந் தந்து—மத
வேளை வெல்லுமுறை கூறித்—தவ
மேன்மை கொடுத்தருளல் வேண்டும்."

இதிலிருந்து பாரதியாரின் உள்ளக்கிடக்கை ஒருவாறு புலனாகிறதல்லவா? அவர் என் உருவத்தை நோக்கி உரக்கச் சிரித்தது குறித்து நான் ஏன் தலை குனிய வேண்டும்? ஆக, பாரதியாரைப்பற்றி நான் எப்படிக் கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தேனோ அப்படியே அவரும் என்னைப்பற்றிக் கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தார் என்று தெரிகிறது. இந்த ஒரு சிறிய விஷயத்திலாவது, பாரதியாரோடு என்னை இணைத்து வைத்துக் கொண்டு பார்க்கிறேன்! ஆனால் இஃதெப்படி

எனக்குப் பெருமையளிக்கும்? கவிகுலக்கோளுகிய அவர் எங்கே? எழுத்துலகத்தில் சிறுநடை பயிலும் நான் எங்கே? அவர் உயர்ந்த இமயம்; நான் ஒரு சிறு மண்மேடு.

1920-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் அவர் சென்னை போந்து சுதேசமித்திரன் உதவி ஆசிரியர்களுள் ஒருவராக அமர்ந்ததுமுதல் 1921-ஆம் வருஷம் செப்ட்டம்பர் மாதம் அமரரானவரை அவருடன் ஒருவாறு பழகியிருக்கிறேன். ஆனுல் நெருக்கமான பழக்கமென்று சொல்ல முடியாது. அந்தக் காலத்தில் அவருடைய மேதாவிலாசம் எனக்குப் புலப்படவில்லை. எல்லோரையும்போல் தான் அவர் எனக்குப் புலப்பட்டார். எனக்கு மட்டுமென்ன, என்னைப்போன்ற இளைஞர் பலருக்கும் அவருடைய அருமை பெருமைகள் அந்தக் காலத்தில் புலப்படாமல்தான் இருந்தன. அவரை ஒரு பித்தரென்று கூட சிலர் கருதியதுண்டு. உண்மையில் அவர் ஒரு பித்தர்தான். ஆனுல் கடவுட்பித்தர்; நாட்டு வெறி கொண்டவர். இந்த உண்மை அவருடைய பிற்காலத்திலன்ரோ பலருக்கும் புலனுகியது? சரித்திர ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார்த்தோமானுல், மகான்களென்றும் தீர்க்க தரிசிகளென்றும் யாரார், அவர்களுடைய பிற்காலத்தவரால் போற்றப்படுகின்ருர்களோ அவர்கள், அவர்களுடைய சமகாலத்தவரால் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளப் படுவதில்லையென்ற உண்மையைக் காண்போம். பாரதியார் விஷயத்தில் இ:து உண்மையாகவே இருந்தது.

உண்மைப் பொருளினை உலகினுக்குளெடுத்தோதிய மகாகவிகளின் வாழ்க்கை வரலாறுகளைக் கூர்ந்து நோக்கினேமானுல், ஒன்று, அவர்கள் பித்தர் போலவே இருந்து வந்திருக்கிருர்கள்; அல்லது அவர்களுடைய வாழ்க்கை துன்ப மயமாக இருந்திருக்கிறது.

மேலெழுந்தவாரியாக இப்படித் தோன்றியபோதிலும் உண்மையில் அவர்களை ஜீவன் முக்தர்களென்றே சொல்ல வேண்டும். அவர்களுடைய வாழ்க்கை தும்பை மலர் போன்றதென்பதில் ஐயமில்லை. ஜீவன் முக்தர்களுடைய லட்சணமென்ன?

> "ஜீவன்முக்தர்கள், சுகத்திலே சந்தோஷப் படுவதில்லை; துக்கத்திலே சோர்வு கொள்வதுமில்லை. கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்வர். ஆனால் எதிலும் பந்தம் வைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஜாதி மத பேதங்களைக் கடந்தவர்கள். எல்லாரிடத்திலும் அன்பாகவும் வினயமாகவும் நடந்துகொள்வர். விருப்பு வெறுப்பு என்பது அவர்களுக்கு இல்லை. நிறைந்த சந்தடியின் மத்தியில் அமைதியை இழக்காமலிருப்பர்."

இந்த லட்சணத்திற்குப் பொருந்தியவராகவே பாரதியார் திகழ்ந்தார்.

1921-ஆம் வருஷம் செப்ட்டம்பர் மாதம் பதினோராந்தேதி பாரதியார் அமர நிலையடைந்த பின்னரே, அவருடைய அருமை பெருமைகளைத் தமிழ்நாடு அறியத் தொடங்கியது. சிறப்பாக இளைஞருலகம் அவருடைய தேசீய கீதங்களில் ஈடுபட ஆரம்பித்தது. என்னைப் பொறுத்த மட்டில் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அவருடைய கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் அவை வெளியான அந்தந்தக் காலங்களில் படித்து வந்ததன் விளைவாக, அவர் நம்மெல்லோரையும்போல் ஒரு சாதாரண மனிதர் அல்லர் என்பதை உணரத் தலைப்பட்டேன். என் சிற்றறிவையும் குறுகிய இதயத்தையும் லேசுலேசாகத் துலக்கிக்கொண்டு பார்க்கிறபோது

அவர் என் மதிப்பிலே படிப்படியாக உயர ஆரம்பித்தார். அவரிடம் பக்தியே கொண்டேன். அவர் பல கோணங்களில் வைத்து மதிப்பிடப்பட வேண்டிய வைரம் என்பதை உணர்ந்தேன். இப்பொழுது அவரை ஒரு மகாகவியாக வழிபடுகிறேன்.

1920-ஆம் வருஷம் பாரதியார் சென்னை போந்த காலத்தில், சத்தியாக்கிரக இயக்கமும் கிலாபத் கிளர்ச்சியும் மும்முரமாக இருந்தன. முஸ்லிம்கள் காங்கிரஸில் அதிக பங்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காந்தியடிகளின் செல்வாக்கு உச்சத்திற்கு வந்துகொண்டிருந்தது. இந்தக் காலத்தில் அரசியல் சம்பந்தமான பொதுக்கூட்டங்கள் பெரும்பாலும் திலகர் கட்டத்திலேயே நடைபெறுவது வழக்கம். இந்தக் கூட்டங்களில் நாட்டுப் பற்றும் தியாகஉணர்ச்சியும் மேலிட்டிருக்கும். கூட்டங்கள் மாலையிலேயே நடைபெறும் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. கூட்டங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையில், முஸ்லிம் சகோதரர்களுக்குத் தொழுகை நேரம் வந்துவிடும். அதற்காகக் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகள் சிறிதுநேரம் தள்ளி வைக்கப்படும். ஆனால் கூட்டம் கலைந்து போகாது. அதாவது, முஸ்லிம் சகோதரர்கள் தவிர, மற்றவர்கள் அப்படியே அமர்ந்திருப்பார்கள். அந்தச் சமயத்தில் உணர்ச்சியூட்டக் கூடிய தேசியப் பாடல்கள் பாடப்பெறும். இவற்றுள் பாரதியாரின் தேசீயப்பாடல்தான் அதிகமாக இருக்கும். பாரதியாரே சில சமயங்களில் பாடுவார். ஒரு சமயம் "அல்லா, அல்லா, அல்லா" என்ற தொடக்கத்துப் பாடலைப் பாடினர். அஃது இன்னும் என் செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னொரு சமயம் "பாரத சமுதாயம் வாழ்க வாழ்கவே" என்று ஆரம்பிக்கும் பாடலைப் பாடினர். அதுவும் என் உள்ளத்தில் உறுதியாக நிலைத்திருக்கிறது.

இந்தக் காலத்தில் பாரதியார் சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு, கடற்கரைக் கூட்டங்களுக்கு வந்துவிடுவார். கால் நடையில்தான். அப்பொழுதெல்லாம் வாகன வசதிகளும் அதிகமில்லையல்லவா? அவருடைய எழுத்து நடை எவ்வளவு எளிமையுடையதாயிருக்குமோ அவ்வளவு வேகமாக இருக்கும் அவருடைய கால்நடை. காரியாலயத்தைவிட்டு நேரே பூக்கடைக்குச் செல்வார். ஒரு செண்டு அல்லது கட்டு மல்லிகைப்பூ வாங்குவார். வாங்கி இரண்டு மூன்று துண்டுகளாக்கி, பெரிய துண்டை கழுத்தில் மாலையாகப் போட்டுக் கொள்வார். மற்ற இரண்டு துண்டுகளை இரண்டு காதுகளில் அணிந்து கொள்வார். அங்கிருந்து, அதாவது பூக்கடையிலிருந்து நேரே கடற்கரைக் கூட்டத்திற்கு வருவார். கூட்டங்கள் நடைபெறுகிற காலத்தில்மட்டும் இப்படி வருவார் என்பதல்ல, மற்ற நாட்களிலும் பூக்கடைப் பக்கம் போகாமலிருக்கமாட்டார். புஷ்பங்களிடத்தில் அவருக்கு வெகு பிரியம். கவியல்லவா? என்னைப்போன்றவர்கள், அவர் ஒரு பிறவிக்கவி என்பதை அப்பொழுது உணர்ந்துகொள்ளவில்லை யானாலும், அவரென்னவோ ஒரு கவியாகத்தான் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். ஏன்? கவிதையாக, ஒரு காவியமாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார் என்று சொல்லவேண்டும். "கவிதை எழுதுபவன் கவியன்று; கவிதையாக வாழ்வோன், வாழ்க்கையைக் கவிதையாகச் செய்தோன் அவனே கவி" என்கிறான் ஒரு கீழ் நாட்டு அறிஞன். இந்த உண்மையான வாசகத்தின் உட்கருத்துக்குப் பொருத்தமாகவே பாரதியார் வாழ்ந்து வந்தார். ஆனால் இதை அவருடைய பிற்காலத்திலேயே, அதுவும் அவருடைய எழுத்துக்களைப் படிக்கப் படிக்கத்தான் என்னைப் போன்றவர்களால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது.

பாரதியார். இனிமையான சாரீரம் படைத்தவரல்லர்; ஆனால் உணர்ச்சியோடு பாடுவார்; கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்களையும் உணர்ச்சி வசப்படுத்திவிடுவார். காரணம், அவர் உணர்ச்சிமயமாயிருந்தார். "ஒரு கவிஞனிடத்திலேயுள்ள உணர்ச்சிதான், பிறருடைய உணர்ச்சிகளுக்கு ஊற்றுக்கள்மாயிருக்கிறது" என்பது ஒரு மேனாட்டு அறிஞனுடைய வாக்கு. ஒருவனுடைய கவிதை சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டுமானால் அதற்கு அடிப்படையில் உணர்ச்சி அமைந்திருக்க வேண்டுமென்று அறிஞர்கள் சொல்லிப் போயிருக்கிறார்கள். உணர்ச்சி எங்கிருந்து பிறக்கும்? தூய்மையான உள்ளத்திலிருந்து. பாரதியார் தூய்மையான உள்ளம் படைத்தவரென்பதைப் பற்றியும் அதனால்தான் அவர் கவிஞருலகத்தில் அமரராக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாரென்பதைப்பற்றியும் இங்கு அதிகம் பிரஸ்தாபிக்கத் தேவையில்லை.

பாரதியார் ஒரு சமயம் சென்னை ராயப்பேட்டை மோபரீஸ் ரோடிலுள்ள குகானந்த நிலையத்திற்கு வந்திருந்தார். அப்பொழுது கலியாண சுந்தர முதலியாரும் நானும் வேறு சில நண்பர்களும் அங்கிருந்தோம். மாலை நேரம். நிலையத்து மண்டபத்தில் குமரக் கடவுளின் திருவுருவப்படம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த உருவம் பாரதியாரின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்துவிட்டது. "முருகா, முருகா, முருகா" என்று தொடங்கும் பாடலை உணர்ச்சி ததும்பப் பாடினார். மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெயில் அந்தப் படத்தின்மீது லேசாகப் படிந்து, முருகனுடைய திருவுருவத்திற்குத் தனிச் சோபை கொடுத்தது. "வருவாய் மயில்மீதினிலே வடிவேலுடனே வருவாய்" என்ற சரணத்தை அவர் பாடி அதையே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னபோது, அந்தக் குமர வடிவம் அவரை நோக்கி மெதுமெதுவாக வருவது

போலவே இருந்தது. நாங்கள் அனைவரும் பரவசர்க ளானோம். அந்தக் காட்சி என் நெஞ்சத்தை விட்டு அகலவே அகலாது. முதலியார் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி அடிக்கடி கூறி ஆனந்தப்பட்டிருக்கிறார்.

தேசபக்தன் பத்திரிகைமீது பாரதியாருக்குத் தனி அன்பு உண்டு. அதன் கருத்துக்களும் தமிழ் நடையும் அவருக்குப் பிடித்திருந்தன. இதற்காக, முதலியாரைக் காணும்போதெல்லாம் அவரைப் பாராட்டுவார்.

பாரதியாரின் கவிதாசக்தியைப்பற்றி, அவருடைய கவிதைகளில் காணப்பெறும் அழகு, இனிமை, எளிமை கருத்து முதலியவைகளைப்பற்றி, அவருடைய தெளி வான உரைநடையைப்பற்றி எவ்வளவோ பேசலாம்; எவ்வளவோ எழுதலாம்; அப்படிப் பேசியும் எழுதியும் பாரதியாரின் அதிமேதையை உலகத்திற்கு அறிமுகப் படுத்தி வைக்க வேண்டுவது அவசியமுமாகும். அந்த அரும்பணியைச் செய்ய முன்வரவேண்டுமென்று அதி மேதையர்களான தமிழ்ச் சகோதரர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பாரதியாரின் கவிதைகளும் வசனங்களும் பெரும் பாலும் தமிழ்மொழியிலேயே இருப்பதால் அவருக்குத் தமிழ்மட்டுமே தெரியும்போலும் என்று சிலர் கருத லாம். அப்படியில்லை. அவருக்கு ஆங்கிலம், வடமொழி, ஹிந்தி முதலிய மொழிகளிலும் நல்ல பரிச்சயம் உண்டு. ஆங்கிலத்தில் சில கவிதைகள் இயற்றியிருக்கிறார். வட மொழியில் சில கீர்த்தனைகள் இயற்றியிருக்கிறார். உதாரணமாக, "பூலோக குமாரி ஹே அம்ருத நாரி"— "தேகி முதம் தேகி ஸ்ரீ ராதே" என்பன போன்ற சில கீர்த்தனைகளைச் சொல்லலாம். அவருடைய கவிதைகள் பலவற்றில் வேத உபநிஷதங்களின் செவ்விய கருத்துக்

கள் மண்டிக் கிடப்பதைக் காண்கிறோம். பகவத் கீதையை இனிய தமிழில் கொடுத்திருக்கிறார். காசிமா நகரில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஹிந்தியில் நல்ல பயிற்சி பெற்றார்.

ஒரு கவிஞனுடைய லட்சணங்களை நாம் சரியாகத் தெரிந்துகொண்டுவிட்டோமானால், பாரதியாரை நாம் சுலபமாகப் புரிந்துகொண்டுவிடலாம். எவன் பிறந்த நாட்டையும் பேசும் மொழியையும் எளிமையும் இனிமையும் கலந்த மொழிகளால் அலங்கரித்துக் காட்டி அவைகளை வழிபாட்டுக்குரியனவாக ஆக்கிவிடுகின்றானோ அதே சமயத்தில் பிற நாடுகளையும் பிற மொழிகளையும் அவைகளுக்குரிய மதிப்புக் கொடுத்துப் பேசுகின்றானோ, எவன், வேற்றுமைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவனாய் நின்று காட்சியளிக்கின்றானோ, அதே சமயத்தில் சமுதாயத்தின் ஒற்றுமையை நாடுகின்றானோ, எவன், கடவுட் படைப்புக்குட்பட்ட அனைத்தையும் தன் அன்பினால் அணைத்துக் கொள்கின்றானோ, எவன், வாக்கு மனமெட்டாத பரம்பொருள்மீது அழியாத நம்பிக்கை யுடையவனா யிருக்கின்றானோ அவன்தான் கவிஞன். இந்த லட்சணங்களுக்கு முற்றிலும் பொருந்தியவராக பாரதியார் திகழ்ந்தார் என்பதை, அவருடைய கவிதைகளைக்கொண்டே நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். "யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவ தெங்கும் காணோம்" என்று பெருமையோடு பேசுகின்ற அவர் "சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்து" என்று பேசி, தெலுங்கு மொழியைப் பெருமைப் படுத்துகின்றார். தமிழ்நாட்டையும் ஆரிய பூமியையும் போற்றுகின்ற அவர், பெல்ஜியத்திற்கும், ருஷ்யாவுக்கும், இத்தலிக்கும் எவ்வளவு பரிவு காட்டுகின்றார்! "வண்ணங்கள் வேற்றுமைப்பட்டால்—அதில் மானுடர் வேற்றுமை யில்லை. எண்ணங்கள் செய்கைக ளெல்

லாம் இங்கு யாவர்க்கும் ஒன்றெனல் காணீர்'' என்றும், ''ஒன்றென்று கொட்டு முரசே! அன்பில் ஓங்கென்று கொட்டு முரசே! நன்றென்று கொட்டு முரசே! இந்த நானில மாந்தருக்கெல்லாம்'' என்றும் அவர் கூறுவதை உலகம் செவிமடுக்கும் நாளன்றோ உலகம் உய்யும்நாள். அவர் வாக்கினின்று மலர்ந்த ஒவ்வொரு கவிதையிலும் அவருடைய தெய்வ நம்பிக்கை ஒளிவிடுவதை நன்கு காணலாம். அவருடைய அசைக்க முடியாத தெய்வ நம்பிக்கைதான் அவருடைய தேசபக்தியை உரமிட்டு வளர்த்தது என்று சொல்வது மிகையாகாது.

''வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு'' என்று சொல் வார்களே அந்த மாதிரிதான் பேசுவார் பாரதியார். உரைநடையாக அவர்எழுதிய எழுத்துக்களிலே இந்தத் தன்மையைப் பரக்கக் காணலாம். நண்பர்களிடத்தில் பேசும்போதாகட்டும், முன்பின் பரிச்சயமில்லாதவர்க ளிடத்தில் பேசும்போதாகட்டும், தம் உள்ளத்தில் என்ன தோன்றுகிறதோ அதைப்பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்லிவிடுவார். உள்ளொன்று வைத்துப் புற மொன்று பேசுவதென்பது அவருக்குப் புறம்பான விஷயம். இப்படி ஒளி மறைவின்றிப் பேசி யார் மனத் தையும் நோகச் செய்யமாட்டார். அவர் பேச்சைக் கேட்டு மனம் நொந்தவர்கள் யாருமில்லை என்று உறுதி யாகச் சொல்லலாம்.

மற்றும் அவர், சளசளவென்று பேசமாட்டார்; அர்த்தமில்லாத வார்த்தைகளை அடுக்கிக்கொண்டு போகமாட்டார். என்ன பேசவேண்டும், எவ்வளவு பேசவேண்டும் என்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரிந் திருந்தது. சில வார்த்தைகளே பேசினாலும் அதில் ஆழ்ந்த கருத்து இருந்தது. அந்த ஆழ்ந்த கருத்தை, கேட்கின்றவர்கள் உடனுக்குடன் உணர முடியாது;

சிறிது பொறுத்து சிந்தித்துப் பார்த்தால்தான் அதை உணர முடியும்.

ஒரு சமயம், சென்னை திலகர் கட்டத்தில் பொதுக் கூட்டமொன்று நடந்துகொண்டிருந்தது; சத்தியாக் கிரக இயக்க சம்பந்தமான கூட்டந்தான். 'ஹிந்து' பத்திரிகையின் ஆசிரியராயிருந்த ஸ்ரீ எஸ். கஸ்தூரி ரங்க ஐயங்கார், கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். அப்பொழுது பாரதியார், வழக்கம் போல், கழுத்திலும், இரு காதுகளிலும் மல்லிகை மலர் களணிந்துகொண்டு வந்தார். எப்படி வந்தார்? சாதாரணமாக, கடற்கரைக் கூட்டங்களுக்கு வரும் முக்கியஸ்தர்கள், கூட்டம் ஆரம்பித்துவிட்ட பிறகு வரும்படி நேரிட்டால், கூட்டத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு மேடைக்குப் பின்புறமாக வந்து, மேடையின்மீதோ, மேடைக்குப் பக்கத்திலோ அமர்வார்கள். இவர்கள் வந்து அமர்வது, கூட்டத்திலுள்ளவர்களுடைய கவனத்தை அதிகமாக ஈர்க்காது. பாரதியார் இந்த மாதிரி வரவில்லை. மேடைக்கு முன்னால் இருக்கும் ஜனக்கூட்டத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு, அதாவது, உட்கார்ந்திருப்பவர்களைத் தள்ளித்தள்ளிவிட்டுக்கொண்டு வந்தார். தலைவருடைய பேச்சை அமைதியுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களுக்கு இது சிறிது சங்கடமாகவே இருந்தது. ஆனாலும் யாரும் வாய்திறக்கவில்லை. நான் அப்பொழுது தேசபக்தன் பத்திரிகையின் பிரதிநிதியாகச் சென்று கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகளைக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். மேடையாக இணைக்கப்பட்டிருந்த பெஞ்சுகளில் ஒன்றே எனது மேஜையாக இருந்தது. கீழே மணல் தரையில் அமர்ந்திருந்தேன். இப்படித்தான் எல்லாப் பத்திரிகைப் பிரதிநிதிகளும் அமர்ந்து குறிப்பெடுப்பது வழக்கம். அன்று கூட்ட மிகுதியினால், பத்திரிகைப் பிரதிநிதிகள் அனைவரும்

நெருக்கமாக, ஒருவரையொருவர் இடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து தங்கள் கடமையைச் செய்துகொண்டிருந் தார்கள். கூட்டத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு வந்த பார தியார், என்னையும், என் பக்கத்தில் என்னோடு உராய்ந் தாற்போல் உட்கார்ந்திருந்த ஹிந்து பத்திரிகையின் பிரதிநிதியாக வந்திருந்த வாசுதேவய்யர் என்பவரை யும் சிறிது தள்ளிவிட்டு நடுவில் உட்கார்ந்தார். எனக் குச் சிறிது ஆத்திரம் வந்தது. அவரை முறைத்துப் பார்த்தேன். "என்ன, முறைத்துப் பார்க்கிறீர்?" என்று கேட்டார். "ஒன்றுமில்லை. கூட்டத்தைக் கிழித் துக்கொண்டு இப்படிக் குறுக்காக வந்தீர்களே? சுற்றிக் கொண்டு வரக்கூடாதா?" என்று சொன்னேன். "நாம் சுற்றுவழி செல்லமாட்டோம்; நேர்வழிதான் செல் வோம்" என்று உரக்கச்சொல்லிக்கொண்டே, என் ஒரு துடைமீது ஓங்கி ஓர் அறை அறைந்தார். அன்பிலுைம் பரிச்சயத்திலுைம் கொடுத்த அறைதான். அறைந்து விட்டு ஹ ஹவென்று சிரிக்கவும் செய்தார். நான் வாய் திறக்கவில்லை. ஏதாவது பேச முடியுமா அப்பொழுது? ஆனால் தலைமை வகித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த கஸ் தூரிரங்க ஐயங்காரும், மேடைமீது அமர்ந்திருந்த சில ரும் எங்கள் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். எனக்கு, ஏன் அவரைக் கேட்டோம் என்றிருந்தது. அவர் இவ் வளவு உரக்க பதில் சொல்வார் என்று எனக்குத் தெரி யாது. என் துடை மீது அறை விழும் என்றும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. கூட்டத்தின் அமைதியைக் குலைக் கின்ற முறையில் இப்படி உரக்கப் பேசுகிறாரே என்று வருத்தப்பட்டேன்.

ஆனால் அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் என் மனத் தில் பதிந்துவிட்டன. சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு அவை என் சிந்தனையைக் கிளற ஆரம்பித்தன. "நாம் சுற்றுவழி செல்லமாட்டோம்; நேர்வழிதான் செல்

வோம்.'' இந்த இரண்டு வாக்கியங்களையும், மனிதர்கள் தங்களுடைய சொந்த விவகாரங்களிலாகட்டும், பொது விவகாரங்களிலாகட்டும் நடைமுறையில் கொண்டு வந்து விடுவார்களானால், கடவுள் ராஜ்யம் என்பது இந்தப் பூவுலகில் வந்து இறங்கிவிடுமென்பதில் என்ன சந்தேகம்? இந்த இரண்டு வாக்கியங்களையும் பற்றி வெகுவாக வியாக்கியானம் செய்துகொண்டு போகலாம். அன்பர்களே! இந்த இரண்டு வாக்கியங்களுக்கும் உங்கள் சிந்தனையில் சிறிது இடங்கொடுங்கள்.

பொதுவாக, கவிஞர்கள் ஒரு பொருளின் ஆழத்தில் சென்று பார்க்கக்கூடியவர்கள். இந்த ஆற்றல் இருப்பதனால்தான் அவர்கள் கவிஞர்களாகப் பிரகாசிக்கிறார்கள். அவர்கள் சர்வ சாதாரணமாகச் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் ஆழ்ந்த பொருள் பொதிந்திருப்பதற்குக் காரணம் இதுதான். அவர்கள் சிந்தனையின் பெட்டகமாக இருக்கிறார்கள். அந்தப் பெட்டகத்திலிருந்து வெளிவரும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் பிறருடைய சிந்தனையைத் தூண்டிவிடுவதா யிருக்கிறது. இப்படியே அவர்கள் உணர்ச்சி மயமாயிருக்கிறார்கள். அந்த உணர்ச்சியிலிருந்து பிறக்கும் ஒவ்வொரு சொல்லும் மற்றவர்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடுவதாயிருக்கிறது. பாரதியாருடைய பாடல்கள், எத்தனை பேருடைய சிந்தனையைத் தூண்டிவிட்டு அவர்களைக் கர்மவீரர்களாக்கி யிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி இங்கு அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை.

கவிஞர்கள், ஆழத்திலே பார்க்கிற சக்தியுடையவர்களா யிருப்பதனால்தான் 'ரவி பாராத இடத்தையெல்லாம் கவி பார்ப்பான்' என்ற வசனம் எழுந்தது. சாதாரண நிலையிலுள்ள நாம் ஒரு பொருளைப் பார்க்கிறோம். அதன் ஒரு பக்கம்தான் நமக்குத் தெரிகிறது.

அதற்குப் பல பக்கங்கள் உண்டென்று நம்மால் நினைக்கக்கூட முடிவதில்லை; அதனுடைய தன்மைகள், சக்திகள் முதலிய எல்லாம் நமக்கு எங்கே புலனாகப் போகின்றன?

உதாரணமாக, சூரியனை எடுத்துக் கொள்வோம். தினந்தோறும் அவன் காலையில் தோன்றி மாலையில் மறைவதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் அவன் லட்சணமென்ன, அவன் என்னென்ன செய்ய வல்லான் என்பதைப் பற்றிச் சிறிது சொல்லுமாறு நம்மைப் பார்த்து யாராவது கேட்டால், நாம் யோசிக்கவே செய்வோம். அதே பாரதியாரைப் பார்த்துக் கேட்கட்டும்? உடனே பதில் சொல்வார்:—

"தங்கம் உருக்கித் தழல்குறைத்துத் தேனாக்கி
எங்கும் பரப்பியதோர் இங்கிதமோ?
வான்வெளியைச்
சோதி கவர்ந்து சுடர்மயமாம் விந்தையினை
ஓதி யுணர்வார் உவமையொன்று காண்பாரோ?
கண்ணை இனிதென்று உரைப்பர்; கண்ணுக்குக்
கண்ணாகி
விண்ணை அளக்கும்ஒளி மேம்படுமோர்
இன்பமன்றோ?
மூலத் தனிப்பொருளை மோனத்தே சிந்தைசெய்யும்
மேலவரும் அஃதோர் விரியும் ஒளி என்பாரேல்
நல்லொளிக்கு வேறுபொருள் ஞாலமிசை
ஒப்புளதோ?
புல்லை நகையுறுத்திப் பூவை வியப்பாக்கி
மண்ணைத் தெளிவாக்கி நீரில் மலர்ச்சிதந்து
விண்ணை வெளியாக்கி விந்தைசெயுஞ் சோதியினை
காலைப் பொழுதினிலே கண்விழித்து
நான்தொழுதேன்."

இங்ஙனம் ஒரு பொருளின் ஆழத்தில் சென்று காண்பதோடல்லாமல், பிறருக்குக் காட்டுவதும் கவிஞர் பரம்பரைக்குரிய தனிப்பண்பாகும்.

கவிஞர்கள் ஆழத்திலே சென்று பார்க்கிறவர்கள் மட்டுமல்ல, தூரத்திலே சென்று பார்க்கிறவர்கள்கூட; காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்து சென்று காணும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள். கவி என்ற சொல்லுக்கு, முக்காலத்தையும் அறிந்தவர்கள் என்றே பொருள் கூறிப்போந்தனர் வடமொழியாளர். எங்குமாய் யாவுமாய் நின்ற முழுமுதற்பொருள், கவி என்ற சொல்லாலேயே அழைக்கப்பட்டது. இதனாலேயே, கவிஞர்களைத் தீர்க்கதரிசிகளென்று அழைப்பது மரபாயிருந்து வருகிறது. அவர்கள், வருங்காலத்தில் நடைபெறக்கூடிய நிகழ்ச்சிகளை முன்கூட்டியே சூட்சுமமாகச் சொல்லிவிடுவதில் வல்லவர்களாயிருக்கிறார்கள். பாரதியார் இத்தகைய தீர்க்க தரிசிகளில் ஒருவராக விளங்கினார் என்பதை, அவருடைய எழுத்துக்களிலிருந்தே பலவகையாக எடுத்துக் காட்டலாம். 1918-ஆம் வருஷம் முடிவுற்ற முதல் மகாயுத்தத்தின்போது, வினாவிடை ரூபமாக அவர் கூறியுள்ள சில கருத்துக்களைப் பாருங்கள்:-

வினா:—இந்த யுத்தம் முடிந்த பிறகு ஐரோப்பாவில் என்ன மாறுதல்கள் தோன்றும்?

விடை:—தொழிலாளர்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் அதிக அதிகாரமேற்படும். வியாபாரிகளுக்குக் கொஞ்சம் சிரமம் ஏற்படும். கிழக்கு தேச மதக் கொள்கைகள் ஐரோப்பாவில் கொஞ்சம் பரவலாம்.

வினா:—சர்வதேச விதிக்கு வலிமை அதிகமாய் இனிமேல் இரண்டு தேசத்தாருக்குள் மனஸ்தாபங்

கள் உண்டானல், அவற்றைப் பொது மத்தியஸ்தர் வைத்துத் தீர்த்துக்கொள்வதேயன்றி, யுத்தங்கள் செய்வதில்லையென்ற கொள்கை ஊர்ஜிதப்படாதோ?

விடை:—நிச்சயமில்லை; அந்தக் கொள்கையைத் தழுவி ஆரம்பத்திலே சில நியதிகள் செய்யக் கூடும். பிறகு அவற்றை மீறி நடக்கவும் கூடும்,''

ஐரோப்பிய சரித்திரத்தையும், சர்வதேச சங்கம் தோன்றி மறைந்த வரலாற்றையும் கூர்ந்து நோக்குகிறவர்களுக்கு, இவையனைத்தும் எவ்வளவு உண்மையாக நடைபெற்றனவென்பது நன்கு புலனுகும்.

பாரதியார், உயிரோடிருந்த காலத்தில், அவரைத் தமிழ்நாடு சரியாக அறிந்துகொண்டு ஆதரிக்கவில்லையென்றும் அவரை வறுமையிலே வாடவிட்டதென்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். பாரதியார்மீதுள்ள அன்பினுலும் மதிப்பினுலுமே இவர்கள் இப்படிக் கருதுகிறூர்களென்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. உண்மையில், இவர்கள் கருதுகின்றபடி அவர் ஆழ்ந்த வறுமையில் வாடியிருக்கவில்லை; ஆனல் பொருளாதார வசதி மிகுந்தவராகவும் இருக்கவில்லை. அவர் வாழ்ந்த காலத்திலே அவரை வைத்து அவருடைய வாழ்க்கை நிலையைப் பார்க்கவேண்டும். அவருடைய கவிதா சக்திக்கு மலர்ச்சி ஏற்பட்டு வந்தபொழுது, தமிழ்நாட்டில் தேசீய இயக்கம் அரும்பு விட்டுக்கொண்டிருந்தது. அரசியல் மேடையில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தி வந்தவர்கள், தேசீய இயக்கத்தைப் பகிரங்கமாக ஆதரிக்க அஞ்சினர். அறிஞர்களென்று கருதப்பட்டோரிடையே, ஆங்கில மொழிக்கு அதிக மதிப்பு இருந்தது; ஆங்கில ஆட்சியின் நிருவாகத் திறமையிலும் ஒருவித பிரமை இருந்

தது. இத்தகைய சூழ்நிலையிலிருந்துகொண்டுதான், பாரதியார் தமது வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டியதாயிருந்தது. எல்லோரையும்போல் அவர் ஒரு சாதாரண மனிதராக, அதாவது அறிவு, உணர்ச்சி, கொள்கை, குறிக்கோள் இவற்றுள் ஏதொன்றும் இல்லாதவராக வாழ்க்கையை நடத்தியிருப்பாராஞல், அந்த வாழ்க்கை வேறு விதமாக இருந்திருக்கும். அவர் உயிரோடிருக்கிற வரையில் அவருடைய உற்ருரும் உறவினரும் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டிருப்பர்; ஆஞல் இப்பொழுது நம் நினைவிலே இருந்துகொண்டிருக்கமாட்டார்.

பாரதியார், கவிஞராகப் பிறந்தார்; கவிஞராகவே வாழ்ந்தார். இதஞல்தான் உலகியற் செல்வங்களில் அவர் மனம் நாடவில்லை; அவற்றில் தம்மைப் பறிகொடுத்துவிட அவர் மறுத்துவிட்டார். அவரையும் மீறி, அவரையும் அறியாமல் அவருக்குப் பொன்னும் பொருளும் கிடைத்திருக்குமாஞல், அவற்றை வைத்துக் காப்பாற்றியிருக்கமாட்டார்; அந்த வித்தையை அவர் கற்றுக்கொள்ளவில்லை; கற்றுக் கொடுத்திருந்தாலும் கற்றுக் கொண்டிருக்கமாட்டார்; அப்படிக் கற்றுக் கொண்டிருந்தால், அவருடைய கவிதை ஊற்று அடைத்தல்லவோ போயிருக்கும்?

பொதுவாக, நிலையான புகழ்படைத்த கவிஞர்களிற் பெரும்பாலோருடைய வாழ்க்கையை நாம் பரிசீலனை செய்து பார்த்தோமாஞல், அவர்கள் உலகியற் செல்வத்திலே திளைத்துக் கொண்டிருந்ததாகத் தெரியவில்லை: அதனை நாடிச் சென்றதாகவும் தெரியவில்லை. இதஞல், அவர்கள் வறுமையிலே உழன்றுகொண்டிருந்தார்களென்று சொல்லிவிட முடியுமா? அவர்கள், பொருளில்லாக் குறையை ஒரு குறையாகவே கருதவில்லை. மற்றவர்கள், அவர்களைப் பொருட்குறை

வுடையவர்களென்று கருதியிருக்கலாம்; அதற்காக ஏசிப் பேசியும் இருக்கலாம். அது வேறு விஷயம். அவர்களை—அதாவது கவிஞர்களை—அவர்களுடைய நிலையில் வைத்தன்றோ பார்க்க வேண்டும்? கவிஞர்கள் வாழும் உலகம் வேறே. அந்த உலகத்தை நாம் வாழும் உலகத்தைக் கொண்டு கணித்துப் பார்ப்பது பொருந் தாது. எவை எவை இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கை நடை பெறுதென்று நாம் நினைக்கிறோமோ அவை இல்லாம லேயே கவிஞர்களுடைய வாழ்க்கை, சர்வ சுலபமாக, சர்வ சரளமாக நடைபெறுகிறது. அதுபோல, அவர் களுக்கு வேண்டுவனவெல்லாம் நமக்கு வேண்டாமையா யிருக்கின்றன. பொதுவாக அவர்கள்—கவிஞர்கள்—எல்லாரையும்போல் வாழ்க்கையை நடத்த விரும்புவ தில்லை. பாரதியாரே கூறுகிறார் ஓரிடத்தில்:—

"தேடிச் சோறுநிதந் தின்று—பல
சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி—மனம்

வாடித் துன்பமிக உழன்று—பிறர்
வாடப் பலசெயல்கள் செய்து—நரை

கூடிக் கிழப்பருவ மெய்தி—கொடுங்
கூற்றுக்கிரையெனப்பின் மாயும்—பல

வேடிக்கை மனிதரைப் போலே—நான்
வீழ்வேனென்று நினைத்தாயோ?"

கவிஞர்கள், குறைந்த தேவையைக் கொண்டு நிறைந்த வாழ்க்கையை நடத்துகின்றவர்கள். இதனால் அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஆசாபங்கம் அடைவதில்லை. பொருளை விரும்பியோ, புகழை நாடியோ அவர்கள் செல்வதில்லை. இதனால், மற்றவர்கள் தங்களை ஆதரிக்க வில்லையென்றோ, போற்ற முன் வரவில்லையென்றோ ஏங்குவதில்லை.

கவிஞர்கள், உலகத்தாரிடையே வாழ்ந்த போதிலும், உலகத்தாரோ டொட்டி வாழ்வதில்லை. அவர்களுக்கு, உலகத்தில், எது நித்தியம், எது அநித்தியம் என்பது நன்கு தெரியும். நித்தியத்தை நாடிச் செல்கின்ற அவர்கள், அநித்தியத்தை நாடி, வியர்க்க வியர்க்க ஓடுகின்றவர்களோடு போட்டி போடுவதில்லை; அந்த வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளவும் அவர்கள் விரும்புவதில்லை. இதனால், உலகத்தினர், தங்களைப் பித்தரென்றும் பேயரென்றும் பேசுகின்றனர் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலில்லை; ஆனால் அதை அவர்கள் பொருட்படுத்துவதில்லை.

இப்படிச் சொன்னதனால், கவிஞர்கள், உலக அநுபவமில்லாதவர்கள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. அவர்களைப்போல் உலக அனுபவம் அறிந்தவர்கள், உலகத்திலே உழன்றுகொண்டிருக்கிறவர்களில் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய சிருஷ்டிகளில், அவர்களுக்குள்ள உலக அனுபவத்தை பரக்கக் காணலாம். ஆனால் இந்த உலக அனுபவங்கள், தங்களுடைய தனித்துவத்தைத் தொட்டுக் கறைப்படுத்திவிடாதபடி பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்; தற்காத்துக் கொள்ளுஞ் சக்தி அவர்களுக்கு நிரம்ப உண்டு.

பாரதியாருடைய உலக அனுபவத்திற்கு நாம் வேறெங்கும் செல்லத் தேவையில்லை. அவருடைய பாஞ்சாலி சபதம் ஒன்றே போதும்; கட்டுரைகளிலிருந்தும் அநேக உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டலாம். "தவறி விழுபவர் தம்மையே தாயும் சிரித்தல் மரபன்றோ?"—"நண்ணும் விருந்தினர்க் கன்றியே நம்முள் நாம் உபசாரங்கள் செய்வதோ?" இப்படி ஓரிரண்டு உதாரணங்களைக்கொண்டு இங்குத் திருப்தி யடையலாம்.

மற்றும், கவிஞர்களை, அவர்களுடைய சமகாலத்த வர் சரியாக அறிந்துகொள்வதில்லை; கவிஞர்களும், தங்களை அறிவித்துக் கொள்வதில்லை; அறிவித்துக் கொள்ளவும் மாட்டார்கள். அப்படி அறிவித்துக்கொள் கிறவர்கள், சமகாலத்தவரால்மதிக்கப்படமாட்டார்கள்; வருங்காலத்தில் புகழுடம்பு அவர்களுக்குக் கிட்டாது. அலைகடலோ, வானத்து இடியோ ஓசை கொடுத்து நம்முடைய கவனத்தைத் தங்கள் பக்கம் திருப்பிக் கொண்டுவிடுவதுபோல், கவிஞர்களும், தங்களுடைய கவிதா சக்தியை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம், நம் முடைய கவனத்தைத் தங்கள்பக்கம் திருப்பிக்கொண்டு விடுகிறார்கள்.

பாரதியாரைப் பொறுத்தமட்டில், அவர், இல்லா மையை உணரவில்லை; அவரோடு சேர்ந்து வாழவேண் டிய அவசியத்துக்குட்பட்டிருந்தவர்கள், இந்த இல்லா மையை உணர்ந்திருக்கலாம்; அவருடைய பரந்த அன்பு, அவர்களை அநேக சந்தர்ப்பங்களில் தர்ம சங் கடமான நிலையில் வைத்திருக்கலாம். ஆனால் பாரதி யாருக்கு இவையெல்லாம் புறம்பான விஷயங்கள். அவர் எப்பொழுதும் நிறைந்தவராகவே வாழ்ந்தார். அவருடைய சூழ்நிலையானது, உலகரீதியான சில குறை களின் பக்கம் அவரை எப்பொழுதாவது இழுத்துச் சென்றாலும், அவர், அந்தப் பக்கத்திலிருந்து வெகு சடு தியில் திரும்பி வந்துவிடுவார்; எங்கும் நீக்கமற நிறை கின்ற பொருளின்மீது நாட்டஞ் செலுத்தத் தொடங்கி விடுவார். அப்பொழுது உலகம் அவருக்குப் புதிய சோபையுடன் காட்சியளிக்கும்; அந்தக் காட்சியி லிருந்து கவிதைக் கதிர்கள் தோன்றும்.

இல்லாமையை உணராத பாரதியார், பிறர் தமக்கு உதவி செய்யவில்லையேயென்று ஒருபொழுதும் ஏங்கி நின்றதில்லை, எந்த ஒரு காரணத்திற்காகவும் ஏக்கம்

அவரை ஆட்கொண்டதில்லை. சில சமயங்களில், தம்முடைய தேவையை, தம்முடைய நண்பர்கள் சிலருக்குத் தெரிவித்திருக்கலாம். அப்படித் தெரிவிப்பது தமது கடமையென்று அவர் கருதினர். அந்தத் தேவை, அந்த நண்பர்கள் மூலமாகவோ, வேறு விதமாகவோ பூர்த்தியானல் சரி; சந்தோஷப்படுவார்; நன்றி செலுத்துவார். இல்லையானல், யார்மீதும் வருத்தப்படமாட்டார்; தம்மையும் நொந்துகொள்ளமாட்டார். யாருடைய தயவையும் எதிர்பார்த்து அவர் வாழ்க்கை நடத்தியது கிடையாது.

பாரதியார் வாழ்ந்த காலத்தில், தேசிய இயக்கம் குழந்தைப் பருவத்திலேயே இருந்தது. அதனை ஆதரித்தவர்களில் அநேகர், பொருள் பலமில்லாதவர்களாகவோ, சமுதாயத்தில் அதிக செல்வாக்கில்லாதவர்களாகவோ இருந்தார்கள். இந்த நிலையிலும், பாரதியாருக்குச் சில நண்பர்களிடமிருந்து அவ்வப்பொழுது உதவி கிடைத்துக்கொண்டுதானிருந்தது. இந்த உதவி, பெரிய அளவில் இல்லையென்ருலும், சிறிது சிறிதாகக் கிடைத்துக் கொண்டிருந்ததென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அவர் காலத்தில் அவருடைய அருமை பெருமை அறிந்தவர்கள் ஒரு சிலரே, மிகமிகச் சிலரே இருந்தனர். அவர்களில், பொருள் வசதி படைத்த சிலர், அவருக்குத் தங்களாலான உதவியைச் செய்யத் தயங்கவில்லை. பாரதியார் அவர்களிடத்தில் எப்பொழுதும் நன்றியுடையவராகவே இருந்தார்.

பாரதியார், ஒரு தேசிய கவி மட்டுமல்ல; உலக கவி. இடத்தையும் காலத்தையும் கடந்து சாசுவதமாக நிற்கும் பல உண்மைகள், அவருடைய படைப்புக்களில் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. அவற்றை உலகத்தார் அறிய வேண்டும்; அறியச் செய்யவேண்டியது தமிழர் கடமை,

"மனதி லுறுதி வேண்டும்;
    வாக்கினி லேயினிமை வேண்டும்;
நினைவு நல்லது வேண்டும்;
    நெருங்கின பொருள் கைப்படவேண்டும்;
கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்;
    கைவசமாவது விரைவில் வேண்டும்;
தனமும் இன்பமும் வேண்டும்;
    தரணியிலே பெருமை வேண்டும்."

—சுப்பிரமணிய பாரதியார்

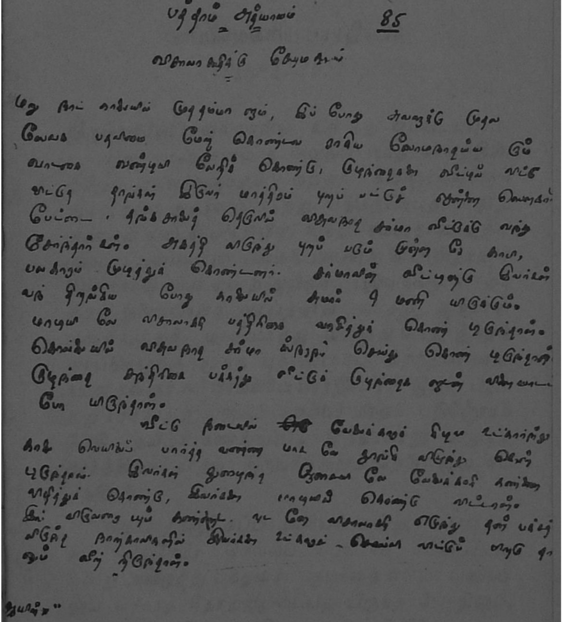

பாரதி கையெழுத்து மாதிரி

சுப்பிரமணிய பாரதியார்

(1882—1921)

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் உள்ளது எட்டையபுரம். இது சமஸ்தானமாக விளங்கி வந்த காலத்தில், தமிழ்ப் புலவர்களுக்கும் மற்றக் கலைஞர்களுக்கும் இங்கு நல்ல ஆதரவு இருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் கடைசி பகுதியில், இந்தச் சமஸ்தான அதிபருடைய அன்பையும் நன்மதிப்பையும் பெற்றிருந்தார் சின்னசாமி ஐயர் என்ற அறிஞர். இவருக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக வாய்த்தாள் லட்சுமி அம்மாள் என்ற உத்தமி. மனமொத்து வாழ்ந்து வந்த இந்தத் தம்பதிகளுக்கு மூத்த புதல்வராகப் பிறந்தவர்தான் நமது கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியார். இவர் பிறந்தது 1882-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் பதினோராந் தேதி. தமிழ்க் கணக்குப்படி சித்திரபானு வருஷம் கார்த்திகை மாதம் இருபத்தேழாந் தேதி மூல நட்சத்திரம்.

குழந்தைக்குச் சுப்பிரமணியன் என்று பெயரிட்டனர் பெற்றோர்; செல்லப் பெயராக சுப்பைய்யா என்று அழைத்து வந்தனர். குழந்தை எல்லா வகையிலும் வசீகரத் தோற்றமுடையதாயிருந்த போதிலும், இதன் கண்களில் அலாதியான ஓர் ஒளி வீசியது. குறுகுறுத்த நடை; நறுக்குத் தரித்தாற்போல் பேச்சு. கேட்க வேண்டுமா உறவினரும் ஊராரும் விசேஷ அன்பு செலுத்தியதற்கு?

சுப்பைய்யாவுக்கு ஐந்து வயது. தாயார் லட்சுமி அம்மாள் ஈசன் இணையடி சேர்ந்துவிட்டாள். தாயற்ற

சேயாகிவிட்ட குழந்தை, சிறிதுகாலம் தாய்வழிப் பாட்டனார் வீட்டில் மிகவும் செல்வமாக வளர்ந்து வந்தது. தமது தாயின் பிரிவு குறித்து பாரதியார் பிற்காலத்தில் "என்னை ஈன்று எனக்கு ஐந்து பிராயத்தில் ஏங்கவிட்டு விண்ணெய்திய தாய்தனை" என்று கூறுகிறார்.

லட்சுமி அம்மாள் காலமான இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, சின்னசாமி ஐயர். குடும்ப நிருவாகம், சுப்பையாவின் பராமரிப்பு இவைகளை உத்தேசித்து, வள்ளியம்மாள் என்ற பெண்ணை இரண்டாந்தாரமாக மணந்துகொண்டார். இந்தத் திருமணத்தின்போது சுப்பையாவுக்கு உபநயனமும் செய்யப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு. தந்தையின் பாதுகாப்பு நிழலிலேயே வளர்ந்து வரலானார் சுப்பையா. வள்ளியம்மாளும் இவரை அன்போடு நடத்தி வந்தாள். சுப்பையாவுக்கும் இவளிடத்தில் விசேஷ மதிப்பு ஏற்பட்டது.

சுப்பையா, ஆங்கிலக் கல்வி பயின்று முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்பது சின்னசாமி ஐயரின் ஆசை. சுப்பையாவுக்கோ, தமிழ்பயின்று, கம்பனையும் வள்ளுவனையும்போல், தான் ஒருவனாகவேண்டுமென்பது விருப்பம். இந்த நிலையில், தகப்பனாரின் வற்புறுத்தலுக்கிணங்க, எட்டையபுரத்திலேயிருந்த ஓர் ஆரம்பப் பள்ளிக்குச் சென்றுவந்தார் சுப்பையா. சென்று வந்தாரே தவிர, ஒழுங்காகப் படித்தார் என்று சொல்ல முடியாது.

சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, திருநெல்வேலி ஹிந்து காலேஜில் சேர்ந்து படிக்க அனுப்பப்பட்டார் சுப்பையா. அங்குச் சுமார் மூன்று வருஷ காலம் படித்தார். என்றாலும் இவர் மனமெல்லாம், தமிழ் இலக்கிய வானிலும் கவிதை உலகத்திலுமே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தது.

சுப்பைய்யா, எட்டாவது பிராயத்திலிருந்தே, தமிழ்க் கவிதைகளை வெகு சுலபமாக இயற்றும் ஆற்றல் படைத்திருந்தார். இதனுல், எட்டையபுரம் சமஸ்தானத்திலிருந்த புலவர்களுக்கு இவரிடத்தில் ஒருவித அச்சமும் அதே சமயத்தில் பொருமையும் ஏற்பட்டன.

ஒரு சமயம், சுப்பைய்யாவின் கவித்திறனைப் பரிசோதிக்க எண்ணி, புலவர்கள் பலர் ஒரு சபையாகக் கூடினர். ஒரு செய்யுளில் ஒரிரண்டு அடிகளைக் கொடுத்து அதைப் பூர்த்தி செய்யும்படி சொன்னுர்கள். இப்படிப் பலர் கொடுத்த அடிகளையும் உடனுக்குடன் பூர்த்தி செய்து செய்யுட்களாக ஒப்புவித்தார் சுப்பைய்யா. இதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுப் போனுர்கள் புலவர்கள்; இவருக்கு பாரதி என்ற பட்டப் பெயரும் சூட்டினுர்கள். அதுமுதற்கொண்டு, சுப்பைய்யா, சுப்பிரமணிய பாரதியானுர்.

தகப்பனுரின் வற்புறுத்தலுக்கிணங்க, சுப்பைய்யா, திருநெல்வேலி சென்று ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ருரெனினும், அந்தக் கல்வி முறையில் இவருக்கு உள்ளூர வெறுப்பு இருந்தது. இந்தக் கல்விமுறை பரவுவதால் இந்திய மக்களின் தன்மதிப்பு உணர்ச்சி அடியோடு குன்றிவிடுமென்பதை அந்தச் சிறுவயதிலேயே இவர் உணர்ந்தார் போலும். இதனுல்தான் பிற்காலத்தில் மனம் குமுறிக் கூறுகின்ருர்:—

"நெல்லையூர் சென்றவ் வூணர் கலைத்திறன்
நேருமாறெனை எந்தை பணித்தனன்."

"செலவு தந்தைக்கோ ராயிரஞ் சென்றது;
தீதெனக்குப் பல்லாயிரம் சேர்ந்தன;
நலமொ ரெட்டுணையுங் கண்டிலேனிதை
நாற்பதாயிரம் கோயிலிற் சொல்லுவேன்,"

பாரதியாருக்குப் பதினைந்தாவது வயது நடந்து கொண்டிருக்கையில், இவருக்கும் கடையம் செல்லப்பா ஐயரின் குமாரத்தி செல்லம்மாளுக்கும் வெகுசிறப்பாக விவாகம் நடைபெற்றது.

இந்த விவாகம் நடைபெற்ற மறு வருஷம், சின்ன சாமி ஐயரை வறுமை வந்து மூண்டுகொண்டுவிட்டது. இவர் நடத்தி வந்த தொழிலில்நஷ்டமேற்பட்டு அதனால் மனமுடைந்து போனார். இதைப்பற்றிப் பாரதியார் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:—

''ஈங்கிதற்கிடை யெந்தை பெருந்துயர்
எய்தி நின்றனன், தீய வறுமையான்;
ஓங்கி நின்ற பெருஞ்செல்வம் யாவையும்
ஊணர் செய்த சதியில் இழந்தனன்.''

மற்றும் தமது தந்தையார், அதிக நுண்ணறிவும் திண்ணிய மனமும் படைத்தவரென்றாலும் பொருளில் அதிக நாட்டமுடையவரா யிருந்தபடியால்தான் வறுமை யெய்தினரென்று பிறிதோரிடத்தில் கூறுகிறார்:—

''தேசத்தார் புகழ் நுண்ணறிவோடுதான்
திண்மை விஞ்சிய நெஞ்சினனாயினும்
நாசக் காசினில் ஆசையை நாட்டினன்
நல்லன் எந்தை துயர்க்கடல் வீழ்ந்தனன்.''

மனமுடைந்துபோன சின்னசாமி ஐயர் அதே வருஷத்தில் காலமானார். பாரதிக்கு அப்பொழுது வயது பதினாறு. இனி என்ன செய்வது, எங்கே இருப்பது என்ற கேள்விகள் பிறந்தன இவரது வாழ்க்கையில்.

இவரது தந்தையாரின் சகோதரி குப்பம்மாள் என்பவள் காசிமாநகரில் வசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பாரதியார் அங்குச் சென்று சிறிது காலம் வசித்தார். அங்குத் தங்கியிருந்தபோது, அலகாபாத் சர்வகலா சாலை பிரவேசப் பரீட்சைக்காகப் படித்துத் தேறினர். சம்ஸ்கிருதம், ஹிந்தி ஆகிய இரு பாஷைகளையும் கற்று அவைகளில் புலமையும் பெற்ருர்.

பின்னர் எட்டையபுரம் மன்னரின் அழைப்புக் கிணங்க, எட்டையபுரம் போந்து சமஸ்தானத்தில் சுமார் இரண்டு வருஷ காலம் உத்தியோகம் பார்த்தார். என்ன உத்தியோகம்? சமஸ்தானதிபதிக்கு ஒழிந்த நேரங்களில், அவருக்கு அன்ருடம் வரும் பத்திரிகைகளைப் படித்துக் காட்டல், சில நல்ல நூல்களை அவருக்குப் படித்துக் காட்டி அவைகளுக்கு விளக்கங் கூறுதல், அவருடன் பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருத்தல் இவைதாம் இவருடைய அலுவல்கள். சுதந்திர உணர்ச்சியுள்ள பாரதியாருக்கு இந்த உத்தியோகம் பிடிக்குமா? அலுப்புத் தட்டிவிட்டது. உத்தியோகத்தினின்று விலகிக்கொண்டார்.

பின்னர் மதுரை சென்று அங்குச் சேதுபதி உயர் நிலைப் பள்ளியில் சுமார் மூன்று மாத காலம் தமிழ்ப் பண்டிதராக அலுவல் பார்த்தார். கமிழ்ப் பண்டிதருக்குச் சம்பளம் எவ்வளவு என்று நினைக்கிறீர்கள்? ஐந்து வராகன்; அதாவது பதினேழரை ரூபாய்! இந்தத் தமிழாசிரியர் வேலையிலும் பாரதியார் மனம் பூரணமாக ஈடுபடவில்லை.

இந்த நிலையில் சென்னை சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் ஓர் உதவி ஆசிரியர் உத்தியோகம் இவருக்குக் கிடைத்தது. 1904-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் சென்னை போந்து இப்பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார்,

1905-ஆம் வருஷம் இந்தியா வெங்கணும் வங்காளப் பிரிவினை சம்பந்தமான கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக, எங்குப் பார்த்தாலும் தேசீய உணர்ச்சி தலைதூக்கி நின்றது. இந்த உணர்ச்சி, கவிஞராகப் பிறந்திருக்கிற பாரதியாரைத் தாக்காமலிருக்குமா? அரசியலில் தீவிரமாக இறங்கிவிட்டார். ஆனால், அரசியல் சம்பந்தமாக இவர் கொண்டிருந்த தீவிரமான கருத்துக்களை வெளியிட சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. இதனால் பெரிதும் மனவேதனைப்பட்டார். இவருடைய மனவேதனையை உணர்ந்த இவரது நண்பர்கள் சிலர், இந்தியா என்னும் பெயரால் ஒரு வாரப்பத்திரிகையை நடத்த ஏற்பாடு செய்தனர். பாரதியாரும், சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையிலிருந்து, சுமார் ஒன்றரை வருஷகாலச் சேவைக்குப் பிறகு விலகிக் கொண்டார். இந்தியா பத்திரிகையின் முதல் இதழ் 1906-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் தோன்றியது. பாரதியார் இதில் வந்து சேர்ந்துகொண்டார். ஆசிரியப் பொறுப்பனைத்தையும் இவரே ஏற்று நடத்தி வந்தார். அரசியல் கட்டுரைகள் என்ன, கவிதைகள் என்ன, சிறு கதைகள் என்ன இப்படிப் பலவற்றையும் பாரதியார் இதில் எழுதி வந்தார்.

வங்கப் பிரிவினை சம்பந்தமான கிளர்ச்சி தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே பாரதியார் காங்கிரஸ் மகாசபைக் கூட்டங்களுக்கு வருஷந்தோறும் சென்று வந்தார். 1905-ஆம் வருஷம் காசியில் நடைபெற்ற காங்கிரஸுக்கும் 1906-ஆம் வருஷம் கல்கத்தா காங்கிரஸுக்கும் 1907-ஆம் வருஷம் சூரத் காங்கிரஸுக்கும் சென்று வந்தார். இங்ஙனம் காங்கிரஸ் கூட்டங்களுக்குச் சென்று திரும்புகையில் ஒருசமயம், கல்கத்தாவில், சுவாமி விவேகானந்தரின் சிஷ்யையான நிவேதிதா

தேவியைச் சந்தித்து அவரைத் தமது ஞான குருவாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

பாரதியார் இந்தியா பத்திரிகையில் அலுவல் பார்த்து வந்ததோடு, சென்னையில் வேறு பல தேசிய வேலைகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். விபினசந்திர பாலர் சென்னை போந்தபோது கடற்கரையில் அவருடைய பிரசங்கங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தவர் பாரதியார். சென்னை ஜனசங்கம் என்ற பெயரால் ஒரு தேசிய சங்கமொன்றைத் தோற்றுவித்தவர் பாரதியார். சுதேசி சாமான்கள் மட்டும் விற்பதற்கு ஒரு கடையை ஆரம்பித்தவர் பாரதியார்.

பாரதியார் இந்தியா பத்திரிகையில் சேவைசெய்து வந்த காலத்தில் அநேக தேசிய கீதங்களை இயற்றியிருந்தார். அவைகளை நூல் வடிவாக வெளிக்கொணர ஆசைப்பட்டார். ஆனால் இதற்குப் போதுமான பணம் இவரிடம் இல்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், அப்பொழுது மிதவாதத் தலைவர்களில் ஒருவராயிருந்த வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர் ஜி. ஏ. நடேசன் என்பவர்.

பாரதியார் கிருஷ்ணசாமி ஐயரைச் சந்தித்து, தாம் இயற்றிய தேசீயப் பாக்கள் சிலவற்றைப் பாடிக் காட்டினார். கிருஷ்ணசாமி ஐயர் இவற்றைக் கேட்டுப் பரவசமெய்தியவராய், இந்தப் பாடல்களை அச்சிட்டு இனமாக வழங்க ஏற்பாடு செய்தார். இதற்குப் பிறகு 'ஸ்வதேச கீதங்கள்' என்ற பெயரால் ஒரு தனி நூல் வெளியாயிற்று. இதுவே முதன்முதலாக வெளிவந்த பாரதியாரின் நூல் என்று சொல்லப்படுகிறது.

1908-ஆம் வருஷம் நாடெங்கணும் சுயராஜ்யக் கிளர்ச்சி வலுத்து நின்றது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம்

கடுமையான அடக்குமுறையைக் கையாண்டது. லோக மான்ய பாலகங்காதர திலகர், வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளை, சுப்பிரமணிய சிவனார் முதலியவர்கள் சிறைவாசிக ளாயினர். இந்தியா பத்திரிகையைச் சும்மா விட்டு வைப்பார்களா அரசாங்கத்தார்? அதன் சொந்தக்கார ராகப் பதிவு செய்துகொண்டிருந்த சீனிவாசன் என் பவர் கைது செய்யப்பட்டார். பாரதியாரையும் கைது செய்ய உத்தரவு பிறந்தது. இதையறிந்த இவரது நண்பர்கள், இவரைப் புதுச்சேரிக்குத் தப்பிச்செல்லு மாறு தூண்டி, அப்படியே அங்கு இவரை அனுப்பி விட்டார்கள்.

1908-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் பாரதி யார் புதுச்சேரி சேர்ந்தார். இவர் சேர்ந்த சுமார் ஒரு மாத காலத்திற்குள் இந்தியா பத்திரிகையும் அதன் அச்சகமும் ரகசியமாகப் புதுச்சேரி வந்து சேர்ந்தன. 1908-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் கடைசி வாரத் தில் இந்தியா பத்திரிகையின் கடைசி இதழ் சென்னை யில் வெளிவந்தது; அக்டோபர் மாதம் இருபதாந் தேதி புதுச்சேரியிலிருந்து மீண்டும் வெளிவரத்தொடங் கியது. இதிலிருந்து 1910-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் பன்னிரண்டாந் தேதி வரை சுமார் ஒன்றரை வருஷ காலம் இதனைத் திறம்பட நடத்தி வந்தார் பாரதியார். இதன் செல்வாக்கும் அபரிமிதமாக வளர்ந்தது. சென் னையில் இது தோன்றிய காலத்திலிருந்து புதுச்சேரி யில் இது நின்றுபோன வரையில்—இடையில் சிறிது காலந்தவிர—இதன் லண்டன் நிருபராக இருந்தார் வ. வே. ஸு. ஐயர் என்பதை இங்கு வாசகர்கள் அறிய விரும்புகிறோம்.

பாரதியார் இந்தியா பத்திரிகை நடத்திக்கொண்டு வந்த காலத்தில் விஜயா என்ற பத்திரிகையையும் கர்ம

யோகி என்ற பத்திரிகையையும் நடத்தி வந்தார். ஆனால் இவையெல்லாம் 1910-ஆம் வருஷ இறுதிக்குள் நின்று போகும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டது. பத்திரிகைகள் நின்றுபோன குறையை நிவர்த்தி செய்துகொடுக்கின்ற முறையில், பாரதியாருக்கு இந்த ஆண்டில் சில அரிய நண்பர்களின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அரவிந்த கோஷும் வ. வே. ஸு. ஐயரும் இந்த ஆண்டில் புதுச்சேரி வந்து சேர்ந்தனர். இவர்களும் பாரதியாரும் தினந்தோறும் சந்தித்து அளவளாவுவார்கள். இவர்களோடு ஏற்கனவே புதுச்சேரியில் வந்து சேர்ந்திருந்த மண்டயம் ஸ்ரீனிவாஸாச்சாரியாரும் சேர்ந்துகொள்வார். இவர் மேற்படி தேசபக்தர்களுக்குப் பல விதங்களில் உதவியாயிருந்தவர்; கல்விச் செல்வம் நிரம்பியவர்.

பாரதியாருக்குப் புதுச்சேரியில் அநேக சிஷ்யர்களும் சேர்ந்தார்கள். பாலி சு. நெல்லையப்பர், திருப்பழனம் வ. ராமசாமி ஐயங்கார், குவளையூர் கிருஷ்ணமாச்சாரியார், அமுதன் என்கிற ஆராவமுதய்யங்கார், பாரதிதாசன் என்கிற கனகசுப்புரத்தினம் முதலியவர்களைக் குறிப்பிடவேண்டும். இவர்களில் குவளையூர் கிருஷ்ணமாச்சாரியார், 'குவளைக் கண்ணன்' என்ற பெயரால் பாரதியாரின் பாடல்கள் சிலவற்றில் இடம் பெற்றிருக்கிறார். பாரதியார் இவரிடம் தனியன்பு காட்டி வந்தார்.

இவர்கள் தவிர, பாரதியார் குடும்பத்தின் அன்றாட வாழ்க்கை, கூடியமட்டில் சிரமமில்லாமல் நடைபெறுவதற்குப் பலவிதங்களிலும் உதவி செய்தவர்கள் பலர். இவர்களில், சிறப்பாக, சிட்டி குப்புசாமி ஐயங்கார், சுந்தரேச ஐயர், கிருஷ்ணசாமி செட்டியார், பொன்னு முருகேசம் பிள்ளை முதலியவர்களைக் குறிப்பிடவேண்டும்.

பாரதியாரின் தூய்மையான உள்ளம், பரந்தநோக்கம், கவிதா சக்தி முதலியவைகளினால் கவரப்பட்ட இவர்கள், அவருக்கு உதவியாயிருப்பதைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதினார்கள். பாரதியாரும் இவர்களிடத்தில் விசேஷ அன்பு செலுத்தி வந்தாரென்பதைப் பற்றி அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை.

பாரதியாருடைய வீட்டில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள் அம்மாகண்ணு என்ற பெண்மணி. இவள், பாரதியாரின் இல்லாமை பொல்லாமைகளுக்கெல்லாம் ஈடு கொடுத்து, அந்தக் குடும்பத்திற்குச் சகல விதங்களிலும் உறுதுணையாயிருந்து வந்தாள்.

பாரதியார், பத்திரிகைகள் நின்றுபோனதும், தம் கவனத்தை நூல்களெழுதுவதில் செலுத்தினார். பகவத்கீதை மொழிபெயர்ப்பு, கண்ணன் பாட்டு, குயில் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் ஆகிய நான்கு நூல்கள் 1912-ஆம் ஆண்டில் உருக்கொண்டன. மற்றும் சுப்பிரமணிய சிவனார் சென்னையிலிருந்து நடத்தி வந்த ஞானபானு என்ற மாதப்பத்திரிகையில் தொடர்ந்தாற்போல் கவிதைகள், கதைகள் முதலியன எழுதிவந்தார். இவற்றுள் பல, இவரது சொந்தப்பெயரால் வெளிவரவில்லையென்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது, "சாவித்திரி என்ற நிருபநேயர்"—"நித்தியதீரர்"—ஓர் "உத்தம தேசாபிமானி"—இப்படிப் பல புனைபெயர்களில் இவை வெளிவந்தன.

பாரதியார் புதுச்சேரியிலிருந்தபோது சிறிது காலம் தாடி மீசை வளர்த்து வந்தார். நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் அதிக ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. வைஷ்ணவ ஆழ்வார்களிடத்தில் பரம பக்தி. அவர்களைப்போலவே திருநாமம் தரித்துக் கொண்டார். இந்தக் காலத்தில்

எடுத்த புகைப்படங்களில் இவர் இந்தக் கோலத்துட னேயே காட்சியளிக்கிருர்.

புதுச்சேரி வாசத்தின்போது, பாரதியார், தமிழ் நூல்களைத் தவிர ஆங்கிலத்திலும் சில கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார்.

பொதுவாக, 1910-ஆம் வருஷத்திலிருந்து 1915-ஆம் வருஷம் வரை பாரதியாருடைய வாழ்க்கை சிரமமான வாழ்க்கையென்றே சொல்ல வேண்டும். ஒழுங்கான வருவாய் இடையாது; நண்பர்களின் உதவியை அடிக்கடி நாடவேண்டியிருந்தது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்து ஏவலாட்களின் தொல்லை ஒருபுறம். இல்லாமை காரணமாக, பிணி, கவலை முதலியன அடிக்கடி இவரையும் இவர் குடும்பத்தையும் வந்து தாக்கின. ஆனல் இந்தக் காலந்தான், இவருடைய சிறந்த இலக்கிய சிருஷ்டிகளுக்கு உகந்த காலமாயிருந்தது. இதை நோக்குகிறபோது, வேதனையிலிருந்தே சிருஷ்டி என்ற உண்மை புலனகிறது.

1915-ஆம் வருஷம் இடைக்காலத்தில் பாரதியாரைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த துன்பமேகம் லேசாக அகல ஆரம்பித்தது. இதற்குக் காரணமாயிருந்தது சுதேசமித்திரன் பத்திரிகை. இந்தியா பத்திரிகை தொடங்கப் பட்ட பிறகு பாரதியாருக்கு சுதேசமித்திரன் தொடர்பு இல்லாமற்போய்விட்டது. 1915-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதத்திலிருந்துதான் மீண்டும் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அடிக்கடி இதற்குக் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். மாதம் முப்பது ரூபாய் விகிதம் மேற்படி பத்திரிகையிலிருந்து இவருக்குக் கிடைத்து வந்தது. மற்றும் இவருடைய பாடல் தொகுதிகள் சில வெளிவந்தன. இவையெல்லாம் இவருக்கு ஓரளவு ஆறுதலாகவும் ஆதரவாகவும் இருந்தனவென்று சொல்லவேண்டும்.

1918-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் முதல் உலக மகாயுத்தம் முடிந்தது. புதுச்சேரியில் அஞ்ஞாதவாசம் செய்து வரும் தேசபக்தர்களுக்கு விடுதலையளிக்க வேண்டுமென்று தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் கிளர்ச்சி செய்தன. சில தலைவர்களும் இதற்காக முயன்றார்கள். இந்தக் கிளர்ச்சி, முயற்சி இவைகளின் விளைவாக, அரவிந்தரைத் தவிர மற்றப் புதுச்சேரி தேச பக்தர்கள் சுதந்திர புருஷர்களாகத் தமிழ்நாட்டின் மண்ணை மிதித்தார்கள். 1918-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் மூன்றாவது வாரம் பாரதியார் விடுதலை பெற்றார். விடுதலை பெற்றதும் நேரே கடயம் சென்று அங்குச் சிறிதுகாலம் வசித்தார். பிறகு திருவனந்தபுரம், எட்டையபுரம் முதலிய ஊர்களிலும் சிறிது சிறிது காலம் வசித்தார். செட்டிமார் நாட்டிலும் சிறிது காலம் தங்கினார். ஆங்காங்குச் சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்த்தினார்; தமது கவிதைகளால் ஆயிரக் கணக்கான மக்களை மகிழ்வித்தார். இடையிடையே தமிழ் நூல்களை வெளியிடுவதற்கான முயற்சிகளையும் செய்து வந்தார்.

பாரதியார் புதுச்சேரியிலிருந்து வெளிவந்த பிறகு முதல் தடவையாக 1919-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் சென்னைக்கு வந்து சில நாட்சள் தங்கினார். அப்பொழுது, விக்டோரியா பப்ளிக் ஹாலில் ஸர் எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர் தலைமையில் வேதாந்த விஷயமாக ஆங்கிலத்தில் சில சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார். அப்பொழுது சென்னைக்கு வந்திருந்த காந்தியடிகளைச் சந்தித்தார். காந்தியடிகளின் பெருமையையும் அவர் தென்னாப்பிரிக்காவில் செய்த அரிய சேவைகளையும் பற்றி பாரதியார் 1908-ஆம் வருஷத்திலேயே அறிந்து போற்றினாரென்றாலும், 1919-ஆம் வருஷத்தில்தான் அவரை நேரில் கண்டு அளவளாவினார்; அவருடைய சத்தியாக்கிரக இயக்கத்துக்கு ஆசி கூறினார்.

சென்னையில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்த பாரதியார், கடயம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றுவிட்டு, திரும்பவும் 1920-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் சென்னை போந்து சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றத் தொடங்கினர். அப்பொழுது பாரதியாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வந்த சம்பளம் மாதம் நூறு ரூபாய்.

சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் பணியாற்றி வந்த காலத்தில், பாரதியார், தமது நூல்களை வெளியிடுவதற்கான முயற்சிகளில் மீண்டும் இறங்கினர். சென்னையில் அப்பொழுது நடைபெற்று வந்த 'தமிழ் வளர்ப்புப் பண்ணை' என்ற ஒரு ஸ்தாபனத்தின் பெயரால் ஒரு விளம்பரம் வெளியிடச் செய்தார். அதில் பாரதியாரின் நூல்கள் நாற்பது புத்தகங்களாக அச்சிடப்படுமென்றும், ஒவ்வொரு புத்தகமும் பத்தாயிரம் பிரதிகள் விகிதம் அச்சடிக்கப்படுமென்றும் "இந்த நான்கு லட்சம் பிரதிகளும், தமிழ்நாட்டில் மண்ணெண்ணெய் தீப் பெட்டிகளைக் காட்டிலும் சர்வ சாதாரணமாகவும் அதிக சீக்கிரமாகவும் விற்பனையாகுமென்றும்" காணப்பட்டிருந்தன. இது தவிர, தம் பெயரால், ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் சில சுற்றுக் கடிதங்கள் எழுதி, நண்பர்களுக்கும் அறிமுகமானவர்களுக்கும் அனுப்பிவந்தார்; தனிப்பட்ட முறையில் சில நண்பர்களுக்குக் கடிதங்கள் எழுதினர். ஏதும் பயனில்லை. சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானல், பாரதியாரின் இந்தப் பிரசுரத் திட்டம், அவர் விரும்பியபடி, அவர் ஆயுட்காலத்தில் நிறைவேறவில்லை. தமிழ்மக்களின் ஆதரவு இல்லாததுதான் காரணம்.

பாரதியார் அனுப்பிய ஒரு சுற்றுக் கடிதத்தின் தமிழ் வாசகம் வருமாறு:—

ஓம் சக்தி

சுதேசமித்திரன் ஆபீஸ்

ஜி. டி. மதராஸ்............192

அன்புள்ள ....

நான் பன்னிரண்டு வருஷ காலம் சுதேசத்தி னின்று அகன்றிருக்கையில் எழுதிய என்னுடைய எல்லாக் கையெழுத்துப் பிரதிகளும் புதுச்சேரியி லிருந்து இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன. அவை களை நாற்பது புத்தகங்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு புத்தகமும் முதற்பதிப்பாக பதினுயிரம் பிரதிகள் விகிதம் அச்சிடுகிறேன். இதற்கு எனக்கு ஆரம் பச் செலவாக இருபதினுயிரம் ரூபாய் பிடிக்கிறது. புத்தகங்கள் வெளியான ஒரு வருஷத்திற்குள், அதிக பட்சம் போனுல் இரண்டு வருஷத்திற்குள் நிகர லாபமாக ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் நிச்சய மாகக் கிடைக்கும்.

வெளியிடுவதற்காக நான் தெரிந்தெடுத்திருக் கும் பலவும், உரை நடையிலான கதைகள்; உணர்ச்சி தரத்தக்கவை; இலக்கிய நயம் வாய்ந் தவை; எளிய, தெள்ளிய, இனிய நடையில் அமைந்தவை; எக்காலத்திலும் இருக்கக் கூடி யவை. தவிர, தமிழ் நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் தமிழைப் படிக்கிற ஆண் பெண் குழந்தைகள் அதி கப்பட்டுக் கொண்டு வருகிருர்கள். மற்றும், கீழ் நாடு உடனடியாக புனருத்தாரணம் பெறவேண்டு வது அவசியம்; இதற்கு முதற்படியாக தமிழ் நாடு புனருத்தாரணம் அடைய வேண்டும்.

இதற்கு என்னுடைய நூல்கள் அவசியமாயிருக்கின்றன. இன்னும் என்னுடைய பதிப்புக்களின் அச்சு, அமைப்பு ஆகிய எல்லாவற்றிலும், அமெரிக்க முறையைப் பின்பற்றி அநேக அபிவிருத்திகளைச் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறேன். மேலும், கதைகளில் வரும் சம்பவங்களையொட்டி இடையிடையே அழகான படங்களைப் புத்தகங்களில் சேர்க்கப்போகிறேன். இவை, பொதுஜனங்களுக்கு ஆச்சரியமாகவும் அதே சமயத்தில் கவர்ச்சிகரமாகவும் இருக்கும். இவற்ருேடு, புத்தகங்களின் விலையும் குறைவாக இருக்கும். எப்படியென்ருல், வசன நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் எட்டணு விகிதமும் கவிதை நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் கூடிய மட்டில் நான்கணு விகிதமும் விலை வைக்க உத்தேசம். ஏற்கனவே நான் வெளியிட்டிருக்கிற நூல்களினுல் தமிழ்நாட்டில் எனக்கு நிகரில்லாத கீர்த்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவையெல்லாம் சேர்ந்திருக்கிற காரணத்தினுல், என்னுடைய நூல்கள் நிறைய விற்பனையாகி வெற்றி கிட்டுமென்பது நிச்சயம்.

ஆகையால், தயை செய்து, அச்சுச் செலவு வகைகளுக்காக, உங்களால் முடிந்த ஒரு தொகையைக் கடனுக அனுப்புங்கள். உங்களிடமிருந்து குறைந்த பட்சம் நூறு ரூபாய் எதிர்பார்க்கிறேன். உங்களுடைய நண்பர்களில் இருபதுபேரையாவது, இந்தத் தொகையையோ, முடிந்தால் இன்னும் அதிகமான தொகையையோ அனுப்புமாறு செய்யுங்கள்.

உங்களிடமிருந்தோ உங்கள் நண்பர்களிடமிருந்தோ நான்பெறும் தொகைகளுக்கு ஸ்டாம்பு ஒட்டின புரோ நோட் எழுதிக் கொடுக்கிறேன்.

பெறும் தொகைகளுக்கு, மாதத்திற்கு இரண்டு சத விகிதம் தாராள வட்டி கொடுக்கிறேன். உங்களுடைய பதிலையும், உங்கள் மூலமாக இருபதுக் கணக்கான மணியார்டர்களையும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன். உங்களுக்கு நீண்ட, இன்பகரமான வாழ்நாட்களை அளிக்குமாறு ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

உங்கள் அன்புள்ள
ஒப்பம்.........................

பாரதியார், சுதேசமித்திரனில் சேர்ந்த சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, திருவல்லிக்கேணியில் வசித்து வந்தார். அப்பொழுது தினந்தோறும் பார்த்தசாரதி கோயிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்துவிட்டு வருவார். கோயிலிலிருந்து பிரசாதமாகப் பெறும் தேங்காய் பழம் முதலியவைகளைக் கோயில்யானைக்குக் கொடுத்து மகிழ்வார். இப்படித் தினந்தோறும் அதனருகிற் சென்று கொடுத்து வந்ததனுல், யானைக்கும் இவருக்கும் நெருங்கிய பழக்கம் ஏற்பட்டது. எல்லா ஜீவராசிகளையும் தம்மைப்போல் கருதுகின்ற ஜீவன்முக்தரல்லவா? மகாகவியல்லவா?

இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள், யானைக்கு மதம் பிடித்துவிட்டது. பாரதியாருக்கு இது தெரியாது. வழக்கம்போல் இவர் அன்று யானையிடம் தேங்காய் பழங்களைக் கொடுத்தார். அது, தன் துதிக்கையை வீசியது. அடுத்த கணத்தில், அதன் காலடியில் மூர்ச்சித்து விழுந்துவிட்டார் பாரதியார். இது தெரிந்து, குவளை கிருஷ்ணமாச்சாரியார், எங்கிருந்தோ ஓடி வந்து பாரதியாரை எடுத்துக்கொண்டுபோய் வீட்டில் சேர்த்தார். பாரதியாருக்கு உடம்பெல்லாம் ரத்த காயங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. நண்பர்கள் கூடி சரியானபடி

சிகிச்சை செய்வித்தார்கள். சிறிது காலத்திற்குப்பிறகு குணமடைந்தார் பாரதியார். வழக்கம்போல் பத்திரி காலயம் சென்று தமது அலுவல்களைக் கவனித்து வந்தார். வெளியூர்களுக்குச் சென்று சில சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்த்தினார். ஆனால் ஆண்டவன் திருவுள்ளம் வேறு விதமாக இருந்தது. யானையினால் அடிபட்ட அதிர்ச்சியோ என்னவோ, அதற்குப் பிறகு உடம்பு தேறவே இல்லை. வயிற்றுக் கோளாறு ஏற்பட்டுத் துன்புற்றார். கடைசியில் 1921-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் பதினோராந் தேதி இரவு சுமார் ஒரு மணிக்கு, பூதவுடலை நீத்துப் புகழுடம்பு பெற்றார். அப்பொழுது அவருக்கு முப்பத்தொன்பது வயது.

பாரதியாருக்கு, தங்கம்மாள் என்றும், சகுந்தலை என்றும் இரண்டு பெண்கள் உண்டு.

தமிழ் மொழியிலே இனிமை இருக்கிற வரையில், கவிதையிலே உணர்ச்சி இருக்கிற வரையில், நாட்டிலே பெண்மைக்கு மதிப்பு இருக்கிற வரையில் பாரதியார் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்.

வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதிய

சமீப வெளியீடுகள்

—❋—

பிளேட்டோவின் அரசியல்	....	....	7—00
அரசியல் வரலாறு	....	....	2—62
கார்ல் மார்க்ஸ்	....	....	3—25
ருஷ்யா—சரித்திர வரலாறு	....	....	1—50
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்—ஒரு தீர்க்கதரிசி		....	2—25
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்	....	....	1—25
ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்	....	....	2—50
ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்	....	....	2—00
நியூட்டன்—டார்வின்—எடிஸன்	....	....	1—25
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு, பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும், அரசியல் கட்சிகள்			1—25
நமது தேசியக் கொடி	....	....	0—50
அபிமன்யு (ஒரு நாடகம்)	....	....	0—75
மாஜினி	....	....	1—50
மாஜினியின் மனிதன் கடமை	....	....	3—50
மாஜினியின் மணிமொழிகள்	....	....	0—75
ருஸ்ஸோ	....	....	1—50
ருஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம்		....	3—25
பார்லிமெண்ட்	....	....	2—00
சமுதாய சிற்பிகள்	....	....	2—00
ராஜதந்திர-யுத்தகளப் பிரசங்கங்கள்		....	5—62
புராதன இந்தியாவில் அரசியல்	....	....	4—00
கிரீஸ்—வாழ்ந்த வரலாறு	....	....	9—00
எப்படி வாழவேண்டும்?	....	....	3—00
காந்தியும் ஜவஹரும்	....	....	0—75
காந்தி யார்?	....	....	0—75
நாடும் மொழியும்	....	....	1—50
மகனே! உனக்கு	....	....	1—50
சுதந்திரமும் சீர்திருத்தமும்	....	....	1—25
அவள் பிரிவு	....	....	1—00
உலகம் பலவிதம் (ஓரங்க நாடகங்கள்)		....	2—00
காந்தியும் விவேகானந்தரும்	—	....	1—25
நமது பிற்போக்கு	....	....	1—25
தலை தீபாவளி	....	....	1—25

வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதிய
இதுவரை வெளிவந்த நூல்கள்

பிளேட்டோவின் அரசியல்
ராஜதந்திர-யுத்தகளப் பிரசங்கங்கள்
புராதன இந்தியாவில் அரசியல்
அரசியல் வரலாறு
சுதந்திரத்தின் தேவைகள்யாவை? 5
ரூஸ்ஸோ
சமுதாய ஒப்பந்தம்
சமுதாய சிற்பிகள்
மாஜினி
மாஜினியின் மனிதன் கடமை 10
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு
பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும்
சுதந்திரமும் சீர்திருத்தமும்
அரசியல் கட்சிகள்
பார்லிமெண்ட் 15
மாஜினியின் மணிமொழிகள்
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்
கார்ல் மார்க்ஸ்
கமால் அத்தாதுர்க்
ஹிட்லர் 20
முஸோலினி
அபிசீனிய சக்கரவர்த்தி
பண்டித மோதிலால் நேரு
லோகமான்ய திலகர்
மகாத்மா காந்தி 25
காந்தி யார்?
காந்தியும் ஜவஹரும்
காந்தியும் விவேகானந்தரும்
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்-ஒரு தீர்க்கதரிசி
ரமண மகரிஷி 30
சார்லஸ் டார்வின்
ஸர் ஐஸக் நியூட்டன்
தாமஸ் எடிஸன்
ஸி. வி. ராமன்
பிரபுல்ல சந்திர ரே 35
ஜகதீஸ சந்திர போஸ்
சோவியத் ருஷ்யா
ருஷ்யா-சரித்திர வரலாறு
புதிய சீனு
பாலஸ்தீனம் 40
ஜெக்கோஸ்லோவேகியா
ஸ்பெயின் குழப்பம்
பிரிக்கப்பட்ட பர்மா
ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்
ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம் 45
உலகக் கண்ணாடி
நமது ஆர்யாவர்த்தம்
சமஸ்தான இந்தியா
பெடரல் இந்தியா
இந்தியாவின் தேவை 50
கிரீஸ்-வாழ்ந்த வரலாறு
சுதந்திர முழக்கம்
நமது தேசியக்கொடி
ஏப்ரல் 1919 அல்லது பஞ்சாப் படுகொலை
நமது பிற்போக்கு 55
கௌரீமணி
லெட்சுமிநாதன் (நாடகம்)
உத்தியோகம் ,,
பாணபுரத்து வீரன் ,,
அபிமன்யு ,, 60
மனோதர்மம் ,,
எப்படி வாழவேண்டும்?
நாடும் மொழியும்
மகனே! உனக்கு
அவள் பிரிவு 65
உலகம் பலவிதம் (நாடகம்)
தலை தீபாவளி!
ஸன்யாட்ஸென்
பெண்மையிலேதான்வாழ்வு
நான் கண்ட நால்வர்
Essentials of Gandhism 70